

# ДЖОАН РОС НЕМИСЛИМА ЛЮБОВ

Превод от английски: Весела Генова, 2001

[chitanka.info](http://chitanka.info)

## ПЪРВА ГЛАВА

Брат му беше мъртъв.

Споменът за това го ослепи подобно на яркото калифорнийско слънце, което нахлуваше през прозорците на хижата. След миг тъпата болка в главата припомни на Брам Форчън за миналата вечер.

Присвивайки очи срещу нежеланата утринна светлина, той посегна към полупразната чаша със скоч на малката масичка. Като се подпря на лакът, той изгълта на големи, жадни глътки дванайсетгодишното уиски.

Вкусът в устата му беше ужасен. Боже, помисли си мрачно Брам, днешният ден и без това щеше да бъде достатъчно труден, за да трябва да го започва с такъв невероятен махмурлук!

Като си спомни, че и без това е известен със своята невъздържаност, той си сипа два пръста скоч във вече празната чаша, после помисли и доля още. Наведе се и затърси кутията цигари, която смътно си спомняше, че беше изпуснал на пода.

Тръсна една цигара, почука я на масата, пхна я в устата си и посегна към златната запалка с монограм, която Идън Вейл му беше подарила за Коледа.

Докато всмукваше лютивия дим, Брам си мислеше, че едно от нещата, които му харесват в сладната руса актриса — освен очевидните — бе, че за разлика от по-голямата част от хората в Холивуд, тя не беше побъркана на тема здравословен живот.

През шестте седмици, през които те бяха любовници, тя нито веднъж не му бе подметнала да замени любимия си скоч с някоя модна минерална вода. Също така никога не му четеше проповеди за пасивното пушене. Дори и само заради това си заслужаваше да се вижда с нея.

Телефонът иззвъня и звукът отекна като пожарна сирена в главата му. Той рязко дръпна слушалката.

— Да?

— Брам? — сякаш привлечен от мислите му, мелодичният глас на Идън звучеше отдалеч по телефонните жици. — Аз съм, мили. Помислих си, че ще ти е приятно да ти се обадя и да те събудя.

Тя го познаваше твърде добре. Той хвърли поглед към ръчния си ролекс, който лежеше на масата до чашата.

— Благодаря, котенце — гласът на Брам беше груб и завален. Той с мъка се съдържаше да не се закашля. — Наистина умно от твоя страна. Само че вече от доста време съм буден.

— О! — тя като че ли се разочарова. Той ярко си представяше сочните ѝ розови устни, извити в съблазнителна муцунка. — Мислех си, че може би си се понапил снощи.

— Кой, аз ли? — ако той беше съставил този разговор в някой сценарий, в полето срещу репликата му щеше да пише: „Престорено невинно“.

— Е, прекара пет отвратителни дни, любов моя. Нямаше да е учудващо, ако си пийнеш малко. Знаем, че ако аз трябваше да погребвам по-малкия си брат днес...

— Благодаря за съчувствието — изръмжа той. Самата мисъл, че Райън бе мъртъв, му стигаше. Той не беше готов да посрещне мисълта за това как малкото му братче ще бъде положено във все още замръзналата земя. — Но съм добре. Наистина съм добре.

— Ще ми се да се беше съгласил да дойда при тебе.

От момента, в който бе избухнала новината за това как най-нашумелият сценарист-режисьор на Холивуд за малко не бе загинал, докато караше ски в Калифорния, в Горна Сиера, заедно с брат си, медиите бяха превърнали трагедията на семейство Форчън в публично достояние. Брам знаеше, че ако и Идън бе пристигнала на мястото на събитието, нещата щяха да станат още по-неуправляеми.

— Не че не бих искал да си с мен — излъга той, снишавайки гласа си в стремеж да изобрази съблазнително изръмжаване, — но семейството ми не е свикнало със светлините на прожекторите, котенце. Опитвам се да не позволя да се вдига излишен шум около това.

— Разбирам — той чу тихата ѝ въздишка. В ума му проблесна образът на съблазнителните, напомпани със силикон гърди, които миналия месец бяха украсили корицата на „Плейбой“. — Но все пак

ми се иска да мога да направя нещо за теб, така че да се почувстваш по-добре.

Нейният специфичен, задъхан глас лъхаше на секс и грях. Обикновено му стигаше само да го чуе, за да се възбуди. Днес Брам бе доволен, че няма да трябва да продължава нататък.

— Запази това си желание — каза ѝ той. — След два-три дни ще съм се прибрал.

— Ще чакам — обеща му тя. После, тъкмо когато той си мислеше, че тя ще затвори, отново се обади: — О, за малко да забравя. Тази сутрин се обади Сидни.

Сидни Кон, президентът на „Еклипс Студиос“. Въпреки цялото си мрачно настроение Брам не сдържа леката си подигравателна усмивка, осъзнавайки истинската причина за обаждането на Идън.

— Тъй ли? И какво иска вампирът?

— Ама наистина, Брам — възпротиви се тя, — не бива да го наричаш така. Всъщност Сидни беше много загрижен за теб.

— Всичко, за което той е загрижен, е проклетия му скъпоценен финансов резултат! — рязко отвърна Брам. — Когато поиска, той може да бъде очарователен. А когато не иска, може да бъде бесен. Или още по-опасен, студен и подъл като лед.

Откакто студиото бе продадено на японски компютърен конгломерат, затягането на финансите продължи повече от всякога. Не за пръв път Брам се усети как мечтае за добрите стари времена, когато филмите се правеха от хора, които истински обичаха киното и чиято основна цел беше да разкажат някаква история.

— Чакай да позная защо. Сидни е искал да знае дали безвременната кончина на брат ми, без да говорим за близката ми среща с оная с косата, няма да забави снимането на „Скандали“.

Краткото ѝ мълчание беше красноречиво.

— Е, наистина стана дума за това! — неохотно призна тя. — Но само между другото.

Тя бе лъжкиня. Хубавичка, но все пак лъжкиня. А зад измамната ѝ захаросана външност се криеше неумолима амбиция. Това беше още едно нейно качество, което Брам харесваше. Щом станеше дума за работата ѝ, тя беше също толкова мотивирана като него, и също толкова безразсъдна.

— Направо ти повярвах! — той загаси цигарата в препълнения пепелник на пода.

— Ами той обясни, че точно сега в „Еклипс“ всички са побеснели. Вчера целият директорски съвет на Муишито го нападнал в пълен състав. Те изглежда очаквали от него да им уреди срещи с кинозвезди.

— Това ми звучи разумно — Брам се досещаше с кого ще бъде една от срещите.

— Освен това онази религиозна групировка кара всичките си членове да пишат до телевизионната мрежа и да заплашват, че ще бойкотира спонсорите, ако „Скандали“ бъде излъчен.

Брам изруга невъздържано. Тези кукувци се бяха появили неизвестно откъде веднага щом бе съобщено, че той се е съгласил да напише и режисира мини сериала, който представляваше съвместен проект на „Еклипс Стюдиос“ и телевизионната мрежа.

— Спомена ли Сидни нещо за това какво мислят в мрежата за заплахите с бойкот?

— Поне засега те твърдо поддържат намерението си да излъчат „Скандали“ през есента.

Брам се зачуди колко ли ще трае тяхната твърда решимост. Инвеститорите в киното може би бяха нервни хора, но далеч не толкова страхливи, колкото някои негови познати телевизионни директори.

— И заради всичко това Сидни се притеснява от евентуално забавяне — добави тя.

— Кажй на Сидни, че нито дъжд, нито сняг, нито киша, нито дори смъртта на близък човек може да попречи на Брам Форчън да снима запланувания си филм. Навреме и в рамките на бюджета.

От другата страна последва дълго мълчание.

— Виж, Брам, няма защо да ми говориш с такъв саркастичен тон! — Брам си представи сълзите, избили в големите ѝ бебешки сини очи. Измежду всички актриси, които познаваше, никоя не можеше да плаче по поръчка така добре, както Идън. — Знаеш, че ме е грижа само за теб!

— Знам, любов моя — дори докато изричаше тези думи, Брам се зачуди колко ли дълго тя би се задържала при него, ако беше

обикновен мъж. Например водопроводчик. Или шофьор на товарен камион. Или дори лекар като баща си. И като брат си.

Райън.

Ужасяващата гледка на малкия му брат, отнесен от широка лавина сняг, проблесна в съзнанието му.

Брам прокара пръсти през тъмната си коса, замисли се дали да не си сипе още едно и реши, че е по-добре да почака. Майка му бе изстрадала достатъчно. Надали щеше да ѝ е добре, ако по-големият ѝ син се яви мъртвопиян на погребението на по-малкия.

— Виж, котенце, не ми е приятно да те прекъсна, но трябва да се приготвя за службата.

— Добре — и тя като него изглежда желаше да приключи този незадоволителен разговор. — Скоро ще се видим.

— След два дни.

— Ще чакам — последва ново кратко мълчание. — А, искаш ли да те посрещна на летището? Обещах на Сидни, че ще обядвам с Тацуо Мацумото — изрече тя бързо и задъхано...

— Не се притеснявай — той далеч не желаше да се бърка в развитието на кариерата на Идън. Малко се изненада, когато усети, че не изпитва никаква ревност. — Все едно ще трябва да мина през студиото и да поддържа ръката на Сидни.

Не че много му се искаше. Но ако се налагаше малко да се понапъне, за да попречи на костюмираните японци да му вземат филма и да го поверят на някой евтин режисьор, щеше да го направи.

— Просто ще си наема кола от летището.

— Ако си сигурен...

— Абсолютно — той се насили да говори ведро, въпреки че изобщо не се чувстваше така. — Обичам те, котенце!

— И аз те обичам, Брам!

Когато той затвори, тя издаваше звуци като от целувка в слушалката с прекалено съблазнителните си устни.

Брам облегна глава на рамката на леглото, затвори очи и видя как аленото яке на Райън изчезва под търкалящия се бял сняг.

Болката се заби в него, разкъса сърцето, сви стомаха, забумтя в главата му. Като се бореше с напирещото желание за още чаша алкохол, той скочи на крака.

Направи гримаса, когато подуши вонята на застояла пот, алкохол и цигари, която лъхаше от немитото му тяло. Докато вървеше със залитане към банята, за да си вземе така необходимия душ, вината тежко притисна сведените му рамене.

На две мили оттам, в живописния, горист курортен град Тахое Сити, Калифорния, разположен в северозападния край на най-прочутото алпийско езеро в Америка, Дани Кантрел седеше на тапицираната пейка пред прозореца и се взираше в белия сняг, който се стелеше въвн.

В другия край на стаята на вратата на гардероба висеше красивата ѝ сватбена рокля от дантела с цвят на слонова кост, обшита с перли. На кревата ѝ бе разгъната строга черна вълнена рокля.

Тя опря чело на хладното стъкло и затвори очи. Не можеше обаче да прогони от мислите си сърцераздирателните сцени, които ги обсебваха дни наред.

През целия си живот Дани и Райън Форчън бяха добри приятели. Майката на Дани, която се беше развела със съпруга си скулптор още преди раждането ѝ, беше икономка на семейство Форчън и живееше в дома им. Дани и Райън отраснаха заедно. С тях бе и братът на Райън, Брамвел. Но понеже той беше с шест години по-голям от Райън, винаги си беше имал свой собствен живот и свои собствени приятели.

Това напълно устройваше Дани. Тя горещо желаше да има Райън само за себе си. И всъщност не я беше особено грижа за Брам. Той бе прекалено буен, прекалено самоуверен. И в крайна сметка, прекалено наперен.

Сега Дани си мислеше, че Брам Форчън бе антипод на своя обичлив и чувствителен брат. Той също така беше и прекалено голямо предизвикателство за нея, призна си тя. Още от малка Дани бе осъзнала своята привлекателност. Само Брам се беше показал упорито недостъпен за женските ѝ прелести.

Когато бяха малки, Дани и Райън се плискаха заедно във ваната. Когато станаха на четири години, заедно изкараха дребна шарка, а скоро след като навършиха шест, здраво хванати за ръце, за да отпъдят безбройните си и безименни страхове, изминаха дългата пресечка до

училището от червени тухли за първия си учебен ден в първи клас при мисис Хауърд.

Те тичаха необуздано из горите, беряха малини и изяждаха повече, отколкото донасяха в къщи, което неведнъж им причиняваше стомашни болки, облекчавани с чай от мента от Морийн Кантрел, майката на Дани.

Двамата добри приятели бяха съвсем различни. С жизнерадостния си дух Дани насърчаваше Райън да опитва силите си, докато Райън успяваше с променлив успех да я връща на земята.

Райън обичаше да прекарва съботните следобеди с комплекта си за химически опити. Убедена, че способността за летене зависи само от победата на духа над материята, Дани прекара едно знаменателно лято в скокове от покрива. Отново и отново. Това, че така и не успя да стане дете на въздуха, не я обезкуражи и тя обясняваше на скептично настроение Райън, че очевидно вярата ѝ не е била достатъчно силна.

В един тих августовски следобед, когато бяха на единайсет години, Дани осъзна, че бе изминала повече от седмица, без да са преживяли някакво приключение. Очевидно трябваше да се направи нещо. Без да си правят труда да се обаждат на родителите си, Дани и Райън отидоха с колела на четири мили северно до Скуо Вали, където взеха лифта до ресторанта „Гранит Чийф“, разположен на замайващата височина от 8200 фута.

Там си поръчаха плодов сок и дебели лепкави резени бананов пай със сметана и се насладиха на спиращата дъха панорамна гледка. После се спуснаха обратно с лифта.

А после, похарчвайки и последния остатък от джобните пари на Райън, отново се качиха и слязоха.

След като се върнаха у дома и бяха наказани да не излизат две седмици, Райън, както винаги джентълмен, се опита да поеме цялата вина. Дани обаче, която въпреки безгрижната си натура смяташе, че трябва да поема пълна отговорност за действията си, не му позволи.

И двамата бяха единомисленици, че денят си заслужаваше наказанието.

През първата им година в гимназията Райън, който тогава според Дани изглеждаше направо ослепителен във взетия под наем смокинг със синьо сако и риза с набори, придружи Дани на училищните танци в деня на Свети Валентин.



Години по-късно той призна, че Дани, облечена в ярко розова рокля от тафта, която прошумоляваше съблазнително при всяко нейно движение, с първите си обувки на токчета и със заетите от майка ѝ обици с истински перли му се бе видяла най-хубавото момиче на света.

В онази паметна вечер обаче той бе страшно изненадан от това, че вижда своето другарче от детските игри, преобразено в съблазнителна млада жена.

Те се целунаха и макар че не се целуваха за пръв път, и двамата усетиха, че този път е по-различно. Че самите те бяха станали по-различни.

И докато нощта ставаше все по-тъмна, а целувките — все по-дълги и все по-сладки, и около тях витаеше атмосферата на невинното сексуално привличане, Дани Кантрел и Райън Форчън разбраха още, че им е съдено да прекарат живота си заедно.

За съжаление животът се намеси и раздели младите влюбени. Три години след онзи романтичен танц Дани отиде в Орегон да учи изкуство в Портландския университет. Райън остана в Калифорния и завърши колежа „Помона“, преди да тръгне по стъпките на баща си в медицинското училище в Бъркли. Докато Райън учеше в Бъркли, Дани беше в Европа и следваше изобразително изкуство в Париж.

И въпреки че продължаваха да поддържат връзка с дълги, бърброви писма, в които споделяха надеждите, мечтите и страховете си, сякаш по силата на мълчалива уговорка и двамата се въздържаха да говорят за брак.

В Париж Дани се запозна с Питър Банистър. Богат наследник на калифорнийски петролни милиони, Питър ѝ се стори интелигентен, остроумен и убийствено изтънчен за една млада жена, израснала в калифорнийската Сиера. Той, освен това беше и много по-импулсивен и веселяшки настроен от нея.

Той покори Дани със замах и се ожени за нея в Монте Карло, преди тя да беше успяла да осъзнае какво става. Луксозният им апартамент в хотел „Ермитаж“ имаше омайваща гледка към Средиземно море и прочутата скала на Монако.

Тя беше жена на Питър Банистър само дванайсет часа, преди той да я удари за пръв път.

Веднага след следобедната сватба на открито Питър я бе завел в казиното, където се опита да я научи на тънкостите на бакара.

Игралните зали с обилната си позлата сякаш бяха излезли от някой филм. Докато стоеше рамо до рамо с Ричард Гиър, Синди Крофърд и Майкъл Дъглас, Дани се почувства като втора Пепеляшка.

За удивление на младия ѝ съпруг хазартът не пробуди особен интерес у Дани. И въпреки всичките ѝ твърдения, че един човек на изкуството трябва да живее „на ръба“ на крайностите, нещо я прободеше от безгрижието, с което Питър хвърляше чипове от по петстотин долара на масата.

Когато той се прехвърли на шмен дьо фер, бърза игра с високи залози, вариант на бакара, тя му предложи да си вървят. Дани ясно помнеше всеки миг от онази вечер, сякаш беше вчера.

— Моля те, Питър — изрече тя сериозно, след като той изгуби смайващо двайсет хиляди долара само от една ръка. — Хайде да си вървим в стаята.

— Не сега — той пие чаша шампанско от келнерката, която сякаш непрекъснато се въртеше наблизо. Въпреки че Дани не беше броила чашите му, имаше чувството, че е изпил доста през последните четири часа и че това има връзка с поредицата му от загуби.

— Но, Питър...

Той изгълта шампанското и взе друга чаша от сребърния поднос.

— Ти не разбираш етикета на тази игра, Даниел. Не мога да напусна, когато губя.

Някаква червенокоса жена около трийсетте, облечена в толкова тясна рокля, че Дани се чудеше как може да сядат с нея, се усмихна на Дани и потвърди:

— Съпругът ви е прав! Не е прилично да се напуска масата, когато човек има поредица от загуби!

Въпросът обаче беше, както Дани вече бе разбрала, че е невъзможно да го накара да напусне масата, когато печели.

— Питър... — тя постави ръка на рамото му. — Сега е меденият ни месец — напомни му със съблазнителен глас и сведе миглите си съвсем като Скарлет О'Хара. — Аз съм уморена...

Човек трябваше да е глух, за да не долови чувствената, женствена покана в тона ѝ.

Отсреща на масата крупнето дискретно се изкашля.

— Прекъсваш играта! — очите на Питър гледаха ледено. Гласът му бе напрегнат. — Ако си уморена, Дани, лягай си. Аз ще дойда по-

късно.

След като рязко я отпрати, той отново обърна очи към картите си, зарязвайки я притеснена, гневна и изоставена.

Тъй като казиното вече бе изгубило за нея всякаква привлекателност, тя измина краткото разстояние до хотела, качи се в апартамента и си взе за успокоение дълга вана с парфюмирана вода. След това, оптимистично настроена, намаза с лосион цялото си тяло и си сложи и ароматизирана пудра. Облече впечатляващата изумруденозелена нощница, която беше купила едва същата сутрин от един магазин на Палас Скуеър, и среса с четка вълнистата си, дълга до кръста черна коса.

После легна във високото старинно легло и зачака съпруга си.

Щеше да го чака много дълго. Ослепителният слънчев диск се издигаше от тюркоазните води на Средиземно море над парапета на балкона, когато Питър най-накрая се върна в апартамента.

Беше раздърпан и небръснат. Връзката му я нямаше, а от колосания му нагръдник липсваха две абаносови копчета. Бялото на очите му беше изпъстрено с червени венички.

— Прибра се най-сетне! — наистина Дани си даваше сметка, че това надали е най-блестящата фраза за начало на разговор, но след самотната сватбена нощ, която бе прекарала, самата тя не се чувстваше във върховна форма.

— Това е едно много проницателно заключение — той се опря с ръка на рамката на леглото и я изгледа с мътен поглед отгоре. — Боже господи, Даниел, никога не съм си представял колко си умна!

Неговият необичаен сарказъм я засегна.

— Безпокоях се за теб!

Той вдигна вежда.

— Безпокояла си се?

— Разбира се.

Той се наведе към нея, докато лицето му не се приближи на инчове от нейното. Тя усещаше миризмата на тютюн и коняк. А също и задушливо сладникав парфюм с аромат на гардения, който определено не беше нейният.

— Ако беше толкова загрижена за съпруга си, скъпа моя жено, щеше да стоиш там, където ти беше мястото!

— Болеше ме глава от цигарения дим — това беше истина. Не цялата истина, разбира се, но достатъчна засега.

Той продължи, все едно не я беше чул.

— Трябваше да останеш. Там, където ти беше мястото. Със съпруга си — ръцете му я стиснаха болезнено за голите рамене. — Знаеш ли колко унижително беше за мен жена ми да избяга така? Именно през проклетата ми сватбена нощ?

Пръстите му се забиваха в плътта ѝ. Като си припомни, че дискретността е важна добродетел, Дани реши да не изтъква пред него, че ставаше дума също и за нейната сватбена нощ.

— Аз не съм искала...

— Не ми възразявай, дяволите да те вземат! — той пресече думите ѝ с бърза, силна плесница по устата. Дани се задъха от изненада и усети соления вкус на кръвта си. — Никога, никога вече не ми възразявай. Когато сме сами... — пръстите му сграбчиха бузата ѝ и я принудиха да го погледне в очите. — ... И особено когато сме пред хората.

Гневът и гордостта ѝ избухнаха, надделявайки над страха. Тя се дръпна от него и хвана телефона.

— Ако отново вдигнеш ръка да ме удариш, Питър Банистър — предупреди го тя с тих, напрегнат глас — ще повикам охраната на хотела!

Сините му очи се присвиха.

— Няма да посмееш!

Тя вирна брадичка и посрещна предизвикателството му.

— Само опитай!

Той отново я изгледа продължително. После смотолеви някаква ругатня, обърна се и със залитане излезе от стаята, хлопвайки вратата.

Дани сведе чело към коленете си и се зачуди какво, за Бога, го беше прихванало.

И нещо по-сериозно — в какво се беше забъркала самата тя.

Три часа по-късно той се завърна, обхванат от многословно разкаяние. Извини се — на колене! — изплака много сълзи и приписа безумното си поведение на нервното напрежение около сватбата, поредицата си от загуби и прекалено многото шампанско. Освен това ѝ подари закъснял сватбен подарък — изумително красиви обици от злато и изумруди.

Трогната не толкова от скъпите бижута, колкото от сълзите му, Дани прости на младия си съпруг.

— И това беше първата ти грешка! — промълви тя сега, докато се опитваше да спре да мисли за онзи съдбовен ден. Прекара пръсти през гъстата си дълга до раменете коса и въздъхна.

Втората ѝ, почти фатална грешка беше, че остана омъжена в продължение на пет изпълнени с тормоз години. Двамата с Питър се преместиха в Сан Франциско, където той започна работа в нефтената компания на баща си. Въпреки че и двамата с Райън се бяха оказали в един и същ град, Питър се прояви като ревнив обсебващ съпруг.

Писмата на Дани до детската ѝ любов се ограничиха до коледни картички, после напълно пресекнаха.

Така беше по-лесно.

По-безопасно. Тя можеше вече никога да не срещне Райън, ако съдбата не се беше намесила. Вечерта, която щеше да се окаже и последна в големия дом на Питър Банистър на Пасифик Хайтс, тя бе толкова зле пребита, че икономът, който я бе намерил в безсъзнание, повика „Бърза помощ“.

Колата я откара в „Сейнт Франсис Мемориъл Хоспитъл“, където по случайност в залата за спешна помощ бе дежурен доктор Райън Форчън.

Две седмици той се суетеше около Дани като грижливо овчарско куче. Когато излезе от болницата, тя се подслони в плаващата вила на Райънс в Саусалито.

Райън държеше ръката ѝ по време на унизителните разпити в полицията.

— Защо не напуснахте онзи дом? — беше я запитал един офицер, който изглеждаше много млад.

За свой огромен срам Дани бе неспособна да отговори. Как можеше да му обясни, че в някакъв момент бе изгубила същата онази самоувереност, която ѝ бе позволила да отиде да следва сама в Париж? Как можеше да му обясни, че след като никога не беше претърпявала неуспехи в нито едно свое начинание — като се изключи онзи отдавнашен опит за летене — не можеше така лесно да се откаже от едно толкова важно нещо като брака?

И което бе най-лошо — как изобщо можеше да обясни на някой, че след години затвор в този дяволски брак най-накрая беше

повярвала, че заслужава издевателствата на Питър?

С подкрепата на Райън Дани започна да се среща с психотерапевт, за да потърси отговорите на тези въпроси. Не за полицията, а заради нея самата. И когато богатството и влиятелността на властното семейство Банистър успяха да предотвратят арестуването на Питър, Райън я разведряваше в гнева ѝ.

Въпреки че бе изявил желание Дани да остане в неговия дом, тя се премести в свой апартамент, продължи да ходи при психотерапевта и започна отново да рисува — и да си възвръща контрола над живота си.

Една година след излизането ѝ от болницата, в един дъждовен октомврийски ден, безспорният развод на Дани бе произнесен официално.

Същата вечер в прочутия ресторант „Л’Етоал“ на Сан Франциско Райън ѝ направи предложение. Опиянена от възвърнатото си чувство за свобода и възстановеното си самочувствие, Дани блажено се съгласи.

Те избраха деня на Свети Валентин, за спомен от онази вълшебна, романтична вечер отпреди много години.

Тъй като искаха да отпразнуват тези свои стари чувства, двамата решиха да се оженят в родния си град Тахое Сити. В дома на родителите на Райън. И въпреки че Морийн Кантрел бе починала преди две години, Аманда Форчън, видимо очарована от тяхната връзка, се отнасяше към Дани повече като към дъщеря, отколкото към бъдеща снаха.

В професионален план името ѝ започна да добива признание в художническите кръгове. Цените, на които се продаваха нейни творби, надхвърляха дори и най-смелите ѝ очаквания. А в по-важния си личен живот тя се готвеше да стане госпожа Райън Форчън.

Нямаше по-щастлив човек от Дани.

Пет дни преди сватбата Брам — който беше станал сценарист, продуцент и режисьор с международна известност — пристигна от Лос Анджелис, за да им стане кум. Негова беше идеята братята да отидат да карат ски в Дезолейшън Вали Уайлдърнес, обширно място с ледници на запад от езерото Тахое.

— Ще бъде също както едно време! — обеща той на по-малкия си брат.

— Пазете се от Йети! — със смях ги предупреди Дани. Говореше се, че предишната седмица някой пак бе зърнал митичния човек-звяр.

Като обеща, че ще внимава за всякакви огромни и космати чудовища, Райън я прегърна и я изненада с дълга целувка направо пред брат си.

После тръгна.

Дани нямаше как да знае, че това са последните думи, които му казва.

## ВТОРА ГЛАВА

Трагедията стана късно същия следобед.

— Заваля сняг — разказа Брам, след като спасителите го свалиха от стръмните планински възвишения. — Вятърът се усили и забиваше снежинките в лицата ни като бели куршуми...

В базата на спасителите трескавата Дани слушаше сърцераздирателната история, която Брам им разказваше с равен и безстрастен глас, докато невиждащите му очи сякаш бяха втренчени в някакъв далечен, невидим ужас.

— Снегът беше плътен, мокър и тежък. Ските ни непрекъснато затъваха в него. Аз водех, а Райън ме следваше на около стотина ярда. Чух звук като от счупване на клон.

Той спря, пое си шумно и мъчително въздух и прекара ръка по лицето си.

— После се разнесе нисък, тътнещ звук, подобен на ръмжене — Брам знаеше, че никога няма да забрави този звук. — В мига, в който се обърнах към Райън, планината сякаш се взриви!

Дани силно затрепери.

Аманда Форчън, майката на Райън и Брам, зарίδα високо; в очите на съпруга ѝ блестяха сълзи.

Обсебен от своето кошмарно преживяване, Брам затвори очи и притисна силно с пръсти клепачите си, сякаш опитвайки се да отпъди прекалено болезнените спомени.

— Снегът сякаш вреше и увличаше всичко по пътя си — скали, дървета, лед — той твърде добре си спомняше как тътенът на лавината изпълни въздуха и отекна по околните хребети. Махна ръце от очите си и погледна право към Дани. Тъмните му очи бяха очи на човек, слязъл в ада и оцелял, за да разкаже за слизането си.

— Клонът на едно преминаващо край мен дърво ме удари в гърдите — продължи той със същия равен и безизразен глас, който я караше да настръхва. — Събори ме, паднах по гръб и тогава видях край мен да се премята нещо червено. Разбрах, че е якето на Райън.



Риданията на Аманда се усилиха. По набразденото лице на съпруга ѝ безмълвно се стичаха ручейчета сълзи.

— Опитвах се да го достигна, но земята под краката ми се люшкеше лудо и неудържимо. Внезапно Райън се показа от врящата снежна маса и аз успях да го сграбча за ръката. Тогава обаче някакъв камък ме удари по главата и изглежда дотолкова ме е зашеметил, че съм го пуснал. В следващия миг видях как лавината го отнася!

Дани чу дълга, изпълнена с болка въздишка и осъзна, че тя се е изтръгнала от собствените ѝ устни.

Брам я изглежда с дълъг и непроницаем поглед, преди да продължи:

— Продължих да следя с поглед червеното яке и гледах как го затрупва планина от сняг, скали и клонаци. После изведнъж стана толкова тихо, че ми стана страшно. Като във всички онези филми, които ни показваха в училище за тишината, която настъпва след ядрен взрив. Допълзях до последното място, където бях видял Райън, и започнах да ровя, и рових, и рових, но не можах да го намеря! — широките рамене на Брам се разтресоха, сякаш ридаеше, но очите му останаха все тъй сухи и блуждаещи. — Мисля, че всички знаете какво стана после.

Знаеха. Когато братята Форчън не се върнаха онзи следобед, бе изпратен спасителен отряд. Намериха Брам с измръзнали от трескавото търсене на брат му ръце, с изгорено от снега и вятъра лице, с изпохапани и кървящи устни.

Доброволци от целия щат претърсваха мястото с десетфютови пръти. Пет дни след трагедията един пазач от Националния парк Йосимайт най-накрая откри замръзналото тяло.

На следващия ден след аутопсията съдебният лекар на областта обяви, че Райън Форчън е починал от задушаване.

Погребението беше в съвсем тесен семеен кръг. За разлика от други погребални служби, които Дани бе посещавала и на които свещеникът очевидно не познаваше покойника, отец Маклафлин се познаваше от години със семейство Форчън.

Той говори с прости, но силни думи за младия мъж, който бе дал толкова много на толкова хора през краткия си земен път.

Райън Форчън беше сърдечен, любящ и щедър мъж.

За злочастие, сега той бе мъртъв.

Дани знаеше, че надгробните речи не са типични за католическото изповедание и затова се изненада, когато отец Маклафлин обяви, че семейството е помолило Брамвел Форчън да каже няколко думи за брат си.

Изражението на Брам, докато ставаше от мястото до майка си на предния ред в църквата и заставаше зад ореховия амвон, бе непроницаемо. Очите му бяха скрити зад тъмни очила с опушени стъкла.

— Неотдавна — дълбокият му глас се разнесе под високия свод на църквата — Райън дойде да се видим за уикенда в Лос Анджелис. Разбира се, остана да спи у нас и последната вечер седнахме отвън на терасата и гледахме позлатените от лунната светлина океански води. И както често се случва, когато нощта напредва, а скочът се лее свободно, вътрешните прегради паднаха и ние говорихме за живота. И за смъртта.

В онази вечер, която се оказа последната ни вечер заедно, аз научих за брат си повече, отколкото за всичките двайсет и девет години от живота му. Научих за надеждите, мечтите, разочарованията му. За това, което обичаше. Любовта му към родината, към медицината и, разбира се, към семейството му. И към една жена, която значеше много за него.

Тук погледът на Брам се спря дълго на Дани. Горещи сълзи започнаха да напират в очите ѝ. Тя прехапа устни, но не отклони поглед.

— Искан ми се да вярвам, че ако Райън беше тук днес, щеше да ви каже, че и той е научил някои неща за по-стария си брат. Но — Брам си поех хрипкаво дъх — днес не става дума за мен. Става дума за брат ми. И знам, че има някои неща, които той би искал да ви каже.

Брам замлъкна за миг. Ръцете му бяха вкопчени от двете страни на амвона и Дани видя как кокалчетата му побеляха. Изведнъж ѝ се прииска да може да види очите му.

— Сигурен съм, че Райън би ви казал да не жалите за него. Защото той не си е отишъл. Той живее в сърцата на всички, които го познаваха — семейството, приятелите, пациентите, чийто живот е спасил в любимата си зала за спешна помощ, и духовете на онези, които се е опитал да спаси, но не е успял. Той би ви уверил, че винаги — завинаги — ще бъде с вас. В най-ярките слънчеви дни и в най-

тъмните ноци. Че когато вятърът, който разклаща върховете на дърветата, погали бузите ви, това ще е неговият дъх, шепнещ вашето име. Че когато топлият летен дъжд охлади разгорещените ви страни, това ще е неговият дух, който преминава край вас.

Дани чу как дълбокият глас на Брам се скъса. Гледаше го как се бори да се овладее и как успя.

— Брат ми би ви казал да не жалите за смъртта му — Брам свали тъмните си очила и тъмносините му очи нежно погалиха първо майка му, после стоическия му баща, преди отново да станат непроницаеми, спирайки се на Дани. — Вместо това той би искал вие да славите живота. Защото — и аз знам, че той вярваше в това с цялото си същество — един ден отново ще се срещнем.

Тишината в църквата се нарушаваше само от тихото ридание на Аманда. Дани притисна ръка към устата си, за да потисне напирещото ридание.

После за щастие пасторът стана, за да продължи погребалната служба, и наруши тежко надвисналото мълчание.

Заради ниските температури и снеговалежа службата на гроба беше кратка. За щастие времето не позволи и на хеликоптерите, наети от пълчищата репортери на таблоиди, да излетят. Заради известността на Брам Форчън погребението, което трябваше да си остане частно семейно дело, се бе превърнало в медийно събитие. После всичко свърши. По горчивата ирония на съдбата в същия ден, в който бяха планирали да се съберат в дома на Форчънови и да отпразнуват сватба, планинските жители се бяха събрали, за да оплачат мъртвец.

Докато замаяна приемаше съболезнования, Дани си даде сметка, че Брам, който не ѝ бе казал нито дума от онзи злокобен ден, се напиваше кротко и методично. Въпреки че стоеше настрана от останалите, тя си даваше сметка за нарастващото опасно излъчване около него.

Приличаше ѝ на буре барут със запален фитил. Въпросът беше не дали, а кога Брам Форчън ще избухне.

Тя го засече в кухнята, където беше отишъл да подсили кафето си. Плотовете бяха затрупани с храна, която не се беше побрала на масата в трапезарията.

— Ще наскърбиш ужасно майка си! — смъмри го.

— Защо мислиш, че вече не съм я наскърбил? — той си сипа щедра порция ирландско уиски в тъмната течност, отпи да опита, после добави още.

Дани си помисли, че Брам изглежда толкова зле, колкото се чувстваше самата тя. Което означаваше, че изглежда просто ужасяващо. Лицето му, което винаги беше виждала покрито със силен загар, дори и през зимата, бе с пепелив цвят. Около неподвижната му уста със смъкнати ъгълчета се врязваха бръчки, които го правеха да изглежда по-стар от трийсет и петте си години.

— Проклетата планина! — Брам отново отпи дълга глътка. — Аз се опитах да го предупредя...

Поклати глава и изригна дълга, неразбираема поредица от ругатни. Люлееше се застрашително на краката си.

— Имаш нужда от малко свеж въздух! — реши Дани, благодарна, че има какво да прави, за да отвлече ума си от тъмния облак на мъката.

— В случай, че не си забелязала, миличка — изрече той, замахвайки с чашата си към рамката на прозореца — навън вали сняг — кафето с уиски плисна отпред на бялата му официална риза. — Проклет сняг!

В другата стая Дани чуваше как тихите ридания на майката на Райън отново започват и си даваше сметка, че не бива да позволи на Брам да направи и без това лошото положение още по-лошо.

— Можем да излезем с колата — предложи тя.

Той с видимо усилие се изправи и я изгледа отгоре.

— Кой, ти и аз ли?

— Защо не? Самата аз бих излязла за малко оттук.

Внезапно погледът му се избистри, също както слънцето се подава иззад скупчени облаци, и той се взря в лицето ѝ. Взря се внимателно.

Чуваха неспирното бръмчене на разговорите от другата страна на летящата дъбова врата — тихите ридания на Аманда, гласовете на приятели и роднини, опитващи се безрезултатно да я утешат.

— Къде ти е палтото?

— В другата стая.

— Ето — Брам дръпна от закачалката зад вратата своето обточено с кожа яке и го хвърли на раменете ѝ. — Ще трябва да се

задоволиш с това!

Грабна бутилката с уиски от плота, после се поспря, за да вземе от хладилника стек с шест бири „Милър“, преди да я изведе под падащия сняг.

— Не трябва ли да им се обадим, че излизаме?

— Всички те са умни хора. Не се безпокой, скоро сами ще се досетят.

— А какво ще правим с всички онези репортери, които дебнат на върха на хълма?

— Ще минем по задния път. Райън и аз наехме единствените два джипа в града. Дори и да ни усетят, че излизаме, техните коли няма да могат да минат.

— Не мисля, че беше много добра идея да се измъкнем така, без да се обадим на никого!

— Мисля, че идеята си я бива. Пък и да не мислиш, че някой там вътре иска да си говори с мен? С родения тук холивудски големец, който не успя да спаси живота на собствения си брат? — думите му излизаха размазани от алкохола.

— Ти си пиян!

— Още не съм — поправи я той. — Но с малко късмет скоро и това ще стане, по дяволите!

Той отвори вратата на червения блейзър, паркиран на алеята.

— Хайде хоп вътре, миличка! — повдигна я и я избута на предната седалка. — Да се разкараме оттук.

Хлопна вратата й по-силно, отколкото беше необходимо, мина пред колата, отвори със замах вратата към шофьорското място и се покатери до нея.

— Къде е проклетият ключ? — проломоти и се надигна от седалката, за да зарови ръка дълбоко в джоба на панталоните си. — А, ето го!

Опита се да пхне ключа в гнездото му, но не улучи.

— Дяволите да го вземат! — вторият опит беше също толкова безуспешен.

На третия път Дани се пресегна и дръпна връзката с ключове от ръката му.

— Какво по дяволите смяташ, че правиш? — изръмжа той диво.

Посегна към ключовете, но Дани ги държеше далече.

— Майка ти вече изгуби един син! Няма да допринасям за това да изгуби и другия. Ако искаш да се повозим, за да проветриш главата си, добре. Само че ще карам аз!

— Как ли пък не! — той посегна за ключовете.

Тя продължаваше да ги държи извън обсега му. Якетото, което беше наметнал на раменете ѝ, се свлече на пода. Когато Брам се втренчи в нея, а мъжката ярост запламтя във внезапно избистрения му поглед, Дани си помисли, че все едно дразни див тигър.

Той се приближи към нея, принуждавайки я да се отдръпва, докато не опря гръб във вратата.

— Ще си поискам ключовете само още веднъж — рече той с измамно мек глас. — После, ако не ми ги подадеш като добро момиченце, не отговарям за последиците! — той я изгледа изотгоре със стиснати челюсти, а очите му бяха придобили тъмносиният цвят на морето при залез-слънце. Бедрата, стомахът, гърдите му бяха притиснати към нея по не особено успокоителен начин. Навън по предното стъкло на пресекулки падаше мокър сняг.

Изражението на лицето на Брам може би щеше да накара всяка друга жена да се разтрепери. Но не и Дани. Тя бе изминала дълъг път от времето на брака си. Беше се заклела, че никога вече няма да позволи на мъж да я уплаши.

Освен това, въпреки заплашителното му и отвратително поведение, Дани усещаше, че Брам Форчън никога не би направил зло на жена. Тази вътрешна убеденост ѝ даде опората, от която се нуждаеше.

Брадичката ѝ се вирна предизвикателно.

— Аз не съм момиченце.

— Знаеш ли, като стана дума, май наистина си попораснала — съгласи се той. Погледът му я обходи мъчително бавно. — Предполагам, че това е известно утешение — реши той. — Да знам, че Райън е имал редовно всичко това, преди да умре.

Пръстите му бавно се плъзнаха по лицето ѝ. Дани се дръпна и удари главата си отзад в прозореца на вратата откъм нейната страна.

В гърлото ѝ заклокочи яростен звук.

— Ти си отвратителен!

— Вероятно да! — съгласи се Брам с бавна, сардонична усмивка, от която ѝ се прииска да го зашлеви през устата. — Но и животът е

доста отвратителен напоследък, нали?

Като си припомни, че искаше да го задържи извън къщата, Дани нямаше друг избор, освен да се примири с обидното му поведение. Засега. Но това не значеше, че трябва да поставя в опасност собствения си живот.

— По дяволите, Брам, защо си толкова капризен? След онова, което се случи с Райън, просто ще убиеш майка си, ако направиш катастрофа, защото си карал пиян!

Изречението на Брам се втвърди. Но Дани, която го наблюдаваше внимателно в падащия полумрак, улови светлинка на съгласие — и болка — в очите му.

— Ако ме оставиш аз да карам, ще можеш да пиеш, колкото си искаш — помами го тя.

Той не отговори веднага. Времето течеше, а твърдят му, втренчен поглед не напускаше лицето ѝ.

— Райън винаги казваше, че си много по-умна, отколкото изглеждаш — изрече най-накрая Брам. — Предполагам, че момчето е било право.

Дани изпусна облекчена въздишка, като едва сега разбра, че е сдържала дъха си.

— Сигурно трябва да приема това като комплимент — така, както ми го поднесе — тя обаче предполагаше, че той бе скъп на комплименти.

— Приеми го така, както искаш.

Въпреки че се наложи доста близко маневриране, те успяха да си сменят местата.

— Добре, хайде да се махаме оттук, по дяволите.

Той дръпна езичето на една от златистите метални кутийки с бира. По ръката му се разля пяна, която Брам облиза, после се облегна и протегна напред дългите си крака.

— Никъде не тръгвам, преди да си сложиш колана!

— Боже, какъв тиранин си само! — погледът му се премести от упоритото лице към гърдите ѝ, разделени от широкия черен колан. — И брат ми ли го въртеше така около... пръста си?

— Не беше необходимо — отвърна тя, като не се поддаде на мръснишкия му намек. Гласът ѝ стана съвсем хладен, но в очите ѝ заигра пламъче. — Райън не беше никакъв безразсъден холивудски

големец, който да си мисли, че правилата, законите и моралните устои важат само за другите!

Брам вирна кутийката с бира и отпи дълга, жадна глътка, като я изгледа отгоре.

— Значи съблазнителното малко котенце на брат ми имало нокти — рече той тихо. — Интересно...

Дани тръсна глава.

— Ще си закопчаеш ли колана или просто ще си седиш тук на алеята и ще ме обиждаш?

Като разбра, че тя наистина няма намерение да се помръдне от алеята, той се пресегна за колана, дръпна го над гърдите си, с трясък го закопча и я изгледа гневно.

— Доволна ли си?

Тя беше доволна, но понеже знаеше, че е по-добре да си мълчи, превключи скоростите. Или поне се опита.

Свикнала с автоматичните предавки на собствената си малка кола, тя се напъна да си спомни как много отдавна Райън я беше учил да превключва скоростите в пикапа на баща му. Първият ѝ опит съвсем не бе успешен.

— Боже! — измърмори Брам. — Мислех си, че знаеш как се кара кола!

— Знам.

Тя отново опита, този път успя, но прекалено бързо отпусна съединителя. Джипът подскочи и спря.

— Добре че не бързаме за никъде! — сопна се Брам. — Защото с тази скорост ще ти трябва целия следобед, за да излезеш от алеята!

Той изгълта цялата бира на дълги глътки, хвърли празната кутийка зад гърба си на задната седалка и си отвори друга.

Вбесена, Дани отново завъртя ключа, двигателят изви, но тя успя да потегли и да мине през първите три скорости без повече проблеми.

Чакъленият заден път, който водеше от къщата на семейство Форчън надолу по стръмния хълм, беше хлъзгав от сняг, но джипът с четири задвижващи колела прилепваше стабилно към него и вдъхваше увереност на Дани.

След като спря на върха на хълма, тя въздъхна облекчено, когато успя от първия път да включи правилната скорост. Дани си мислеше,



че управлението на джип много прилича на езда с различен конски ход. След известно време уменията ти се възвръщат.

— Накъде? — запита тя.

— Към хижата.

— Към твоята хижа ли? — тя пропусна втора скорост, помъчи се малко и накрая успя да включи на трета.

— Какво има? — запита Брам, докато джипът подскочаше на тласъци, тъй като включената предавка беше твърде висока за предпазливата му скорост. — Да не би да те е страх да бъдеш съвсем сама с мен в някаква далечна хижа?

Заяждането му попадна твърде близко до целта. Дани по-скоро би скочила в най-близката пряспа, отколкото да си признае, че още откакто бе срещнала Брам в кухнята, осезанията ѝ нашепваха някакво смътно предупреждение.

— Разбира се, че не! — увери го тя не много убедително. — Просто не знаех, че още притежаваш хижата.

Тя си спомни, че той сам я бе построил. Някога, когато двамата с Райън още бяха в началните класове на гимназията. Дани си спомняше остро чувство на липса онова лято, когато бе изгубила най-добрия си приятел. Райън се въртеше около строежа всеки ден, изпълнен с желание да помага на големия си брат. Нямахше досадна или мръсна работа за него.

Дани бе побесняла и прекара лятото си, като забиваше карфици във вуду кукла, изобразяваща Брам Форчън. Тя сама я бе измайсторила от папиемаше, стара негова снимка от училищния годишник и няколко тъмни косъма, които бе измъкнала от четката му за коса.

Разгорещените ѝ проклетия и произнасяните заклинания се бяха оказали неефикасни, но постепенно дойде и отмина Денят на труда, Брам се върна в колежа си в Лос Анджелис и Дани отново имаше Райън само за себе си.

Устните ѝ се извиха в слаба, несъзнателна усмивка, докато си мислеше за това как бе приветствала Райън отново в нейната компания, като го бе накарала да моли за прошката ѝ. Е, всъщност той май бе насърчен да моли. Но съвсем малко.

— Никога не се реших да я продам — дълбокият глас на Брам върна отново Дани в настоящето. — Освен това ми харесва, че имам място, където да се усамотявам от време на време. И освен това-онова,

което може да се случи в хижата, спокойно може да се случи и тук, в джипа.

— Давам си сметка за това.

Брам й отправи хитра усмивка.

— Спомням си веднъж, когато вие двамата още бяхте в гимназията и видях джипа на Райън спрял близо до тресавището. Като видях как са се запотили прозорците му, реших, че малкият ми брат вече е пораснал!

Гореща, яростна червенина заля бузите й.

— Райън и аз бяхме влюбени! — изсъска тя към него. — И ако продължаваш да опощляваш онова, което съществуваше между нас, ще те изритам от този джип и ще те оставя да се прибираш пеш!

Той беше непоносим. Дани се зачуди, както през толкова много години преди това, какво именно бе намерил Райън в по-големия си брат, че да го направи обект на своето възхищение.

И много й се прииска да беше запазила онази вуду кукла.

Като измърмори нещо неразбираемо, което можеше да бъде както ругатня, така и неохотно приемане на нейните условия, Брам дръпна тъмносинята си вратовръзка, захвърли я на задната седалка и разкопча горните две копчета на колосаната си официална риза.

После отново се облегна назад и започна методично да изпразва кутийките с бира.

## ТРЕТА ГЛАВА

Хижата стоеше на брега на потока, всред горичка от трепетлики със сребристи стволове. Рекичката приличаше на заскрежен трептящ ширит; отвъд нея, покрити със скреж, блестяха в сребристосиньо мечовидни папрати. Надалеч върховете, покрити със сняг, се издигаха към мрачното зимно небе.

В деня, когато двамата с Райън бяха завършили гимназия, Райън бе заел ключа за хижата от брат си — който, след като завърши филмовото училище към Калифорнийския университет, бе заминал за Мексико да режисира първия си филм. Историята за младежа, който искаше от живота повече от това да работи на риболовното корабче на баща си, бе спечелила на Брам първия му „Оскар“.

Като каза на майка си, че двамата с Райън ще ходят на парти за цяла нощ в къщата на една нейна приятелка, Дани прекара блажена нощ в прегръдките на единственото момче, което беше обичала.

Сладката горчивина на спомените извика в очите и горещи сълзи. Когато една от тях се търкулна по бузата ѝ, Дани тайничко я избърса, като хвърли внимателен поглед към Брам, за да види дали не я е забелязал.

Обаче не, той си пиеше проклетата бира и гледаше втренчено през страничния прозорец на колата към покритите със сняг ели, вгълбен в някакви свои собствени мисли.

Щом спря блейзъра горе пред хижата, тя попита небрежно:

— Надявам се, че си се сетил да вземеш ключа!

— Разбира се! — още една кутийка от бира тупна отзад при останалите. После той излезе от джипа и си запробива път през натрупания сняг, като я остави да върви сама след него.

Черните ѝ велурени обувки не бяха пригодени за ходене в сняг и лед. Тъй като не искаше да си намокри много краката, Дани се опитваше да стъпва в стъпките на Брам.

Неговата крачка обаче беше много по-широка от нейната и когато приближиха вратата, високото ѝ токче попадна на лед, краката ѝ

излетяха напред и тя тупна по гръб в пряспата.

Когато чу изненаданото ѝ гневно възклицание, Брам се обърна. Изрязаните му устни се извиха в бавна усмивка, която я вбеси.

— Аз пък си мислех, че си една от малкото жени, които не биха се принизили дотам, че да паднат в краката ми!

Тя се помъчи да се измъкне от снега и тъкмо беше успяла да се изправи, когато чу как токчето ѝ изпращява и с проклятия рухна отново в пряспата.

Снегът отстрани се срина върху нея. Когато се опита да се изтупа от него, полата ѝ се вдигна високо нагоре, откривайки дългите ѝ, стройни нозе, обути в черни чорапогащи.

През цялото време Брам стоеше пред нея с бутилката уиски под мишница, като изглежда за първи път от дни насам се забавляваше.

— Тц, тц! — изрече той. — Какъв език само! Не са ли те учили, че добре възпитаните дами не ругаят така?

Снегът се топеше и се просмукваше през роклята и чорапите ѝ, беше си изгубила обувките, а краката ѝ се превръщаха на ледени висулки.

— В момента изобщо не ме е грижа за добрите маниери! — сопна му се тя.

— В такъв случай... — той захвърли бутилката в снега, наведе се, хвана я за раменете, рязко я изправи и я придърпа към себе си.

Дани се замята, но Брам с лекота я хвана за китката. Вбесена, тя го заудря по рамото с другата си ръка.

— Само ако посмееш...

Предупреждението ѝ бе рязко прекъснато, защото Брам се наведе и я целуна.

Усещаше напуканите му, груби устни върху своите. Дългите му мургави пръсти измъкнаха фуркетите, които придържаха косата ѝ в стегнат кок на тила. Те един по един изпопадаха и потънаха забравени в снега.

Докато дясната му ръка се ровеше в дългите свилени кичури, като навеждаше главата ѝ назад и я принуждаваше да огъне тялото си така, че гърдите ѝ се притиснаха към гръдния му кош, лявата му ръка шареше по бедрата ѝ, притискаше я към неговите, към горещата, възбудена плът, изпънала панталона му.

Той я насили да отвори устни, а зъбите му изскърцаха в нейните. Дани усети вкуса на бира и уиски, на гняв и неудовлетвореност. Езикът му почти грубо обходи зъбите ѝ, устните ѝ отвърте, преди да се вмъкне дълбоко в устата ѝ. Той я изяждаше, устните му изцеждаха от нея най-съкровените ѝ тайни.

Въпреки уплахата, въпреки гнева си, някъде дълбоко в себе си Дани призна, че целувката на Брам Форчън събуждаше в нея непознати дотогава усещания.

Кръвта ѝ сякаш течеше в забавения ритъм на копнежа; горещият поток на желанието, който изпълваше вените ѝ, я правеше прекалено слаба, за да продължи да се съпротивлява.

Тялото на Дани се отпусна върху неговото; ръцете ѝ, които бяха свити в здрави юмруци, за да го отблъснат, се разтвориха, после пръстите ѝ се свиха и хванаха колосаната бяла риза, преди да тръгнат нагоре по раменете към косите му.

Когато целувката стана по-дълбока, после още по-дълбока, Дани изстена в ужасена възбуда. Копнежът на Брам и първичната му сила я омайваха. Плашеха я. Желанието обзе тялото ѝ.

Болката ѝ, която тя бе държала дълбоко в себе си дни наред, изтече навън от нея и към него. А неговият гняв изби от него и тя го усети.

Някъде наблизо в короната на дърво синя сойка записка яростно, но Дани едва я дочу, погълната от вълнуващите си усещания.

Въпреки че после се чудеше как е било възможно, всякаква мисъл се изпари от ума ѝ. Тя забрави коя беше, кой беше той. Съществувахе само бъдещата уплаха, омайващо и опасно удоволствие.

Сякаш усетил, че тя отстъпва, той отслаби силата на целувката, но тя остана все тъй властна. Дани се притисна към него, приемайки този забранен екстаз, приемайки и него. После той така внезапно я пусна, че тя залитна и трябваше да го сграбчи за ръката, за да не падне пак в снега.

— Не разбирам.

Тя прокара трепереща ръка през разбърканата си коса и повдигна очи към него. Падащият сняг блестеше в гъстата му коса, устата му отново бе застинала в мрачна гримаса, всички разгорещени чувства бяха изчезнали от очите му.

— Значи сме двама — отвърна той. — Защото повярвай ми, миличка, ти определено не си моят тип.

Тя тръсна глава и още два фуркета изчезнаха в снега.

— И ти не си моят тип!

— Това вече го чух. Значи не би трябвало да имаме никакви проблеми, нали така?

— Съвсем никакви — отвърна Дани сковано.

— Добре — живите му очи забелязаха как тя леко трепери. — Подгизнала си цялата. По-добре да влезем вътре и да се стоплиш на огъня, преди да си хванала пневмония!

Нетипичната загриженост за нейното удобство и здраве изненада Дани.

— Благодаря, много си внимателен.

— Никога не съм внимателен — той извади ключа за хижата от джоба си и отвори вратата. — Просто не мисля, че мога да понеса две погребения в една седмица!

Влязоха в притъмнялата хижа, която изглеждаше по-студена и от отвън. Брам щракна ключа зад вратата и не се изненада, когато лампите не светнаха.

— Тук горе през зимата често спира електричеството — обясни ѝ, докато палеше закачения до вратата фенер. — Снегът къса жиците — вдигна слушалката на телефона от близката масичка, вслуша се, после я постави обратно. — И телефонът не работи.

Страхотно, помисли си Дани. Сега никой нямаше да знае къде са.

— Ще запаля огън.

— Б-благодаря — зъбите ѝ тракаха и сега, когато и последната частица топлинка от целувката им се бе изпарила, тя се почувства замръзнала до кости.

Брам, приклепнал край каменната камина, я изгледа изотдолу с обгръщащ, но все още странно отчужден поглед.

— Бих ти предложил гореща баня, но водата ще е студена. Може би обаче трябва да съблечеш тази мокра рокля.

Ръцете ѝ се вкопчиха в мократа вълнена дреха.

— Бих си помислила, че мъж с твоята прехвалена репутация с жените би измислил по-добра реплика от тази!

— За бога, Дани! — избухна сърдито Брам. — Още откакто установих каква е разликата между момченцата и момиченцата, никога

не ми се е налагало да насилвам или да подмамвам жена в леглото си! И ако мислиш, че сега ще започна да го правя с годеницата на покойния ми брат, значи си много по-побъркана, отколкото винаги съм си мислел!

Той отново се обърна към онова, с което се занимаваше.

— В банята има фенерче с батерия — съобщи ѝ рязко. — И халат. Облечи го и ще можем да окачим роклята ти пред огъня да съхне.

На Дани изобщо не ѝ се щеше да облича някакво театрално neglije, забравено в банята от някоя негова любовница, и затова с облекчение установи, че на кукичката на вратата висеше бял мъжки хавлиен халат.

Въпреки че подгъвът почти стигаше до земята, а ръкавите закриваха върховете на пръстите ѝ, халатът определено беше по-добър от мократа рокля. Дани усети, че Брам наскоро го е носил. Дебелата материя миришеше на същия сапун с боров аромат, който тя бе подушила, когато се притискаше към него по време на целувката им. Когато несъзнателно вдигна широкия ревер и зарови лице в плата, усети наново прилив на желание, който я разтърси цялата.

Докато с мъка събуваше мокрите си чорапи, Дани се опитваше да подреди по правилен начин тези свои необуздани чувства.

Смъртта на Райън бе оставила огромна празнина в нея. А Брам, понеже си беше Брам, не можеше да се въздържа да не използва случая да съблазни жена. Все едно коя е тя.

Дани реши, че целувката всъщност няма никаква връзка със самата нея. Понеже си беше развратник, той просто бе реагирал съответно, когато я видя простряна в прясната с високо вдигната пола.

Тя никога не го беше харесвала. И без съмнение никога не беше искала той да я целува. Тогава защо бе отвърнала на целувката му? Дани спря да се съблича.

На вратата се почука.

— Добре ли си? — повика я грубият глас на Брам.

— Добре съм.

— Сигурна ли си? Стоиш вътре ужасно дълго.

— Не е лесно да се събуят мокри чорапогащи!

— Искаш ли да ти помогна?

— Не, благодаря!

— Както искаш. Само че ако възнамеряваш да стоиш вътре още дълго, би ли ме информирала? Защото изпих твърде много бира и сега имам нужда да посетя тоалетната.

— Ами излез навън и там си свърши работата!

Тя досъбу подгизналите чорапи и ги смъкна от краката си. Годежният ѝ пръстен с диамант се закачи за найлона и пусна дълга бримка на левия крак.

Захвърли унищожените чорапогачи в кошчето. После, понеже не искаше да се подчинява на заповеди, остана в банята, докато не преброи бавно до сто на английски, после на френски.

Когато най-накрая излезе оттам, хижата беше празна. Явно Брам се беше вслушал в съвета ѝ. Дани просна роклята си на един стол и го придърпа до огъня, запален от Брам в голямата каменна камина. Пламъчетата пукаха приятно, ухание на кедрово дърво изпълваше стаята.

Дани протегна ръце с обърнати длани към огъня, като се наслаждаваше на успокоителната топлина. Пред камината бе проснато килимче от мечка кожа; тя си спомни, че тогава, през онази отдавнашна нощ след завършването, Райън ѝ бе разказал, че пакостливата черна мечка била убита от неговия прадядо, защото нападнала двама дървосекачи в отдалечен дърварски лагер.

Като се отпусна на килимчето, тя тихо заплака. Сълзите струяха по бузите ѝ; тънките ѝ рамене, изгубени в гънките на големия хавлиен халат, се тресяха.

Чу отварянето на вратата зад нея, усети порив на леден вятър и разбра, че Брам се е върнал. Тъй като не искаше той да я вижда в такова състояние, а и още бе раздразнена от начина, по който се бе възползвал от нейната емоционална уязвимост, тя избърса мокрото си лице с ръка и не се обърна към него.

— Бурята се засилва — съобщи ѝ той. — Помислих си, че ще е добре да донеса още малко дърва, тъй като изглежда ще трябва да останем тук за през нощта.

Забравила решението си да не му обръща никакво внимание, Дани стреснато го изгледа. Докато беше в банята, той се бе преоблякъл в изтъркани джинси и черен пуловер с надпис „Л. А. Рейдърс“. Вместо черните официални обувки, които носеше на погребението на брат си, беше обул чифт вехти каубойски ботуши.



— Изключено е да прекарам нощта с теб! — разпалено заяви Дани. — По-скоро бих спала със снежния човек!

— И ти не си точно моята мечта за прекарване нощта в далечна хижа, милинка! — отвърна ѝ той. — Но от начина, по който снегът се трупа отвън, съдя, че май нямаме голям избор — той изсипа нацепените дърва на пода до камината. — Така че сме принудени да останем двамата, независимо дали това ни харесва — той коленичи и се захвана да подрежда уханните дърва в спретнатата купчина.

— След онова, което се случи с Райън, всички ще полудеят от безпокойство, ако не се върнем! — предупреди го Дани.

— Вече се погрижих за това.

— Как?

— Обадох се в къщи от клетъчния телефон в колата, казах на татко къде сме, че сме в безопасност и че ще се опитаме да се измъкнем оттук утре сутринта.

— Не знаех, че имаш клетъчен телефон тук.

— Сега вече знаеш.

— Можеше да го накараш да се обади на Джон Карпънтър да извади снегорина си и да разчисти пътя.

— Можех — съгласи се той. — Само че почти всички в града са физически и емоционално изтощени от смъртта на Райън. Реших, че вместо да вадим услужливите хорица от домовете им в поредната буря, ти и аз можем да сключим временно примирие.

Тя неохотно трябваше да признае, че е прав.

— Не си давах сметка, че изобщо те е грижа за някой.

— Понякога ми се случва.

Дани го гледаше как продължава да подрежда цепениците и почти против волята си припомни как мургавите му силни ръце се плъзгаха по бедрата ѝ, притискаха я към него, пораждайки в нея изгаряща, мъчителна топлина.

— Няма нужда да спираш да плачеш заради мен — каза ѝ той.

— Аз не плачех.

Той ѝ хвърли бърз поглед.

— Тогава защо изглеждаш така, като че ли си сложила червен молив за очи? А носа ти прилича на този на клоуна Рудолф?

— Чудя се как с подобни комплименти успяваш да привлечеш толкова много жени в леглото си!

— Не бях разбрал, че чакаш комплименти! — отвърна ѝ той. — Спомням си как една жена, която изглеждаше съвсем като теб, каза, че би предпочела да спи със снежния човек — той се усмихна невесело. — Може би е била твоето зло „второ аз“.

Той постави и последната цепеница върху купчината, облегна се назад и със задоволство огледа творението си.

— А сега, когато свърших с тази малка работа — изрече той, обръщайки се към Дани, — може би ще пробвам няколко от онези красиви фрази, които изглежда искаш.

Тя се отдръпна рязко, когато той прокара пръсти през косата ѝ.

— Нищо не искам от теб! — настоятелно му каза. — Винаги ли си така непоносим?

— Само когато съм изгубил единствения си брат! — върна ѝ репликата той.

Мълчанието падна между тях като дебела завеса. Като промърмори някакво проклятие, Брам се изправи, отиде до плота и взе бутилката уиски, която бе извадил от снега.

— Знаеш ли, това всъщност няма да ти помогне! — намеси се Дани.

— Била ли си пияна някога?

— Не, разбира се!

— Тогава защо смяташ, че знаеш по-добре от мен? — той отвинти черната капачка, надигна бутилката и отпи. Когато отново я свали, в очите му блестеше предизвикателно пламъче. — Дай да се договорим.

— Какво?

— Ти ще скърбиш за Райън по твоя си начин, а аз по моя. А утре ще видим на кой от двамата ни още ще му се иска да живее.

Изненада я силната мъка, в гласа и по лицето му.

— Не си бях дала сметка, че толкова много скърбиш.

Той поклати глава и отпи отново.

— Тя не си била дала сметка, че скърбя! По дяволите, момчето ми беше брат. Как да не скърбя! Та аз го обичах, дявол да го вземе!

Без предупреждение той захвърли бутилката към нея. Преди да може да помръдне, тя прелетя над главата ѝ.

Стъклото се разби в камъка, уискито се плисна в пламъците, които подскочиха нагоре в червеникави алкохолни отблясъци.

— Страхотни специални ефекти! — изрече бавно Дани, все още стресната. Тя разбираше, че стореното не бе предназначено да я нарани или дори да я шокира. Бе чисто спонтанен емоционален изблик. Искаше ѝ се и тя да може да направи нещо, за да облекчи бурните чувства, които я разпъваха отвътре. — Нищо чудно, че си такъв прочут и моден режисьор!

Той се втренчи в нея за близо половин минута. После отметна глава към гредоредния таван и се заля във висок, продължителен смях.

Когато отново сведе поглед към нея, очите му бяха мокри. Дани не можеше да прецени дали сълзите в тях бяха от смях или от мъка. Той вдигна пакета с цигари от масата и ѝ предложи. Когато тя поклати глава в знак на отказ, той изтърси една цигара и я запали.

— Миналата есен — каза ѝ Брам, като премина през стаята и дойде да седне до нея на килимчето — след като ти и брат ми официално се сгодихте, Райън дойде в Лос Анджелис, за да ме помоли да ви бъда кум. Отидохме на вечеря и докато ядяхме някаква безобразно скъпа пица с козе сирене, аз го запитах защо, за Бога, един умен, почтен лекар като него се жени за някаква вятърничава разведена художничка. Дори и ако тя има крака от световна класа.

Дани можеше да направи две неща. Да го заяде за неласкавото описание, което ѝ бе направил, или да не каже нищо и по този начин да запази първия сравнително кротък момент, който двамата прекарваха през този ден. Тя избра второто.

— И какво каза той?

— Той каза, че има толкова причини за това, че не може да ги изброи — Брам замислено гледаше пламъците. Издуха кръгче дим. — Но уточни, че ако му се наложи да изтъкне една основна причина за това защо се е влюбил в теб, то е защото го разсмиваш — той се обърна към нея със сериозно лице. — Каза ми, че има нещо прекрасно в това да лежите заедно, след като сте се любили, и да се смеете. На каквото ви падне.

В очите ѝ отново напираха горещите сълзи, които тя преди малко искаше да скрие от Брам.

— Благодаря ти, че ми каза това — успя да изрече въпреки болезнената буца в гърлото си. — Никога не съм го знаела.

Брам се пресегна и с неподозирана нежност избърса с пръст от бузата ѝ една сълза.

— Никога ли не ти го е казал?

— Не! — трогната от неговото невинно докосване и от съчувствието, доловено в погледа му, Дани се извърна и се втренчи в танцуващите оранжево-червени пламъчета. — Не ми го е казал!

— Сигурно си е мислел, че има много време, за да ти каже как чувства нещата.

Неспособна да отговори, Дани стисна устни и кимна.

Брам загаси цигарата, легна по гръб до нея и покри очите си с ръка.

— Знаеш ли, животът понякога е наистина гнусен.

Дани мълчаливо се съгласи с него.

Останаха така — Дани загледана в хипнотичното движение на пламъците, Брам с покрити очи — и двамата зареяни в мрачните си мисли.

— Разказвал ли ти е някога за първия път, когато татко му разреши да дойде на лов за елени с нас? — запита Брам след известно време.

Дани изпусна тиха, лека въздишка на мъка.

— Не.

— Беше на четиринайсет — заразкава Брам. — С лунички, скоби на зъбите и зализани кичури коса. Беше израснал толкова бързо за лятото, че растежът му бе неравномерен. Приличаше на полегнал бор.

— Спомням си за скобите — вметна тихо Дани. — И аз носех. Веднъж, на един Четвърти юли в Комънс Бийч се целувахме по време на фойерверките и скобите ни се закачиха. Бях обхваната от паника, че ще трябва да се обадим на пожарникарите, за да ни разделят!

— Щеше да е нужно нещо много повече от пожарникарите, за да ви раздели вас двамата — решително изрече Брам. — Мама обикновено ви наричаше „сиамските близнаци“. Мисля, че тя знаеше още преди вас, че все някой ден ще се ожените — изрече последните думи, без да се замисли, и веднага съжали. Отвори очи и извърна глава към нея. — Извинявай!

— Знам какво искаше да кажеш — Дани сви крака и обгърна коленете си с ръце, облегна глава на тях и го погледна. — Разкажи ми за това ходене на лов!

— Бяхме няколко души: татко, Райън, братовчед ми Джони, Дани Еймс с баща си и аз. Щяхме да се разделим поединично, но понеже това беше първият лов на Райън, татко се разпореди да го взема с мен, за да го ориентирам.

Една цепеница се срина в камината и от нея избликнаха бляскави искри. Брам се изправи, взе ръжена и я побутна на място.

— Вече се свечеряваше. Райън, все така радостно възбуден като дете на Коледа от това, че е излязъл заедно с големите, вървеше пред мен. Движихме се обратно към камиона и настроението ми не бе особено добро. Денят определено не бе успешен. Бяхме изминали мили, без дори да зърнем еленче или кошута. Тогава повдигнах очи и видях Райън, който се беше вкаменил, а пушката му сочеше към хрусталака. Приличаше ми на куче птичар, хванало следа — доволен, че цепеницата оставаше там, където ѝ беше мястото, Брам седна отново до Дани. — Погледнах натам, накъдето сочеше пушката му, а там, на не повече от петдесетина ярда, стоеше най-големият елен, който някога съм виждал! С ето толкова широки рога — той широко разтвори ръце.

— Не си спомням Райън някога да е убивал елен.

— Защото той не го уби. Аз го изчаках да дръпне спусъка, знаейки, че той никога няма да има по-добра възможност от тази в целия си живот. И именно тогава разбрах, че няма начин братчето ми да застреля този елен.

— И предполагам, ти си го застрелял?

Той я погледна с болка в очите.

— Не, всъщност не. Честно казано, и на мен ми харесваше да гледам това великолепно животно. Тогава обаче чух как другите се приближават и разбрах, че само след секунди ще го видят.

— И какво стана?

— Стрелях над главата на елена и той избяга.

— Ти си сторил това? За едно животно?

— Едно великолепно животно — обясни Брам. — Мислех си, че съм разрешил въпроса достатъчно добре, но после забелязах, че на връщане Райън не промълви нито дума. Когато по-късно го запитах за това, той ми отвърна, че е бил притеснен, че ме е подвел! — Брам поклати глава в няма мъка.

— Той непрекъснато се стараеше да живее така, че да не разочарова твоите очаквания — съгласи се меко Дани.

— Това бяха неговите си проклетни очаквания! — поправи я рязко Брам. — А не моите! По дяволите, никога не съм искал Райън да прилича на мен! Всъщност имало е моменти, също както в онзи невероятно дълъг миг по време на лова, когато ми се е искало да мога аз да съм като него!

Тази мисъл бе толкова невероятна, че Дани не можа да му отвърне нищо подходящо.

— Разбира се, ние по природа сме толкова различни, че нито Райън можеше да стане като мен, нито аз като него. Знаеш ли обаче какво?

— Какво?

— Вече никога не отидох на лов за елени.

Устните ѝ се извиха в невярваща усмивка. Първата ѝ усмивка от дни насам.

— Ти наистина го обичаше, нали?

— Разбира се, че го обичах! По дяволите, нима мислиш, че не знаех как Райън се опитва да ме взима за пример? Защо не ми признаеш това, че разбирах отговорността си да не го подведа? Прекарах години в това да поправам счупените хвърчила на брат ми, да разплитам въдиците му, всички тези неща, срещу които по-големите братя мърморят, но всъщност тайно обичат да вършат! Но единственият път, когато той наистина имаше нужда от помощта ми... — Брам уморено прокара ръка по измъченото си лице и думите му прозвучаха задавено — ... не можах да направя нищо, нищичко!

Когато махна ръката си, в очите му проблясваше издайническа влага. Цялата враждебност, която Дани някога бе изпитвала към този мъж, се изпари като пролетен сняг под юнското слънце.

— Никой не можеше да предрече, че ще падне лавина — тя сложи ръка на ръкава на черния му блузон, усещайки напрегнатите мускули на ръката му под пръстите си. — И никой не можеше да го спаси.

Брам погледна надолу към ръката ѝ, сякаш се опитваше да си спомни чия беше тази ръка и как бе попаднала там. Диамантът на безименния ѝ пръст блестеше като късче лед на трептящите светлинки на огъня.

— Спомням си, когато Райън го купи — промълви Брам, играейки си с пръстена. — В Чикаго.

— В Чикаго ли? — пръстите му, които се плъзгаха по нейните, й действаха необичайно разсейващо. — Не си спомням Райън някога да е ходил в Чикаго.

— Ти учеше в Париж. Той беше студент втора година в медицинското висше училище и беше решил, че повече не иска двамата да сте разделени. Беше планирал да те изненада с него, когато се върнеш в Щатите.

— О, Боже! — сърцето й подскочи. — Не знаех това!

— И Райън се досети, че не си знаела, когато му писа от Монако и му съобщи, че си се омъжила. За някой друг.

— Не знаех това — повтори тя тихо.

И се зачуди дали нещата щяха да се развият по-различно. Питър бе толкова омайващ. Толкова космополитен. Освен това бе навлязъл в живота й в момент, когато тя се нуждаеше от приключения. А Райън представляваше познатото, удобното, сигурното.

Тя се запита защо Райън никога не й беше казвал за пръстена и реши, че е искал да пощади чувствата й. Или може би, призна тя неохотно, е бил прекалено наранен от внезапния й брак с друг мъж, за да иска да говори за това.

— Аз снимах „Нарушеният обет“ в Чикаго, когато Райън внезапно изникна пред мен и поиска да му помогна в избора на годежен пръстен точно когато започвахме снимките на ключова и много скъпа сцена с преследване на коли. По дяволите, не можех да нарежа всичко и да тръгна да купувам диаманти!

— Предполагам, че именно това си му казал!

— Точно така. И веднага след като осветлих братчето си за графициите на снимане, цените на филмите и спазването на бюджетите, излязохме да пием кафе и да ядем понички, докато чакахме да отвори бижутерията.

Тя сякаш не се изненада толкова, колкото очакваше.

— И какво стана после?

— В крайна сметка за момичето на Райън бе закупен един страхотен пръстен, който впрочем избрах аз, когато той не можеше да направи избора си между този диамант и един изумруд, а филмът надхвърли бюджета си с двеста хиляди долара, защото се наложи да

държа целия екип да чака през следващите три дни, когато валеше като из ведро.

Тя погледна към годежния си пръстен.

— Значи ти си го избрал?

— Нали ти казах, че Райън не можеше да се реши. В крайна сметка ми дойде идеята да хвърлим ези-тура и диамантът спечели.

— О! — тя усети необяснимо облекчение. — Значи не е било лично решение от твоя страна!

— Разбира се, че не. Райън щеше да се сгодява, а не аз.

*Райън.*

Галещата ръка на Брам се придвижи от пръста ѝ нагоре по ръката, оставяйки странно, неспокойно усещане на топлина. Погледите им се срещнаха и се приковаха един в друг.

И Дани усети странно свиване в сърцето си.

В хижата пращеше огънят; навън вятърът виеше. Вътре обаче започваше друга буря.

Докато тя се опитваше да разгадае чувствата си, ръката на Брам се плъзна под запретнатия ръкав на халата и продължи целенасочено нагоре по ръката ѝ.

Дани виждаше оранжевите отблясъци на огъня в абаносовия блясък на зениците му. Виждаше и своето миниатюрно отражение, седнала съвсем неподвижно, хваната в погледа му също както онзи елен отпреди време.

Ръката му обгърна рамото ѝ, пръстите му започнаха да го разтриват с умели движения, едновременно успокояващи и възбуждащи. Дани си даде сметка, че ако не се помръдне именно в този момент, после ще се сърди само на себе си.

— Не можем да направим това! — настоя тя с пресекилив глас. Той беше почти шепот, но се чу ясно в тишината на хижата.

— Права си — ръката му погали шията ѝ. — И аз знам, че е така — той я погледна сериозно и тъжно. — В такъв случай можеш ли да ми кажеш защо мисълта за това изглежда толкова очевидно правилна?

Имаше някакви основания. Дани знаеше, че трябва да има някакви основания. Но, Боже мой, тя не можеше да се сети за нито едно, докато неговият поглед потъваше тъй дълбоко в нейния, сякаш можеше да види цялата ѝ душа.

— Брам...



— Харесва ми как произнасяш името ми — пръстът му погали устните ѝ с леко като перце докосване. — Кажи го пак.

— Не мога — тя издърпа ръката си и стреснато разбра, че трепери. — Аз обичах Райън повече от всичко на света!

— И аз го обичах. По свой начин, но също толкова много като теб.

Измамната ръка отново се бе върнала на косата ѝ, плъзгаше се надолу по шията ѝ, проследяваше извивката на челюстта ѝ, оставяйки след себе си ивица топлина.

— Но той си отиде. И няма да се върне. И ако някога кажеш на някой, че аз съм казал това, ще те нарека лъжкиня, но се чувствам така, сякаш е отнесъл най-доброто от мен, а онова, което е останало, копнее да се покачи на онази планина и да остане там, докато не замръзна до смърт и не се присъединя към брат ми, където и да е той сега!

Болката, врязана в красивото му лице, бе много силна, твърде грозна, за да бъде престорена. Дани постави ръка на лицето му.

— И аз се чувствах по същия начин — призна тя. — Всъщност чувствах се толкова отвратително, изгубена и самотна днес следобед, че повече не можех да издържам да съм сред хора. Дойдох в кухнята, за да се измъкна от тях, и ако не те бях намерила там и принудила да излезем, наистина не знам какво щях да направя!

Той се засмя на това — грубо, дълбоко и невесело, и звукът от този смях я разтърси под дебелия халат, а бедрата и слабините ѝ потръпнаха.

— Страхотна двойка сме, а? — запита той. — Аз, модерният холивудски режисьор, и ти, изгряващата живописна звезда на западното крайбрежие! Всеки, който ни погледне, ще си помисли, че държим света в ръцете си, но жалката истина е, че в момента ние двамата изобщо не можем да си представим как, по дяволите, ще се справим с живота през следващите двайсет и четири часа!

Той извърна глава и притисна устни към ръката ѝ.

— Искам те, Дани! — изрече дрезгаво. — И мисля, че и ти ме искаш. Само за тази нощ. Само за да прогоним болката. За малко.

Лицата им бяха толкова близко едно до друго, че само трябваше някой от тях да се помръдне лекичко. В продължение на един дълъг миг те се възпряха пред стръмния, хлъзгав склон на изкушението.

После, като изрече нещо между проклятие и молба, Брам я привлече в ръцете си и я целува с гореща, яростна страст, докато Дани с поривисто ридание не го прегърна и не се притисна до него, разрешавайки му — молейки го — да пренесе и двама им отвъд рѣба.

## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Страстта им неистово се разпали. Тялото ѝ гореше като пещ.

Някъде дълбоко в себе си Дани си даваше сметка, че ще трябва да плати с болка затова, че се е поддала на такава нечестива съблазън. Но докато пламъкът обхващаше цялото ѝ тяло тя разбра, че няма друг избор, освен да се поддаде, независимо каква ще е цената.

Ръцете му ровеха в косите ѝ, приближаваха устата ѝ до неговата, отново и отново, докато тя не се задъха. Обсипваше с тихи, резки думи устата ѝ, гърлото, копринената кожа между полите на халата.

Грубо смъкна дрехата, захвърли я настрана и я обгърна с горящия си поглед. Устните му се сключиха около твърдото зърно на гърдата ѝ, горещо и ненаситно, и пробудиха в нея такава сладка и остра болка, че тя извика, въпреки че искаше още.

Но той вече продължаваше по-нататък, докарваше я до изстъпление с ръцете и устните си; неуморимо пощипваше, ближеше, смучеше, сякаш не искаше по нея да остане недокоснато, непожелано място.

Във всеки един миг Дани знаеше, че трябва да го спре, че онова, което вършеха, беше не само погрешно, но и неразумно дръзко; но нуждата от удоволствие се бореше с разума, а съблазънта да познае още от това невероятно усещане надви благоразумието.

Сякаш прочел мислите ѝ, Брам вдигна глава и очите им се срещнаха в дълъг, напрегнат поглед. Огънят осветяваше лицето му, отселяваше извивката на скулите. Очите му, които приличаха много на тези на брат му, но бяха малко по-тъмни, блестяха с кобалтовосиния си поглед под трепкащата светлина.

Райън винаги бе твърдял, че тя е най-красивата жена на света. Тъй като живееше в свят, в който всяка минаваща по улицата жена изглеждаше по-страхотна от предишната, Брам никога не се беше замислял над това как всъщност изглежда Даниел Кантрел.

Сега обаче, докато я оглеждаше, той си даде сметка, че Райън е бил прав. В този застинал къс от времето Дани сякаш беше по-хубава,

отколкото човек би могъл да понесе.

Косата ѝ се спускаше свободно по голите рамене като поток от черна коприна. Огънят хвърляше отблясъци по алабастровата ѝ кожа.

Ако беше режисьор на филм с нейно участие, щеше да създаде сцена, в която тъмнокожи цигани се въртят около димящи огънове под звуците на тамбурины.

Брам се усмихна с усмивка на хищник. После я целуна отново — с кратко, жадно, покъртително нежно докосване на устните, толкова различно от всичко, което досега бяха споделяли.

Преди да може да се замисли за значението на тази лека, странно нежна целувка, устата му бе продължила сладострастното си дирене, като оставяше пламнала плът след себе си. Когато пощипна с устни меката кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ, Дани пое дълбоко и пресекливо въздух и наведе крака си, предлагайки му още.

И тогава той без предупреждение впи езика си вътре в нея.

Дани се напрегна и щеше да се дръпне, но Брам плъзна ръце под бедрата ѝ, заби пръсти във влажната, мека плът, държеше я и не я пускаше. Пъргавият му, опитен език бе бърз и лаком; тя изстена и се изви към устата му, разкъсвана от желание.

В Брам нямаше нищо меко и нежно, но Дани не търсеше мекота. Онова, което искаше и от което се нуждаеше, бе тази груба, първична сила, която не приличаше на нищо от онова, което Дани вече бе познала или дори мислила. Само тази нощ тя нямаше да изпитва никакви притеснения, никакъв срам.

Свързаните мисли се разлетяха, разсипани от огнената буря, която бушуваше в ума ѝ. Тялото ѝ бе натежало от желание, а главата ѝ — празна. Пръстите му се плъзнаха в предлагащите се гънки в търсене на най-интимните ѝ тайни, докато зъбите му си играеха със свръхчувствителното късче плът, пораждайки такова остро желание, че тя почти се разтресе. Пръстите ѝ неволно се свиха, сграбчвайки козината на килимчето; бедрата ѝ затрепериха и тя се задвижи отчаяно под устните му.

Болезненото удоволствие нарасна, разпростря се чак до върховете на пръстите ѝ като струяща, ослепително ярка светлина. Коремните ѝ мускули се стегнаха, бедрата ѝ се напрегнаха, гърдите ѝ пламнаха в руменина. Сякаш всеки нерв в тялото ѝ бе съсредоточен на онова жизненоважно трептящо място.

Едно последно движение доведе Дани до върха на насладата, разтърсвайки цялото ѝ тяло.

Брам захвърли джинсите и слиповете си с невероятна скорост, но не ѝ даде време да разгледа тялото му, както той бе сторил с нейното. Плътта му гореше като огън, докато я обладаваше, силните му, ненаситни тласъци я увличаха все по-надалеч в света на насладата. Той сякаш се стремеше да излее своята мъка в нейното тяло. Вплетени един в друг, слели уста, те се движеха заедно, докато огънят в тях ставаше все по-голям и по-пламтящ и двамата заедно паднаха в ада. Когато самообладанието им ги напусна, Брам изкрещя нейното име, а Дани с ридание изрече неговото в смесица от екстаз и отчаяние.

Огънят бе изгаснал; в стаята витаеше хлад. Те останаха преплетени заедно, допрели влажната си плът.

Дани погледна разстроено лице на Брам и усети, че той вече си взимаше обратно онова, което ѝ бе дал, връщайки онова, което бе взел от нея. Искаше ѝ се да го замоли да не се затваря пред нея, още не. Искаше ѝ се да измоли още малко време, кратко затишие, преди да бъде принудена да срещне лице в лице всичко онова, което бе изгубила на върха на тази планина.

Не знаеше обаче какви думи да изрече, а и се съмняваше дали ще има смелостта да го стори.

Брам изрече тихо, яростно проклятие. Затвори очи за един кратък, мъчителен миг, после се отдръпна от нея и започна да събира дрехите си.

— Дължа ти извинение!

Рязката му реплика я стресна.

— Не ми дължиш нищо! — тя прокара длан по кожата на пода и внезапно осъзна коя беше и какво бяха сторили. — О, Боже!

— Какво не е наред? — той беше открил слиповете си и ги обу.

Че какво ли беше наред! Мъжът, когото тя обичаше, бе мъртъв, едва погребан, а тя току-що му бе изневерила с брат му!

Дани пое дълбоко въздух и с голямо усилие успя да задържи очите си сведени, а гласът — спокоен.

— Нищо, което да не е било вече объркано!

Той посегна към джинсите си и вдигна ципа им, като остави най-горното копче незакопчано.

— Знаех си, че ще съжаляваш после!

— Изобщо не съжалявам! — гласът ѝ стана хладен и отчужден, а ръцете ѝ несъзнателно обгърнаха тялото ѝ в жест на самосъхранение.

Брам вдигна вежди.

— Малко е късно тепърва да издигаш прегради между нас, миличка! След като основите вече са разрушени... — той красноречиво изгледа блестящото килимче.

Осъзнавайки с неудобство голотата си, Дани затърси захвърления халат.

— Ето го — Брам го вдигна от кожения диван на около десет фута от камината и Дани се зачуди как, за Бога, е попаднал там. — Чувстваш се виновна, нали?

— Не! — тя пхна ръце в ръкавите, без да я е грижа за това, че халатът беше обърнат наопаки, и завърза колана му. — Може би! — гласът ѝ пискливо се извиси с почти цяла октава. — По дяволите, разбира се, че се чувствам виновна!

Гърлото ѝ се задави от изблика на множество чувства, които не можеше да овладее. Когато сълзите отново потекоха, тя се извърна.

Дани чу уморената въздишка и усети твърдите му, спокойни ръце на раменете си.

— Това при теб става автоматично, нали? — прошепна той.

— Кое?

— Чувството за вина. То е като инстинктивна реакция. Чувстваш се виновна, че не си загинала и ти с брат ми в планината, чувстваш се виновна, че си се опитала по начин, който преди известно време ти изглеждаше добър, да излееш част от вината и скръбта си, като се любиш с мен. Хей, ти май вече се чувстваш виновна и за неща, които още не си извършила!

Той притисна устни към косата ѝ.

— Наистина си добра в това да чувстваш вина, Дани. Да не си случайно католичка?

Тя долавяше закачката в гласа му, стремяща се да предизвика у нея ответна усмивка.

— Никога ли не взимаш нищо на сериозно? — в момента, в който се чу какво изрича, Дани пожела да не го беше казвала. — Съжалявам! Продължавам да ти говоря тези ужасни неща, а знам, че не бива, защото и ти скърбиш. Изглежда обаче не мога да се сдържа.

Той я обърна и се вгледа в нея с едновременно сериозно и закачливо изражение.

— А сега ще изпитваш вина и заради това, нали?

По необясними за нея причини Дани установи, че може да търпи арогантния мачизъм на Брам. Но именно моментите, в които той действително се опитваше да бъде мил, създаваха в нея напрежение.

— Не знам. Може би — призна тя.

— Горката, объркана и страдаща Дани — тихият му дълбок глас с лека дрезгавина произнесе името ѝ по някакъв изпълнен с топлота, чудесен начин. — Доста усложнихме нещата, а?

Когато докосна лицето ѝ, въздухът в стаята сякаш замря.

Последната догаряща главня изхвърли дъжд от искри; Дани сякаш ги усещаше по бузата си. Когато мургавите му пръсти слязоха надолу по шията, сърцето ѝ подскочи и Дани разбра, че трябва да бъде внимателна.

— Не виждам защо да е така — тя се отдръпна и се вгледа в Брам също така внимателно, както той я гледаше преди малко. — Това беше само секс, Брам. И въпреки че ако можеха нещата да се повторят, със сигурност не бих го направила пак, но няма си тегля куршума заради станалото!

Когато я загледа по-продължително, отколкото тя можеше спокойно да понесе, тя се усети, че сдържа дъха си.

— Хубаво — каза само той. Обърна се, сложи нова цепеница в огъня, клекна и задуха въглените, докато едно самотно пламъче не изскочи и не обхвана сухото кедрово дърво. Очите на Дани бяха привлечени от мускулестите бедра, които изпъваха меката джинсова тъкан, и тя си спомняше прекалено ясно как те се вплитаха в нейните.

— Има и още нещо — изрече той, когато отново се обърна към нея. Посегна за пакета цигари, които държеше отгоре на камината, изтръска една и я запали с клечка кухненски кибрит, която драсна в камъка на камината.

— Какво?

— Нещо, което сигурно трябваше да те питам още одеде, но след като вие с Райън се канехте да се жените, предполагам, че си взимала противозачатъчни хапчета?

На Дани ѝ мина през ума, че той би трябвало да я попита за това по-рано.

— Като всичките ти останали жени ли?

В опит да сдържи раздражението си той почти прехапа цигарата на две.

— Зададох ти прост въпрос, Дани! Как мислиш, дали можеш да ми дадеш само един прост отговор?

Тя се зарадва на гнева, защото той притъпяваше все така острата болка от смъртта на Райън.

— Да, трябваше да попиташ одеве! — потвърди тя, като успя да овладее гласа си, който зазвуча хладен и твърд. — И да, взимам противозачатъчни хапчета, и не, няма от какво да се безпокоиш, защото не страдам от никакви заболявания, предавани по полов път, и няма да забременея. Така че можеш да си тръгваш оттук и да се върнеш в Холивуд, без да си правиш труда да поглеждаш назад.

— Щом заговори за това, и аз не страдам от нищо заразно — добави той, сякаш размислил.

— Толкова се радвам за теб! — в гласа ѝ звучеше сарказъм. — Но съм и изненадана, като се има предвид онова, което се пише за хедонистичния ти начин на живот.

Той дръпна от цигарата и я изгледа зло през издигащия се дим.

— Би трябвало да си по-проницателна, а не да вярваш на всичко, което пише по онези парцали!

Бузите ѝ се обагриха.

— Прието! — кимна тя сковано. — А сега, след като обменихме актуална медицинска информация, защо просто не забравим, че всичко това се е случвало, а?

Брам отново я изгледа продължително. Дани не искаше да се остави да я притесни и му върна погледа, без да трепне.

— Ако наистина го искаш, добре, ще го забравим — той захвърли цигарата в камината, после прекоси стаята в посока към открития кухненски бокс. — Какво ще кажеш да вечеряме нещо? Имам газов котлон, който държа като резервен за в случаите, когато няма ток. Мога да стопля една консерва със супа и да направя сандвичи.

— Не съм гладна!

— Трябва да хапнеш нещо. Почти не си яла от дни насам.

— Не си давах сметка, че си забелязал.

— О, аз забелязвам много неща за теб, Дани!



Той отново я изгледа дълго и предизвикателно и гневът ѝ пламна с нова сила. Колко лесно му беше да я вбеси! Дватамата с Райън понякога спореха, но как брат му успяваше да я влуди само с една дума или поглед?

Дани затвори очи, като отчаяно желаше да се успокои.

— Май спомена нещо за ядене.

Някак си успяха да не се счепкват повече до края на вечерта.

Докато ядяха удивително вкусната супа от миди и дебел ростбиф с орехов пълнозърнест хляб, тя му разказа за галериста, който ентусиазирано вярваше в нейните творби.

Когато Брам я запита за пребиваването ѝ в Париж, накратко му разказа за студентските си занимания, без да говори за Питър.

Докато чакаха водата за нес кафето да заври, той ѝ разказа за филма, над който работи в момента, без да споменава кампанията с писмата срещу него.

— Прилича ми на спокойна семейна вечеря — промълви тя. Без да иска си спомни за Питър и кръвта ѝ се смрази.

Тъй като не знаеше подробности за брака ѝ, Брам просто вдигна рамене.

— Не всички бракове са толкова щастливи, като този на моите родители.

Дани, която имаше непосредствени наблюдения в подкрепа на този неоспорим факт, не отвърна нищо.

След като малко поспориха за това кой къде ще спи, те се договориха, че Дани ще спи на разтегателния диван пред огъня, а Брам — на стола наблизо.

Преуморена от изтощение и различни чувства, Дани веднага заспа.

Сънят я споходи преди зазоряване. Тя беше в Сан Франциско, в спалнята на двореца на Пасифик Хайтс, построен от някакъв далечен Банистър след земетресението от 1906. През античните прозорци можеше да види тъмните гори на Президио, а отвъд — една от най-ценените гледки в света — извисения оранжев свод на моста Голдън гейт, лазурния залив и пъстроцветните, обвити в сребриста мъгла хълмове отвъд него.

До прозореца стоеше мъж с изкривено от ярост красиво лице.

Те бяха ходили на следобедна благотворителна дегустация на вина за събиране средства за симфоничния оркестър. Тъй като от седмици наред не беше излизала сред хора, Дани допусна грешката да се забавлява.

— Видях те! — изрече Питър тихо и застрашително.

Страхът като стоманен юмрук сви сърцето ѝ.

— Видял си ме? — нито невинното ѝ учудване, нито страхът в думите ѝ бяха престорени.

— Видях те как флиртуваш с Ричард Крокър!

Дани въздъхна с облекчение. Това ли беше всичко? Ти можеш да се справиш с това, каза си тя.

— Миналата година жена му купи една моя картина. Маслена живопис, с малкото момиченце на фестивала на черешите в Джапантаун. Сигурно си спомняш.

— Спомням си я. Мислех, че е клиширана.

Думите му бяха обидни. Тя се опита да се усмихне примирително.

— Предполагам, че семейство Крокър имат вкус към клишетата! — лично тя смяташе тази колоритна сцена за една от най-добрите си творби. — Така че Ричард ми разказваше колко много са я харесали.

— Сигурно! — в думите му тежеше недоверие.

По гръбнака ѝ се прокрадна познатата тръпка на страх.

— Това е самата истина!

— Лъжкия! — скулата ѝ засмъдя от неочакваната плесница. — Ти просто приканваше това копеле да дойде в леглото ти! — нова плесница. Този път с опакото на ръката, и главата ѝ се завъртя.

— Не е вярно!

— Не ме лъжи! — пръстите му се вкопчиха в брадичката ѝ и я принудиха да обърне уплашения си поглед към него. — Ти го съблзняваше направо там, пред Бога и пред всички останали. А той те разсъбличаше с очи, гледаше те така, като че ли знаеше какво точно има под тази твоя скромна рокличка, която беше сложила, за да ме заблудиш!

Тя прокара вече потните си ръце по предницата на черната ленена рокля с дълги ръкави, малко деколте и дължина до средата на прасците, която съвсем не се връзваше с ярките дрехи, които носеше

преди брака си. Ако роклята беше още съвсем малко по-строга, можеше да се приеме за ирански чадор.

— Нали ти ми я купи в „Сакс“ миналата седмица? — тя му се усмихна умилюстивяващо. — Не помниш ли?

— Спомням си, че я купих. Но не за да могат други мъже да я свалят от тебе — ръката му стисна гърлото ѝ.

Тя поклати глава.

— Никога не е имало други мъже, Питър. От деня, в който те срещнах.

— Защо, по дяволите, трябва да вярвам на скитница като теб? — пръстите му се стегнаха. Утре там щяха да се появят синини. Винаги се появяваха. — Ти не беше девствена, когато се срещнахме!

Дани дълго бе съжалявала за деня, в който бе разказала на Питър — по негово настояване — за единствения друг мъж в живота ѝ.

— Видях те как се смеехте двамата. На мен.

Двамата бяха водили този разговор вече безброй пъти.

— Не сме се смели на теб! — настоя тя. — Никога не ти се смея! — и това беше вярно. Нищичко в нейния брак с Питър Банистър не можеше да бъде повод за смях.

Той отстъпи назад и я изгледа дълго и преценяващо.

— Ти се държа като много лошо момиче, Дани.

Тя отвори уста, за да възрази, видя убийствения поглед в очите му и незабавно я затвори.

— Като много, много лошо момиче — започна да разкопчава златните си, украсени с диаманти ръкавели.

Дани го гледаше как навива ръкавите си.

— Питър, моля те...

— Ще трябва да бъдеш наказана.

Когато бавно и застрашително заизнизва колана си от алигаторска кожа от гайките на ленените си панталони, тя се извърна и побягна.

Той обаче бе по-бърз от нея и сграбчи развяващата ѝ се коса, преди тя да успее да достигне до вратата.

Непривлекателната рокля бе свлечена от гърба ѝ. Тънкият черен колан изсвистя по голата плът. После той я заудря с юмруци. И удряше, удряше, удряше...

Письците ѝ го събудиха. Брам скочи объркан на крака. После внезапно осъзна всичко.

Намираще се в хижата си.

С годеницата на брат си, която бе съблазнил.

И която в момента пицеше така, сякаш я колят.

С намерение да успокои нощните ѝ страхове, той се опита да я обгърне с ръце. Тя обаче заудря към него, замята юмруци с разширени от ужас очи.

— По дяволите, Дани! — той хвана двете ѝ ръце и ги стисна здраво в една ръка, а с другата започна да гали оплетената ѝ черна коса. — Това е само сън, сънуваш кошмар!

Тя обаче не спираше да се бори и въпреки хванатите си ръце го зарита яростно.

Все едно се бореше за живота си. Брам нямаше откъде да знае, че Дани прави именно това.

— По дяволите! — когато петата ѝ го улучи в слабините, той се отказа от опитите си да бъде нежен с нея и се хвърли отгоре ѝ, като я притисна към дюшека.

— Това е само сън! — не преставаше да повтаря той. — Само лош сън!

Постепенно думите му проникнаха през студените мъгли, обвили съзнанието ѝ. Дани осъзна, че твърдото му, странно познато тяло се притиска към нея. Усети как пръстите му галят лицето ѝ, плъзгат се по костта на скулата, възстановена от пластичните хирурзи, след като юмруците на Питър я бяха строшили.

— Виж сега — каза той, — ще ти пусна ръцете — направи го. — Ето. По-добре ли си?

— Мисля, че да — тя притисна дланта си отстрани към неговото лице. Небръснатата му кожа я дращеше като шкурка. Тя бавно започна да осъзнава къде е. — Брам?

— Улучи в десетката! — неговата усмивка блесна с белотата си в здрача преди зазоряване. — От първия път!

За пореден път Дани си помисли, че той я обърква много повече, когато е мил с нея.

— Извинявай.

Тя бе топла, мека и обезпокоително привлекателна под него. Брам можеше да остане така до края на нощта.

— Не се вживявай — той неохотно се изправи. — Както казах, това беше само един лош сън.

— Д-да — гласът ѝ още трепереше. Тя прокара ръка през косата си и потръпна.

— Огънят е изгаснал — той стана, приближи се до каменното огнище и зарови в купчината сива пепел. — Нека малко да поразбъркам тези неща тук.

Сякаш не беше вече разбъркал достатъчно нещата, помисли си нещастно Дани.

След като се бе спасила от Питър, Дани страдаше всяка нощ от ужасните си кошмари. След неколкомесечна терапия бе успяла да ги прогони понякога за цели седмици.

А ето че сега те отново се бяха върнали и изправяха пред нея още една трудност, с която да се справя.

Един къс дърво пламна ярко. Брам постави още една цепеница в огъня, после се извърна. В трепкащата златиста светлина лицето ѝ все още изглеждаше много бледо. Очите ѝ бяха широко разтворени, изпълнени с мъчителен страх. Нещо я мъчеше. Нещо още по-страшно от смъртта на Райън. В тъмните ѝ цигански очи се криеха сенки. Той подозираше, че сенки витаят и в сърцето ѝ.

— Няма нищо, от което да се срамуваш, Дани — тя не произнесе нито дума на възражение, когато той седна до нея и прегърна все още напрегнатите ѝ рамене. — Честно да ти кажа, самият аз сънувам кошмари след лавината.

— Тъй ли? — успокояващият му досег, гласът му, силата му ѝ действаха чудодейно отпускащо.

— Да — някакъв необясним импулс го накара да притисне устни към косата ѝ.

Чу тихата ѝ, пресеклива въздишка. Усети как стройното ѝ тяло започва да се отпуска. Помисли си за последните няколко дни и внезапно осъзна, че докато майка му ридаеше, а баща му безмълвно се затваряше в себе си, докато самият той се опитваше да се напие до пълна забрава, Дани бе останала с учудващо и непоклатимо самообладание.

— Никой ли не ти е казал, че не е задължително непрекъснато да бъдеш силна? — той я усети как се напруга и разбра, че е казал нещо погрешно.

— Грещиш! — тя отметна глава назад и го погледна право в очите. Твърдият ѝ глас бе съвсем различен от уплашеното ѝ гласче отпреди малко. — Трябва да съм силна!

Той за миг понечи да заспори, но като срещна решителния ѝ поглед, се отказа. Когато усети дълбоко в себе си да се надига някакво чувство, което с неудобство определи като симпатия, Брам си напомни, че едно от най-опасните неща на света е да се забъркаш с жена, чиито проблеми са по-сериозни от твоите собствени.

Затова се насили да вдигне безгрижно рамене. Очите му загледаха студено, опровергавайки пламенната страст, която двамата бяха споделили.

— Ти си знаеш.

Въпреки храбрите си думи тя не възрази, когато той не се помръдна от мястото си. Вместо това облегна глава на рамото му я затвори очи.

Останаха така през останалата част от нощта, легнали заедно пред огъня, пропъждайки нежеланите сънища.

На другата сутрин снегът беше спрял. Още на зазоряване снегорините в окръга бяха излезли и разчистили пътищата, така че Дани и Брам можаха да се върнат в града.

С утрото между тях отново се възцари напрежение. Когато излизаха от хижата, очите им се срещнаха и Брам разбра, че и Дани го усеща.

Тя бе напрегната. Много напрегната. Докато караше по познатия път обратно, Брам се замисли дали не може да направи нещо, каквото и да било, за да облекчи неудобството ѝ, докато не осъзна, че собствените му мисли бяха необичайно объркани и оплетени.

Утринното слънце обливаше с блясъка си снежните върхове, които блестяха като диаманти. Макар че брат му бе загинал в тези често жестоки и предателски планини, Брам все така ги смяташе за една от най-възхитителните гледки на света.

Това, че бяха колкото красиви, толкова и опасни, само увеличаваше тяхната привлекателност. Странното беше, че той бе усетил подобни чувства и към Дани миналата нощ. Въпреки че за него не бе типично да се вглъбява в дълги или болезнени самоанализи,

докато лежеше буден и я съзерцаваше как спи, Брам бе стигнал до заключението, че именно скритото чувство за опасност го бе подтикнало да наруши дълговечните обществени и семейни табута за една забранена нощ на страст с годеницата на мъртвия си брат.

Е, добре. Значи това обясняваше миналата нощ, каза си Брам сега. Но за Бога, под ярката и болезнено трезва дневна светлина той изпитваше същото злокобно привличане.

Онова, което трябваше да стори, реши той, е да се измъкне от този град. Преди да е влошил още и без това лошото положение. И за двама им.

Докато караха обратно, а Брам мълчеше, потопен в собствените си невесели мисли, Дани почти успя да се убеди, че ще успее да остави зад себе си миналата нощ и да се престори, че скандално пламенното любене никога не се е случвало.

Докато двамата е Брам се сбогуваха сковано и неловко, си помисли, че сигурно никога вече няма да види брата на Райън.

Скоро обаче щеше да разбере, че е сгрешила.

И в двете си предположения.

## ПЕТА ГЛАВА

В опровержение на песните, според които в Калифорния никога не вали, първият ден на април бе студен и влажен. Без да обръща внимание на лошото време, Брам тичаше по твърдия пясък на брега пред къщата си. За разлика от останалите фитнес манияци, които също така пренебрегваха дъжда, за да поддържат стегнатите си тела на калифорнийци, Брам не тичаше за физическа кондиция, нито за да достигне някакви върхови постижения в бягането.

Истината беше, че той бе навън в ранната утринна мъгла, както всяка сутрин от погребението на Райън насам, опитвайки се да избяга от демоните, които го преследваха. От смъртта, скръбта, вината и страстта. Неговите четири конника на Апокалипсиса.

Всеки ден той скърбеше за загубата на брат си; всяка нощ отново преживяваше ужаса да го гледа как умира. Вината, че не бе могъл да спаси Райън, постоянно терзаше Брам, забиваше в сърцето му болезнените си, остри нокти. Брам не беше особено изненадан от това, че се измъчва така; подозираше, че това е нормална, макар и болезнена част от процеса на скръб.

Онова обаче, което представляваше за него очевидна и неприятна изненада, беше колко дълбоко в ума му се е настанила Дани Кантрел. Той мислеше прекалено много за нея. Денем почти успяваше да я изхвърли от мислите си, като се съсредоточаваше върху безбройните проблеми около „Скандали“, но се бе оказало невъзможно да пропъжда образа ѝ нощем.

Сладострастните картини с Дани, лежаща пред камината, на уханната ѝ плът, проблясваща под червеникавите отблясъци на огъня, го терзаеха. Толкова много, че дори когато беше с Идън, сякаш вкусваше устните на Дани, сякаш стройните извивки на тялото ѝ се притискаха така мамещо към него. И дори когато достигаше до върха на насладата, си представяше топлото, приканващо тяло на Дани, което изпълва със семето си.



Това, че сутрин се будеше не до Дани, а до Идън Вейл, караше Брам да се чувства непривично незадоволен. Мисълта, че страдаше от толкова явно сладострастни мечти по единствената жена, която брат му бе обичал, го караше да се чувства виновен.

Затова Брам продължаваше да тича, тича, тича...

Беше типичен априлски ден в Сан Франциско — студен и мъглив. Но докато караше към дома си на връщане от следобедната си среща, Дани не забелязваше дъжда, който се стичаше по стъклото на колата.

Тя бе дълбоко разтърсена.

Увлечена в обърканите си, бурни мисли, тя паркира колата и се заизкачва по стръмните стълби към апартамента си. Така унесена, тя не видя мъжа, който я последва, докато не стигна пред вратата си.

— Здравей, Дани.

Ужасният познат глас я накара рязко да се извърне.

— Какво правиш тук, Питър? — запита тя.

— Не може ли човек да се отбие да навести жена си? — изражението му беше привидно невинно, но Дани виждаше прикритата бруталност, пробудена от неприветливия ѝ тон.

— Бившата си жена! — поправи го тя. После се обърна и едва успя да пхне ключа в ключалката.

— Спомням си, че свещеникът тогава каза нещо като „докато смъртта ни раздели“ — тонът му беше също толкова безобиден като изражението, но Дани усети заплахата в него.

Кръвта ѝ се смрази.

— Още пазя решението със забрана да се доближаваш до мен! — предупреди го тя. Докато беше в болницата, един съдия, приятел на Райън, беше издал тази забрана. Седмици наред бе спала с нея под възглавницата като с талисман, който можеше да я предпази от беда.

— Ех, Дани, Дани — оплака се Питър с приятелска и донякъде обидена усмивка. — Отново реагираш неадекватно рязко.

— Извинявай — тя се изненада от собствената си сила. Въпреки голямата изненада, която бе преживяла преди няколко часа същия ден, тя осъзна, че е напълно способна да се изправи срещу бившия си съпруг. — Насилниците винаги ме карат да съм малко рязка.

— Това ли смяташ, че правя? — Питър повдигна вежди над костенурковите рамки на очилата си. — Смяташ, че ще упражня насилие върху теб?

— Няма да ти е за първи път — вече й бе омръзнал този разговор. — Освен това е противозаконно — тя отново се обърна с намерението да си влезе вкъщи.

Той постави ръка на лакътя й. Дани веднага се дръпна.

— Наистина, Дани, бях в заведението отсреща, пиех бира и гледах „Джайънтс“ по телевизията, когато погледнах навън и те видях да паркираш колата си. И понеже се чувствам зле заради онова, което се случи между нас, реших, че просто ще се възползвам от случая, за да ти поднеса съболезнованията си за скорошния шок, който си понесла.

Отпърво Дани помисли, че говори за тазсутрешната й голяма изненада. После осъзна, че има предвид смъртта на Райън.

— Много любезно от твоя страна — тя не му вярваше и дума. — Благодаря ти за загрижеността — не само Питър умееше да лъже. — А сега, ако не възразяваш, наистина бих искала да не стоя повече под дъжда.

В очите му проблесна ярост от това така рязко сбогуване, но усмивката му остана приятелска.

— Разбира се — без да поиска разрешение, той се пресегна и прокара облечената си в кожена ръкавица ръка по бузата й. — Пази се, мила. И само помни, че ако имаш нужда от нещо...

Докосването му още я плашеше. Дани не успя да скрие потръпването си.

— Не се нуждая от нищо от теб, Питър! — тя отвори вратата и бързо се мушна вътре.

Преди да успее обаче да я затръшне, Питър изрече заключителната реплика:

— Ще мисля за теб!

Тази заплаха още звънтеше в ушите й, докато затваряше вратата и заключваше и трите ключалки. После стигна до леглото, отпусна се върху копринените възглавници, зарови лице в ръцете си и затрепери.

Бунгалото, в което се намираше офиса на Брам, разположено в доста отдалечено ъгълче от обширната територия на „Еклипс Студиос“, не отговаряше на международната му слава и богатство. Вместо изразяваща самодоволство претрупана постройка, каквато Дани очакваше да види, офиса представляваше малка бяла варосана сграда без никакви украшения отвън, освен малка табелка „Форчън Продъкшънс“ до вратата.

Докато количката за голф, возеща Дани към офиса, доближаваше, вратата се отвори. Дани не се изненада, че Брам я очаква. Възрастният пазач на студиото я бе задържал, докато не се обади на Брам и не чу от него вълшебните думи, отварящи за външни посетители високите порти от ковано желязо.

Брам рязко кимна с глава.

— Здравей, Дани — в тона му нямаше и следа от приветствие. Гласът и изражението му оставаха дразнещо неутрални. — Това е истинска изненада.

„Ако мислиш, че това е изненадата, само почакай малко!“ — помисли си тя.

Бяха изминали шест седмици от погребението на Райън. Шест дълги, изопващи нервите седмици, през които се опитваше да убеди сама себе си, че въздействието, което Брамвел Форчън бе упражнил върху нейните чувства, бе само временна реакция на нейната скръб и объркване.

Тя отново и отново си бе повтаряла това. Прекара последните четиридесет и осем часа да се подготвя за тази среща. Но сега, докато го гледаше, изправен на вратата, си даваше сметка, че бе пресметнала грешно силите си. Тъмносините му очи бяха присвити срещу слънцето и това ги правеше непроницаеми. Едната му загоряла ръка бе облепната на касата на вратата, другата бе пъхната дълбоко в джоба на черните джинси. Този привидно обичаен жест накара Дани да сведе поглед надолу, където джинсите очертаваха слабините му. Споменът за начина, по който го бе усещала притиснат до нея — вътре в нея — накара стомаха ѝ да се свие.

Докато слизаше от количката, Дани издиша леко за успокоение. Нервите ѝ, които и без това бяха твърде напрегнати, започнаха да се отпускат. Въпреки че никога не бе смятала това за възможно, внезапно

краката ѝ се подкосиха, сякаш се опитваше да запази равновесие на палубата на подмятано от бурята корабче.

— Здравей, Брам — гласът ѝ беше тих и колеблив. Като чужд глас, помисли си тя, раздразнена от себе си.

Гласът ѝ бе топъл и сладък, също като кафето с мляко, което Брам обичаше да пие във френския квартал на Ню Орлийнз. Сладен женски глас, който извикваше в представите му горещи нощи и смачкани чаршафи.

Този глас го бе терзал седмици наред, караше го да се буди възбуден, след сънища, в които Дани бе в прегръдките му — стегната, влажна и много, много гореща.

Напрежението у Дани почти пращеше като скъсана жица по време на гръмотевична буря. Въпреки че позата на Брам продължаваше да излъчва спокойствие, в него имаше скрита, потисната напрегнатост, която я плашеше.

А ако имаше нещо на света, за което Дани се бе заклела, че никога няма да допусне, това беше да позволи на някой мъж отново да я уплаши. Тя изправи раменете си. Пръстите ѝ се склупчиха около кожената дръжка на чантата.

— Надявам се, че не съм попречила на работата ти!

Брам я гледаше как се мъчи да се овладее и се питаше дали тя осъзнава, че когато изправя така гърба си, успява единствено да накара гърдите си да щръкнат съблазнително под червената копринена блуза.

Късата бяла пола — със същата кройка като на саронга, прославен от Дороти Ламур в „Пътят към Сингапур“ — разкриваше голяма част от стройните ѝ крака. Брам си спомняше твърде добре усещането от тези дълги крака, преплетени в неговите бедра.

— Не се притеснявай — сви рамене той. — Не си прекъснала никаква неотложна работа — той се отмести настрана. — Заповядай вътре.

Дани нямаше много ясна предварителна представа за това какво ще види вътре в офиса на Брам. Може би лъскаво, претенциозно обзавеждане от абанос, месинг и стъкло. Или типично мъжка обстановка — с изобилие на червена кордовска кожа и тъмна ламперия, като в мъжки клуб от началото на века.

Но вместо това вътре беше светло, семпло и предразполагащо. Белите стени излагаха забележителна колекция от стари филмови

афиши. На един от тях бе изобразен прочутият двубой между Кларк Гейбъл и Чарлс Лотън от „Бунтът на Баунти“; на друг блестеше ослепителната Рита Хейуърт в „Кръв и пясък“.

Покрай едната стена се редяха три старомодни флипера, в ъгъла на офиса стоеше сифон за безалкохолни напитки с блестящ месингов плот и високи столчета на бели и червени ивици, а в средата му се мъдреше билиардна маса.

— Видях отвън няколко демонстранта — каза тя в опит да поддържа невинен разговор. — Май не са много очаровани от последния ти филм.

Устата на Брам се стегна в рязка, гневна линия.

— Те бяха там отвън, когато се върнах от Тахое Сити. Онова, което тези идиоти не съзнават поради прекомерната си глупост, е, че всичко, което правят, е много предварителен шум, който ще помогне да се постигне висок процент на гледане в момента, в който минисериалът бъде пуснат!

— Значи няма да се откажеш от проекта? — тя наскоро беше чела дописка в „Ентъртейнмънт Тунайт“, в която се намекуваше, че би могъл да се откаже.

— И да оставя няколко гръмогласни хаховци да диктуват творческите ми виждания? Не, по дяволите! Все едно ти да позволяваш да ти диктуват какви картини да рисуваш!

— Добре казано! — промълви тя, спомняйки си как Питър бе осмивал творческите ѝ усилия.

Тя забеляза на близката маса голям шлем, който много приличаше на онзи, носен от Дарт Вейдър в „Междузвездни войни“. Беше обаче още по-голям.

— Това ли е, което мисля?

— Да — потвърди Брам, — това е шлем за виртуална реалност. Ще трябва да го пробваш. Много прилича на билет за пътуване с междузвездния кораб „Ентърпрайс“.

Само това ѝ трябваше — главата ѝ и без това се въртеше. Въпреки че беше нервна, Дани се усмихна.

— Значи онова, което се говори, е вярно.

За пореден път, откакто бяха заедно, макар и не по собствена воля, мислите им вървяха в една посока.

— За това, че единствената разлика между мъжете и момчетата е в цената на играчките им? — рече Брам. — Абсолютно вярно.

Той махна с ръка към тапицирания във весели червени, златисти и зелени шарки диван, който приличаше на навахско одеяло.

— Заповядай. Ще пиеш ли нещо? Или нещо от автомата? Приготвям доста добро шоколадово питие.

— Не, благодаря! — стомахът ѝ вече беше свит на топка. Тъй като краката ѝ продължаваха да не я държат, тя с благодарност се отпусна на дивана.

— И тъй, на какво дължа това посещение?

Когато тя нервно прокара треперещата си ръка през косата си, Брам с набитото си око на режисьор, свикнал да вижда подробностите, забеляза, че още носи годежния си пръстен.

— Дълга история.

Той взе от бюрото пакет цигари, изтърси една, пъкна я в ъгъла на устата си и я запали.

— За никъде не бързам — отвърна ѝ, като изпусна струйка син дим, която се насочи към нея.

Димът я довърши. Стомахът на Дани моментално се разбунтува.

— Къде е тоалетната? — изрече тя, като скочи на крака. Чантата ѝ падна на пода.

Бялата ѝ кожа придоби зеленикав оттенък, почти като покритието на билиардната маса. Брам усети нещо.

— Първата врата вдясно.

Тя излезе със залитане от стаята като пияница в дълъг запой. Брам помисли дали да не я придружи, чу шума от пуснатата вода и реши, че тя и сама ще се оправя.

Смачка цигарата в пепелника и докато слагаше вода за чай в микровълновата фурна, мислите му се въртяха около единствената най-вероятна причина за неочакваното пристигане на Дани днес.

Готов беше да заложи последния си „Оскар“, че Дани бе бременна.

Големият въпрос обаче беше дали бебето беше от Райън.

Или от него.

Когато тя най-после излезе от тоалетната, лицето ѝ бе ужасно бледо, а зачервените ѝ очи излъчваха изтощение.

— Насам — той я хвана за ръка и я заведе до дивана. — По-добре ли си?

По-добре беше. Не много, но мъничко по-добре. Чувстваше се най-вече унижена. Изчерви се от неудобство и успя само леко да кимне в отговор.

— Няма защо да се стесняваш от мен, Дани — Брам се изненада колко крехка му изглежда тя. Напомняше му на изделие от фин порцелан, което ей сега ще се счупи.

Бледността ѝ докосна нещо дълбоко в душата му. Нещо неканено и не особено приятно за него.

Той потопа торбичка с чай в горещата вода и пусна вътре бучка захар.

— Все пак ние с теб бяхме най-близки — постави чинийка с английски хрупкави бисквити на чамовата маса до дивана.

— Именно във връзка с това дойдох да поговорим — призна Дани, поемайки чашата чай. Тъй като той още беше твърде горещ, а и тя не се доверяваше много-много на бунтуващия си се стомах, остави я на масата, но отхапа малко от една бисквита.

— Така си и помислих — той се облегна на бюрото си, сви колене и кръстоса ръце пред гърдите си.

Сякаш за да спечели време, тя вдигна чашата и прокара пръст по ръба ѝ.

— Наистина не знам откъде да започна.

— Обикновено, когато някой ми разказва нещо, аз му предлагам да започне от началото. В нашия случай обаче смятам, че можеш да го пропуснеш — гласът му оставаше мек, но в очите му проблеснаха арогантни светлинки. — Освен това ти предлагам да се откажеш от ролята на свенлива девица, която не знае откъде да подхване — престори се, че не чува как тя рязко и гневно ахна. — Не ти подхожда.

Дани нямаше откъде да знае, че той нарочно я беше ядосал, за да я върне по този начин в обичайното за нея състояние. Само осъзна, че саркастичният му тон я разгневи. Гневът се разля като горещ поток по тялото ѝ и измести притеснението.

— Е, добре — тя отново вирна брадичка, погледна го право в очите и кръстоса крака със съблазнително прошумоляване на коприна. — Бременна съм!

— Това някак си не ме изненадва.

— Е, значи само аз съм изненаданата!

— От Райън ли е детето?

Една лъжа би била най-разумното нещо в случая. Най-безопасното. Може би обаче именно пронизващите я сини очи на Брам, а може би и нещо друго, я подтикнаха да изрече истината.

— Не. Бебето е от теб, Брам.

— Може и да съм бил пиян онази нощ, но много добре си спомням как на следващата сутрин ти каза, че пиеш противозачатъчни хапчета.

— Наистина пиех — въпросителният му поглед бе една от причините, поради които тя се боеше да му съобщи за бременността си. Дани прокара ръка през гъстата си коса. — Някак си обаче в цялата суматоха около сватбените приготовления съм забравила да взема едно хапче. После пропуснах още едно във вечерта, когато падна лавината.

Брам кимна.

— Вижда ми се твърде вероятно.

Как, по дяволите, можеше да приема всичко така спокойно? — зачуди се Дани. Самата тя беше като полудяла, броеше дните и чакаше — молеше се! — цикъла си, който така и не дойде.

Реши, че очевидно Брам Форчън е един от онези мъжкарите от каменната ера, които чисто и просто смятаха една непланирана бременност за проблем на жената.

— Нормално е сватбените приготовления да действат разсейващо — съгласи се Брам. — Що се отнася до деня, когато падна лавината, ти очевидно си била разстроена — продължи той със същия рационален тон, който вече я дразнеше. — Съвсем нормално е нещо толкова ежедневно като взимането на една малка розова таблетка да ти се изплъзне от ума.

— Именно това и стана.

Тя внимателно отпи от чая. Той беше горещ, сладък и заедно с бисквитите беше именно онова, от което стомахът ѝ се нуждаеше.

— Винаги съм смятала, че трябва да поемам цялата отговорност за действията си — каза тя.

Брам кимна.

— Май си спомням една ваша юношеска екскурзия до Скуо Вали. Когато Райън се опита да поеме вината върху себе си, а ти не му позволи.



— Не съм дошла тук да говорим за Райън!

— Хубаво — при споменаването на името на брат му около устата му се очерта бял кръг.

В очите на Брам проблесна някакво бегло чувство, дали гняв или болка, тя не разбра, защото то премина много бързо и ако не го беше наблюдавала внимателно, Дани нямаше да забележи нищо.

— Сценарият си е твой — той посегна към цигарите, спомни си за нейното състояние и ги остави обратно на масата. — Продължавай.

Дани пое дълбоко въздух.

— Ултразвуковото изследване показва шестседмична бременност.

— Не искам да ти мътя водата с технически медицински детайли — рече Брам, — но вече съм писал историята за една жена и двама мъже в „Нарушеният обет“. И май си спомням от тогавашните си проучвания, че спермата може да се задържи в тялото на жената няколко дни.

— Няколко дни да — съгласи се Дани. — Не обаче цял месец!

Брам не можа да скрие изненадата си.

— Месец ли? Да не искаш да ми кажеш, че вие с Райън не бяхте правили секс от един месец, когато той загина? — в гласа му се усещаше явно недоверие.

— Казвам ти, че не се бяхме любили от един месец, когато той загина! — за Дани беше много важно да натърти, че онова, което бе съществувало между нея и Райън бе дълбока, вечна любов. А онова, което бе преживяла с брат му, бе само сладострастие.

Дори и да беше забелязал поправката, Брам не ѝ обърна внимание.

— Чия беше тази безумна идея?

— Всъщност моя — призна Дани. Тя бе чакала толкова дълго, за да стане жена на Райън. Бе поискала сватбената им нощ да бъде специална. Паметна. Романтична. Колкото и глупаво да звучеше сега, бе поискала да е тъй, сякаш се любят за първи път. Затова въздържанието месец преди сватбата ѝ се бе сторило добра идея.

— И Райън се съгласи на това?

— Разбира се — те и двамата знаеха, че Райън Форчън никога не бе отказвал нищо на Дани.

— Боже! — Брам поклати глава, неспособен да повярва. — Очевидно братчето ми е било истински светец!

— Каквото и да мислиш за нашето лично решение, то означава, че Райън няма как да е бил баща на детето ми!

Тя притисна ръка към корема си, сякаш за да предпази нероденото си дете от горящия поглед на баща му. Колко ѝ се искаше да носи именно детето на Райън!

Прехапа устни и се отърси от мъчителната мисъл за това.

— Излишно е да се безпокоиш, Брам. Нямам никакво намерение да те принуждавам да вършиш неща, които не искаш да вършиш.

Очите му се присвиха:

— Не мислиш за аборт.

— Не — поклати глава тя. — Въпреки че никога не бих планирала тази бременност, след като размислих добре, реших, че ще родя детето си.

— Нашето дете — кротко я поправи Брам.

— Не искам издръжка от теб — тя си играеше с годежния си пръстен. — В края на краищата моите работи започнаха да се продават доста добре... — думите ѝ излизаха забързано. — Поне достатъчно добре, за да мога да издържам детето си. Ако щеш вярвай, аз изглежда имам купища последователи и...

Тихата, закъсняла реплика на Брам смути Дани и думите ѝ заглъхнаха.

— Какво казваш?

— Ти продължаваш да казваш „моето дете“. Аз само посочих, че си бременна с нашето дете.

— О! — Дани отново пое дълбоко въздух, но това не ѝ донесе нужното спокойствие. — Добре — тя отново започна разсеяно да си играе с пръстена. — Основното е, че аз искам моето — тоест, нашето — бебе, Брам. Повече, отколкото съм си мислила, че е възможно.

Тъмните ѝ очи бяха сериозни и излъчваха решителност. Брам можеше да види, че решението ѝ не бе спонтанно взето в момента. Тя очевидно бе премислила нещата. Единственото, което не бе отчела, бяха неговите собствени чувства по въпроса.

— Виждам, че е така.

Той си спомни с болезнена яснота как седяха с Райън на палубата на крайморската му къща и как слушаше поетичните описания на брат

му за живота им с Дани. Бе обявил, че ще си имат деца. Също както и за всичко друго, и двамата бяха единоподушни, че искат голямо, любящо семейство.

Брам си помисли колко зарадван щеше да бъде Райън от новината на Дани. Спомни си как брат му го помоли да бъде не само кум на сватбата му с Дани, но и кръстник на първото им дете. И Брам реши какво трябва да стори.

— Е, добре — Дани издиша пресекливо. Съобщаването на новината на Брам се оказа не толкова трудно, колкото тя си мислеше. Може би малко го е недоценила. — Благодаря ти за разбирането, Брам. А сега, след като си поговорихме, ще те оставя да си работиш — Дани се изправи, готова да избяга.

— Не искаш ли да чуеш как се чувствам аз от всичко това?

— О! — тя го изгледа, като ѝ се искаше да може да прочете мислите му. Истината обаче беше, че този мъж, който ѝ бе направил дете, ѝ беше почти непознат. — Разбира се — предпазливият ѝ тон обаче опровергаваше думите ѝ.

— Хубаво. Първо — започна той, като отмяташе на пръстите си, — възнамерявам да поема разходите ти.

— Но нали ти казах, че не съм...

— Помня какво ми каза. Но ти още не си съвсем достигнала Пикасо, миличка. А за отглеждането на дете трябва много пари.

Брам реши, че ще изпълни дълга си. Този към Дани, но и много по-важния си дълг към Райън. Щеше да приеме отговорността за това дете. Но, Господи, колко висока беше цената!

Дани видя как очите му потъмняват от бушуващите в него чувства и за пореден път ѝ се прииска да може да надникне в мислите му.

— Добре — съгласи се тя, като си помисли за разклатената си банкова сметка. Разходите, които вече беше направила, се оказаха по-високи, отколкото си представяше. Кой би си помислил, че витамините за бъдещи майки са толкова скъпи? — Можеш да помагаш.

Колко вбесяващо можеше да се държи тя! Брам се зачуди как Райън си е мислил, че ще може да се справя с тази жена.

— Благодаря — отвърна ѝ сухо с твърдото намерение да прави много повече от това да помага.

— Е, добре, след като това е уговорено...

— Не съм свършил още.

— Извинявай — тя отново седна, кръстоса дългите си крака и вирна предизвикателно брадичка. — Продължавай, моля.

Главата ѝ бе наклонена във високомерна поза, която би направила чест на всяка руска принцеса. Брам сякаш виждаше обсипаната със скъпоценни камъни диадема върху блестящите ѝ черни коси.

— Много добре — кимна с одобрение към изпълнението ѝ. — Бет Дейвис, играеща Кралицата дева, с мъничко от Гарбо в ролята на Анна Кристи, примесено за повече сексапил. Ако някога решиш да опиташ в киното, обади ми се. Ще ти издействам пробни снимки.

— Много любезно от твоя страна, но мисля, че ще се въздържа.

Брам сви рамене, въпреки че му се искаше да покаже забележителното ѝ лице в някой филм.

— Както искаш.

Гледаше я с присвити, немигащи очи, сякаш я изучаваше през обектива на камера. Дани реши, че е време да върне разговора към основната му тема.

— Струва ми се, че имаше още нещо да кажеш във връзка с бременността ми?

Още веднъж ѝ се възхити заради онова, което баща му би нарекъл „добро старомодно здравомислие“.

— Не желая синът или дъщеря ни да израсне, като познава само единия от родителите си.

Дани си каза, че внимателно е преценила всички възможности. За тази обаче не бе мислила.

— Да не би да искаш да кажеш...

— Искам да участвам в живота на детето ни.

— О! — всъщност няма да е толкова лошо, помисли си тя. От време на време посещения в края на седмицата, понякога през летните ваканции. Освен това Брам бе един от най-ухажваните ергени в Холивуд. Нали списание „Пийпъл“ наскоро го бе определило за „най-секси мъж на годината“?

Колко дълго щеше да му бъде интересно да си играе на „неделен татко“? Сигурно не за дълго, успокои се Дани.

— Мисля, че няма да има проблеми да ти дам право на родителски посещения.

— Ама ти май още не разбираш за какво говоря.

— Какво да разбирам?

— Дани, аз нямам намерение да играя ролята на неделен татко, който води детето си в зоопарка всяка втора събота следобед.

Стомахът ѝ се сви. Главоболие затуптя в слепоочията ѝ.

— Какво именно предлагаш, Брам?

— Мислех си, че сама можеш да разбереш, че има само едно логично решение за всичко това.

Дланите ѝ се изпотиха.

— Какво е то?

— Не е ли очевидно? — усмивката му приличаше на вълча с белотата си. Усмивка на хищник. — Ще трябва да се оженим.

## ШЕСТА ГЛАВА

— Да се оженим ли? Искаш да кажеш ти и аз? — тя направо изхриптя думите си.

Дани се втренчи в Брам, като отчаяно търсеше нещо, което да ѝ покаже, че той ѝ се подиграва. Тъмните ѝ очи бяха станали големи и блестящи и напомняха на Брам на уплашена кошута, стресната от ослепителната светлина на прожектори.

Той се огледа из стаята.

— Да виждаш наоколо други двама души?

— Но ние дори не се харесваме!

— Мисля, че успяхме да се харесаме достатъчно, за да се подлудим взаимно в нощта след погребението на брат ми.

Дани се олюля.

— Това никога не трябваше да се случва.

— Вероятно. Само че се случи. А сега трябва да се държим като възрастни хора и да посрещнем последиците.

— Но...

— Слушай, Дани, аз виждам нещата така: ние поехме глупав риск. И изгубихме. Това е. Тъй че сега просто трябва да си плащаме.

— Това без съмнение е най-лишеното от романтика предложение за брак, което някога е било правено.

— Ситуацията не е съвсем романтична, миличка — отвърна той.

Тя кръстоса ръце на гърдите си и го изгледа.

— Най-накрая нещо, за което да сме единогодушни.

— Нужно ли е да ти напомням, че носиш моето дете? — тонът му оставаше мек, но в погледа му проблесна опасна светлинка, припомняйки на Дани, че срещу нея стои човек, свикнал нещата да стават така, както той иска.

Опак мъж, помисли тя.

— Не е необходимо. Всяка сутрин, когато стоя на колене пред тоалетната чиния, ярко си спомням за това.

Брам изруга полугласно. После седна до нея и взе двете ѝ ръце в своята. Те бяха леденостудени и издаваха, че самообладанието, което тя се стремеше да демонстрира, не бе толкова силно.

— Виж, Дани, за мен е важно в акта на раждане на нашето дете да стои моето име като баща.

— Определено няма защо да се жениш за мен, за да постигнеш това.

— Това е вярно. Но какво ти дава основания да мислиш, че ще позволя моето дете да страда от клеймото на незаконородено?

— Тук е Холивуд — напомни тя без нужда. Подръпна ръцете си, които още бяха в неговата. — Тук никой не го е грижа за такива неща.

— Тук може би не — призна той и стегна хватката си, тъй като още не искаше да я пусне. Понеже познаваше сприхавата ѝ природа, не искаше да я остави да изхвъркне от офиса му, преди да са уредили всичко.

И то така, както той го искаше, разбира се. Брам Форчън не би приел нищо друго.

— Повярвай ми, Дани, съзнавам, че това кътче на мечтите, в което живея и работя, не представлява истинският свят. Освен това ми е ненавистна мисълта, че статусът на нашето дете ще бъде изнесен надълго и нашироко на първите страници на таблоидите.

Трябваше да признае, че Брам е прав. Мисълта, че напълно непознати хора ще прочетат всичко за личния ѝ живот — като подробностите в най-добрия случай щяха да бъдат преувеличени, а в най-лошия, безсрамно измислени — бе непоносима.

Ако бе единствената засегната, Дани знаеше, че ще може да понесе всичко. Съществуваше обаче и едно невинно дете. Дете, което щеше да дойде на този свят, белязано с клеймото на греха на своите родители.

Тя се опита да убеди сама себе си, че с времето слухове и скандалът щяха да утихнат. Знаеше обаче, че това няма да е така. Защото от една страна съществуваха безскрупулните „репортери“, които искаха да се ровят в чуждите злочестини и трагедии, но от друга, винаги щеше да има хора, жадни да четат слухове и инсинуации — и да вярват в тях.

Някой ден, когато тя изобщо нямаше да го очаква, историята щеше отново да бъде подхваната — и болката от нея отново съживена.

Тя здраво затвори очи пред тази нерадостна перспектива. Отново увери себе си, че ще може да го понесе. Мъките ѝ с Питър и последвалото ѝ възстановяване бяха доказали, че е способна да оцелее.

Знаеше обаче, че никога няма да може да понесе някой да засегне така детето ѝ.

— Наистина това не са изрезки от пресата, които една майка ще иска да залепи в албума на детето си — промълви.

Последва кратко мълчание. Брам пръв го наруши.

— И така, какво ще кажеш?

Дани се зачуди колко ли жени в Америка бяха готови на всичко, за да получат предложение за брак от богатия, прочут, а и невероятно съблазнителен Брам Форчън.

— Има нещо, което искам да знаеш, преди да чуеш отговора ми.

— Сега ще ми кажеш как не ме обичаш.

— Не е нищо лично срещу теб. Просто аз...

— Ти още обичаш Райън.

— Точно така — само произнасянето на любимото име сви болезнено още незарасналото ѝ сърце.

— Е, и?

— Защо ще искаш да се жениш за мен, като знаеш, че обичам брат ти? Че винаги ще го обичам?

— Райън е мъртъв — припомни ѝ мрачно Брам.

— И все пак...

— Виж, хайде да сключим споразумение.

Дани го погледна уморено. Днес той беше истински извор на изненади и тя просто не знаеше колко още може да понесе.

— Какво споразумение?

— Ще се оженим и ти ще изкараш почтена и законна бременност. А след раждането на детето ще се разведем. По този начин печелят всички.

Докато обмисляше изненадващото предложение на Брам, погледът ѝ се рееше безцелно из кабинета и се спря на снимка в сребърна рамка на Идън Вейл, стегнала сластното си тяло в обшита с мъниста златиста минирокля, толкова впита по нея, че разкошната русокоса актриса сякаш бе потопена в златна боя.

— Ами тя?

Брам проследи погледа на Дани.



— Идън не е твой проблем — каза решително.

Дани вдигна вежди.

— Значи тя представлява проблем?

Защо ѝ трябваше да спори на всяка стъпка?

— Онова, което е между мен и Идън, няма нищо общо с нас двамата тук.

Дани усети как Брам издига преграда помежду им. Лицето му се затвори като прозорец, захлопнат преди буря. Очите му отново станаха дразнещо непроницаеми.

— Четох, че тя живее с теб.

— Грешно си прочела. Тя си има апартамент в Бевърли Хилс. Въпреки че е известно, че прекарва уикендите в моя — призна той.

— Смяташ ли да продължаваш да се срещаш с нея?

— Ще е малко трудно да не се срещам с Идън, защото тя играе във филма, който снимам в момента — заяви сухо той. — Но ако всъщност искаш да ме попиташ дали смятам да продължа да спя с нея, след като се оженим, отговорът е „не“. Повярвай, Дани, в деня, когато снимките по този филм завършат, всичко между мен и Идън и без това ще свърши.

— Това звучи подозрително и ми напомня на старите слухове за режисьорския диван — Дани не си направи труда да скрие презрението в гласа си. — Каж ми, Брам, това ли е начинът да накараш кинозвездите във филмите ти да играят така добре — като спиш с тях по време на снимките?

— В някои случаи това не вреди — той я изненада, като ѝ отговори честно.

— А след края на снимките ги зарязваш, а?

— Всъщност ако ще има зарязване, аз ще бъда изоставеният. Защото Идън вече мисли за следващия си филм и за следващата си връзка.

Дребните признаци за това бяха станали очевидни след завръщането му от Тахое Сити. Дори снощи бе отложила вечерята си с него, за да се яви на прослушване за роля при продуцент от „Кълъмбия Пикчърс“. А тази сутрин, когато се яви на снимки — както винаги закъсняла — гримьорката се оплака от непривлекателните следи от убождане с брада по лицето ѝ.

— Нашият брак само ще ускори малко нещата.

Дани се зачуди що за човек е Брам, след като може така кавалерски да се отнася към края на една връзка. Мъж, напомни си тя, който е способен да ѝ предложи празна обвивка на брак.

— Къде ще живеем? — запита тя, умислена за хубавата къща на Рашън Хил, в която двамата с Райън възнамеряваха да се преместят.

Брам обходи с поглед офиса си.

— Тъй като работя тук, за мен ще е малко трудно да се преместя в Сан Франциско — надяваше се Дани да не му създаде затруднения по този въпрос. — Ако ти трябва помещение за рисуване, в крайбрежната ми къща има много място за студио. А светлината е невероятна.

— Защо да не остана в Сан Франциско? — заспори тя. — А ти да си стоиш тук?

— А какво ще кажеш за незначителния факт, че ако живеем разделени, това ще породи всякакви клюки? За детето ни е важно всички — и особено онези змии в таблоидите — да вярват, че бракът ни е истински.

За пореден път Дани трябваше неохотно да оцени колко бързо Брам е разгледал всички аспекти на брака им. И все пак... Също както не ѝ се искаше да се обвърже с брак, който бе лъжа и фарс, на Дани не ѝ се щеше да напусне града, който бе заобичала.

От друга страна, размисли тя, с него я свързваха толкова много спомени: за злополучния ѝ брак с Питър, за изпълнените с надежди блажени дни с Райън. Може би една промяна щеше да ѝ се отрази добре.

И въпреки че не ѝ се щеше да си го признае, но след като Питър се бе появил на вратата ѝ онзи ден, възможността да се премести на близо четиристотин мили далеч от бившия си съпруг определено я привличаше.

— Сигурно си прав.

Брам отбеляза, че гласът ѝ далеч не звучи ентузиазирано. Следващият ѝ въпрос не му се хареса, но не го и изненада.

— А какво ще правим със секса?

— Какво да правим?

— Щом бракът ни ще е само за параван, не мисля, че трябва да усложняваме нещата повече отсега, като спим заедно.

Брам с усилие се въздържа да ѝ напомни, че ако не бяха спали заедно онази нощ в хижата, сега изобщо нямаше да има защо да се женят.

Вместо това потърка брадичката си и дълго и безмълвно гледа затвореното ѝ лице.

— Няма да те излъжа и да ти кажа, че няма да те желая, Дани — изрече той най-накрая. — Но ти давам думата си, че няма да сторя нищо против твоето желание.

Искаше ѝ се в обещанието му да няма такава опасна уговорка. Колкото и да се стараеше, тя не можеше да забрави колко добре се люби той.

Като пренебрегна предупредителната мисъл, която се надигаше някъде дълбоко в ума ѝ, Дани взе решението си.

— Добре — съгласи се тя без ентузиазъм, — ще се омъжа за теб, Брам.

— Благодаря ти — пълните устни на Брам се извиха в безрадостна гримаса, която едва ли можеше да се нарече усмивка. Той се изправи. — И така, къде ти е багажът?

— Нямам багаж. Бях планирала да се върна още днес в Сан Франциско.

— Няма проблеми. Можем да купим всичко, от което имаш нужда, в Лас Вегас.

— В Лас Вегас ли?

Очите му отново се присвиха и тя си спомни, че Брам не е мъж, на който човек може да се опъва.

— Току-що се съгласи да се омъжиш за мен.

— Да, но...

— Така че според мен няма защо да чакаме.

— Но да избягаме така, без да се обадим на никого...

Гласът ѝ заглъхна. Тя объркано зарови пръсти в косата си. Изглеждаше изтощена, победена от събитията и все още много бледа. Брам усети топло чувство към нея. Тя прекалено дълго бе носила товара си сама. Още една причина нещата да бъдат уредени възможно най-бързо.

— Без съмнение няма да настояваш за още една пищна церемония с камбанен звън?

— Разбира се, че не — тя отново започна нервно да усуква около пръста си диамантения пръстен. — Всъщност — изрече тя — не планирах никаква сватба, когато дойдох днес при теб — Дани беше уморена. Стомахът ѝ още се бунтуваше. Болеше я и главата. — Прекалено скоро е — промълви тя, като разтриваше слепоочието си, в което се беше загнездило главоболието, напразно прогонвано цял ден.

Той видя жеста ѝ и усети слабо угризение на съвестта. Знаеше, че я пришпорва. Но, по дяволите, не мислеше, че имат особено голям избор.

— Виж, Дани — започна той отново, като събра цялото си търпение. — Утре отлитам за Тайланд за снимки на място в продължение на три седмици. Вече съм изостанал от графика и съм надхвърлил бюджета. Не мога да променя графика на цялата снимачна група.

— Ами недей тогава — тя отново вирна брадичка към него в онзи сприхав жест, който му бе станал омраzen. — Случайно и аз имам изложба в града, назначена за след три седмици!

— Не знаех.

Тя сви рамене.

— Нямахте причина да знаеш. Но както виждаш, ти не си единственият, който е изостанал от графика си. Обещах на Артуро, че ще му предоставя двайсет и пет готови платна, а имам да нарисувам още три.

— На Артуро ли? — той веднага си представи кадър в близък план. Някой като Рикардо Монталбан на млади години. Мургав и съблазнителен, латинският любовник, който жените изглежда намират за неотразим.

— На Артуро Родригес. Има галерия в Западен Холивуд.

Брам присви очи.

— Никога не съм чувал за него! — мислено си заповяда да провери кой е този тип.

Подозрителният му тон я уязви. Дани се сдържа да не го запита саркастично дали познава лично всеки един галерист в Лос Анджелис.

— Не се учудвам — каза тя вместо това, — защото Артуро е сравнително отскоро в града. Дошъл е от Санта Фе, като за малко спря в Сан Франциско, в малка галерия в Кау Холоу. Имаше известни

успехи с някои от ранните ми творби и сметна, че може би ще имам шанса да стана по-известна.

След смъртта на Райън Дани поиска да отмени изложбата, но Артуро твърдеше, че работата ще ѝ помогне да преодолее мъката си. Стратегията му изглежда се оказа правилна.

В някои дни, когато тя отчаяно се стремеше да се вмести в определения срок, минаваха часове, без да помисли за Райън — и за онова, което можеше да бъде.

— Тъй че — продължи тя — очевидно ти трябва да спазваш своя си график, а аз — моя. После, след като и двамата изпълним задълженията си, можем да говорим и да определим дата.

Брам нямаше никакво намерение да замине за тайландските джунгли, без въпросът да бъде разрешен еднозначно. Знаеше, че има репутацията на безпощаден човек. Самият той по-скоро се определяше като целеустремен. И когато преследваше някой отдавна търсен сценарий или някоя жена, методите му бяха винаги едни и същи. Внимателно обмисляше стратегията си, после непохватно се придържаше към нея и в крайна сметка успяваше.

За съжаление нищо около Дани не вървеше по плана.

— Сама разбираш — сопна се той неспособен да се сдържи да не ѝ отправи последна убийствена реплика, — че колкото повече се бавиш, в толкова по-напреднала бременност ще бъдеш на церемонията!

— Не се безпокой, Брам — увери го тя мило, знаейки какво преследва той и отказвайки да се подчини на желанието му. — Обещавам да не те притесня, като се заклатушкам към олтара само часове преди раждането!

Очите на Брам бавно и претеглящо обходиха тялото ѝ, като се поспряха на набъбналите ѝ гърди. Кръстът ѝ все още беше тънък, а коремът — плосък.

— Не се притеснявам толкова лесно. И ако щеш вярвай, миличка, но мисълта, че ще надрееш от детето ми вътре в теб, ми се вижда все по-привлекателна.

По блясъка в очите му Дани можеше да заключи, че Брам Форчън изпитва нещо като мъжка гордост от това, че си е направил наследник.

— Мъже! — измърмори тя. Тонът ѝ обаче нямаше предишната менторска острота, а погледът ѝ се смекчи.

— Да, знам — руменината бе заляла бузите ѝ като зора на мъгливо небе. Неспособен да устои на привличането на порозовялата ѝ кожа, той прокара опакото на ръката си отстрани по лицето ѝ. — С нас не се живее — около челюстта. Когато палецът му погали устните ѝ, те се разтвориха за леко, изненадано вдишване. — Но не иде и да ни избиете.

Той ѝ се усмихваше. С открита, приятелска усмивка, която прикриваше топлотата, скрита в погледа му. Дани се отдръпна. Физически и емоционално.

— По дяволите, Брам...

Сложи ръка на гърдите му, за да го отблъсне. Невъзмутим, той я покри със своите ръце.

— Ако това ще е само един брак за параван — рече той, напомняйки ѝ нейните собствени думи отпреди малко, — то можем чисто и просто да отхвърлим още сега бюрократичните разправи по документите около него.

— Боже, колко си романтичен! — оплака се тя. — Как да ти откаже човек?

— Романтика ли искаш? — той повдигна ръката ѝ към устните си. — Омъжи се за мен, Дани — очите му останаха вперени в нейните, докато целуваше всеки от пръстите ѝ. — Стани моя съпруга — лекото докосване на усмихнатите му устни гъделичкаше пръстите ѝ. — Нека да те направя почтена жена.

Още веднъж самодоволните му думи я разгневиха. И още веднъж точно навреме разбра, че я дразни.

— Трябва да си помисля.

— Можеш да помислиш в самолета — той обърна ръката ѝ и целуна чувствителната кожа на дланта. Дани усети как кожата ѝ направо пламва. — По пътя към Вегас.

Мислите ѝ бяха объркани. Ласката му подкосяваше коленете ѝ. Докато се бореше с нежната мрежа, която той тъчеше около нея, Дани реши, че замайването ѝ е от бременността.

— Винаги ли получаваш всичко, което искаш? — думите ѝ прозвучаха наполовина шеговито, наполовина обвинително.

— Не — той пусна ръката ѝ, сякаш внезапно се беше нажежила, а той самият остана леден. — Невинаги.

Погледите им се срещнаха. Мислите им също, и Дани усети, че за пореден път мислят за едно и също.

За Райън. Откри ирония на съдбата в това, че преди по-малко от два месеца тя беше импулсивната страна, живееща само за мига, и се готвеше да се омъжи за мъж, който грижливо бе предвидил всеки миг от живота си.

Докато сега самата тя се мъчеше да бъде практична. Може би, зачуди се, бъдещото майчинство я караше да търси пълната увереност, че е направила добър избор. Защото решението, което вземеше, щеше да засяга не само нея, но и едно невинно дете.

— Ако очакваш желязна гаранция с връщане на парите, че това е най-доброто решение при сегашните обстоятелства, не мога да ти дам такава — с дълбокия си глас Брам я изтръгна от унеса, като още веднъж доказа необичайната си способност да чете мислите ѝ. — Обещавам обаче, че никога с нищо няма да те накарам да съжаляваш за избора си.

През краткото време, което бяха прекарвали заедно, двамата с Брам бяха споделили нещо повече от страстта. Освен скръбта си, бяха поверили един на друг свои тайни, които надали са известни на много хора, помисли си тя. И въпреки че не ѝ бе приятно да го признава, Брам се бе проявил като почтен мъж.

Дори и при тези обстоятелства обаче Дани вече съжаляваше за решението, което щеше да вземе.

— Предавам се — с нещастна въздишка отстъпи, както подозираше през цялото време, че ще направи. — Ти си прав. Хайде да свършим с всичко това.

## СЕДМА ГЛАВА

Сватбата определено не беше като чудесната церемония, която Дани бе планирала с Райън. Освен това никак не приличаше на романтичното ѝ бягство с брак в Монте Карло.

Само часове след пристигането си в „Еклипс Студиос“ тя се озова пред свещеник, който не се и опитваше да скрие скуката си от церемония, която беше извършвал твърде много пъти.

— Ако се чувстваш способна за това, по-добре да се връщаме в Ел Ей — каза Брам, когато излязоха от параклиса сред неоновия блясък на нощния град. Той държеше наетия самолет в готовност на летището.

Изражението му не приличаше на това на човек, който току-що се е заклел в любов до гроб. Дани нямаше как да знае, че сръдната на Брам беше насочена срещу самия него. Като режисьор той се ядосваше, че не е уредил по-романтичен декор.

— Всъщност, ако не възразяваш, предпочитам да се върна направо в Сан Франциско. Всичките ми вещи са там — напомни му тя.

— Хубаво — разбира се, нямаше да има меден месец. Брам си напомни, че дори и ако Дани пламенно беше пожелала да се върне с него в къщата му в Малибу, той нямаше да е там. Защото според графика му трябваше да снима в някакви забутани джунгли. — Ще те изпратя обратно в града със самолета.

— Ами ти? Не трябва ли да отлетиш след няколко часа за Тайланд?

— Няма проблеми. Ще взема редовен полет до вкъщи и ще се срещна със снимачната група на международното летище в Лос Анджелис.

— Наистина, Брам, това не е необходимо. Аз ще летя с редовния полет.

— Нямам намерение да те оставя да се тъпчеш в някакъв летящ хамбар. В случай, че си забравила, Дани, ти си бременна!



Как можеше да го забрави? Дори и ако не беше разбъркания ѝ стомах, който постоянно да ѝ го напомня, тя болезнено ясно осъзнаваше, че ако не беше детето им, изобщо нямаше сега да са заедно в Лас Вегас.

— Аз съм просто бременна — обясни му тя. — Това не ме превръща в инвалид, Брам. В много държави жените работят на полето чак до самото раждане.

Не и неговата жена обаче, помисли си Брам. Усети абсурдното желание да затвори Дани в предпазна капсула за следващите седем месеца.

— Нали е хубаво, че не си някаква полска работничка от Третия свят! — обви авторитетно ръка около раменете ѝ и я поведе към дългата черна лимузина, която чакаше на завоя. — Не спори с мен за това, Дани. Защото няма да спечелиш.

Гневната въздишка на Дани разроши черните ѝ коси.

— Някой да ти е казал, че си невероятно авторитарен?

— Всъщност това е едно от най-ласкателните ми описания — призна той охотно. — И повярвай ми, мила, много се старая да отговарям на представата за мен.

— О, по дяволите! — разсърди се тя. — Прави каквото искаш!

— Винаги така правя — увери я Брам.

Дани беше едновременно облекчена и леко разочарована, когато Брам не се опита да я уговаря да се върне с него в Ел Ей през двайсетминутния път до летището.

Вместо това запълни това време с обяснения как „неговите хора“, както той ги наричаше, щяха да пристигнат в Сан Франциско, за да пренесат вещите ѝ в неговата къща.

Нещо в нея се опитваше да се противопостави на неговата безцеремонност. Друго, по-силно, я накара да реши, че няма да се бори за една изгубена кауза. Освен това не обичаше да опакова багаж. Щеше да е приятно просто да седи настрани и да остави някой друг да свърши цялата работа.

Тя се замисли как ще се премести в град, който само бе посещавала за кратко, ще се нанесе в къща, която никога не бе виждала, ще живее със съпруг, когото почти не познаваше. И ще роди дете, което определено не бе планирала.

Толкова много промени, мислеше си Дани, докато колата влизаше в района на летището. Сякаш внезапно я бяха откъснали от всичко познато — също като Дороти, отнесена от торнадото — и захвърлили в земята на Оз. Бяха се обадили на родителите на Брам по време на полета към Лас Вегас и въпреки че семейство Форчън изразиха радостта си, че Дани е бременна с първия им внук, изненадата и объркването им при новината, че големият им син е неговият баща, бяха съвсем очевидни. Емоционално изтощената Дани бе благодарна, че новите ѝ роднини не настояваха за подробности.

Когато излязоха от лимузината и тръгнаха към частния самолет, паркиран на асфалтовата писта, Дани с облекчение си помисли, че е преминала изпитанията на този странен, неспокоен ден.

— Е, предполагам, че ще се видим след три седмици — каза Дани, когато двамата застанаха в основата на портативната стълбица към вратата на самолета. По някаква необяснима причина не ѝ се искаше да се качва.

— Можеш да разчиташ на това — Брам още нямаше намерение да се сбогува с нея. Помисли си дали да не я убеди да дойде с него в Тайланд и с неохота реши, че дори и ако тя нямаше работа за вършене, пътуването можеше да се окаже физически изтощително за нея. Освен това строгият му снимачен график нямаше да му остави време за меден месец.

Боже, ето че отново я гледаше по онзи начин! Втренченият поглед на Брам бе осезаем, като ласка с очи, която възбуждаше и объркваше.

Останала без сили, Дани наведе глава и зарови лице в аромата на букета си от бели рози, който Брам бе настоял да ѝ купи. Лекият ветрец рошеше косата ѝ и прикриваше с нея лицето ѝ.

— Дани... — Брам, който не искаше да я пусне да си тръгне, преди поне да предяви правата си върху нея, повдигна главата ѝ с нежно докосване под брадичката. — Погледни ме!

Очите му бяха тъмни като нощта. В тях гореше огън, по-бляскав и от най-ярката звезда. Топлина пропълзя по гърба на Дани. Тя стоеше неподвижна, вцепенена.

Той обгърна лицето ѝ с ръце.

— Току-що се сетих, че одеде в параклиса допуснах грешка.

Дани си мислеше, че не само той бе допуснал грешка. По пътя към Лас Вегас тя бе успяла да убеди сама себе си, че ще успее да запази дистанция — физическа и емоционална — от Брам Форчън.

Сега обаче, когато се усети изгубена в тези тъмни, опасни очи, бе принудена да се запита дали наистина тяхната забранена нощ в хижата бе толкова противоестествена, колкото ѝ се искаше да бъде.

— Каква грешка? — тихият ѝ глас прозвуча глухо, сякаш идеше много отдалеч.

— Останах с впечатлението, че когато свещеникът ни обяви за мъж и жена, ти май не искаше да целуна булката.

— Не исках — Дани зачака от обсипаното със звезди ясно небе да се спусне светкавица и да я удари заради тази безсрамна лъжа. Всъщност бе разочарована от учтивата, покорна целувка на Брам по бузата ѝ.

— Така казваш ти — гласът му бе горещ и тъмен като нощта. Тонът му подсказваше, че знае истината. Брам приведе глава, докато устните им почти се докоснаха. — Но както вече определихме, скъпа моя жено, аз винаги получавам онова, което искам. Тъй че...

Дани задържа дъха си.

В очакване. И, Боже, в копнеж.

Можеше да прочете обещанието за съблазън в очите му.

В нейните той видя съпротивляващото се изкушение. Устните им се докоснаха.

И в този омайващ, славен, застинал миг, светкавицата, от която Дани се боеше, проблесна.

Вкусът му беше същият. Но и възбуждащо различен.

Докосването, целувката му бяха неотразими също като първия път. Но сега, когато ръцете му обходиха тялото ѝ, а устата му сладно пиеше от нейната, Дани изживя шока от замайващо страстното разпознаване.

Острата му като шкурка едnodневна брада драскаше лицето ѝ. Ръцете му болезнено и властно се ровеха в косите ѝ, държаха я пленница на опияняващата целувка.

Нямаше нужда от сдържаност. Потопена в надигащата се страст, която се разливаше по нея като огън, Дани не можеше да помръдне, дори и ако искаше.

А тя не искаше.

Светкавицата отново проблесна, този път по-наблизо. Надалеч проехтя гръм.

А наистина ли бе гръм, запита се Брам, докато езикът му докосваше разтворените ѝ устни, галеше, търсеше, вкусваше. Или бе лудото, неудържимо биене на сърцето му?

Гърлен стон се изтръгна от устните на Дани, докато му отвърщаше със същия плам. Езикът ѝ се сплете с неговия. Тънките ѝ ръце мачкаха на топки ризата му. На лявата ръка простата златна халка, заместила диамантения годежен пръстен, проблясваше под лунната светлина.

Стенещ от възбуда, Брам плъзна ръката си надолу по извития ѝ гръб, после още по-надолу, обгърна извивките ѝ отзад, притисна я поплътено към болезнено възбудените си слабини, като в някакво далечно ъгълче на съзнанието си се удивяваше колко съвършено се намества тя там.

Желанието се завихри като горещ пустинен вятър. Боже, случваше се отново. Брам си даваше сметка, че е лудост да желае жена тъй, както желаше Дани. Знаеше, че е безумие да се нуждае от жена така, както се нуждаеше от нея.

Но също както през онази съдбоносна нощ в хижата, Брам се предаде пред неизбежното.

Целуваше я отново и отново, изпълвайки устата си със сладкия ѝ вкус. Безшумните ѝ въздишки разтуптяха лудо сърцето му. Кръвта му пламна от отчаяните ѝ стонове. И когато чу името си да се отронва от топлите ѝ, покорни устни, то бе като райска музика за ушите му.

И защото не искаше никога да я пусне, защото след още един миг щеше да е готов да се откаже от всичко на света — от снимките си в Тайланд, от филма, от кариерата си — заради тази жена, Брам се отдръпна. Бавно.

Дани продължаваше да го стиска здраво за раменете, защото не бе сигурна, че краката ѝ я държаха.

— Знаеш ли, винаги съм си мислел, че това е банален израз. Но сега виждам, че е вярно — каза той най-накрая.

— Кое е вярно? — устата ѝ бе суха като безводната пустинна почва под нозете ѝ. Успя само дрезгаво да прошепне.

Той прокара опакото на ръката си по бузата ѝ бавно и нежно.

— Че в деня на сватбата си будките са красиви — понеже искаше да усети вкуса ѝ още веднъж, той се наведе напред и леко я целуна. — Но ти, Дани Кантрел Форчън... — той я целуваше бавно от единия потрепващ крайчец на устата ѝ до другия — си най-прекрасната от всички — продължаваше сладострастното си търсене по линията на челюстта ѝ. После надолу по шията.

— Не бива да ми говориш така — промълви тя, въпреки че обърна глава, за да срещне отново търсещите му устни.

— Как иначе да говори един мъж на жена си? — той нежно пощипваше разтворените ѝ устни, като на всяка своя дума спираше за целувка. — През сватбената им нощ?

— Не беше истинска сватба — възрази тя слабо.

Преди да успее да отвърне, облечен в синя униформа мъж се появи от сенките.

— Съжалявам, че ви безпокоя, господин Форчън — каза пилотът, — но съобщиха за доста сериозна буря, която навлиза от Тихия океан. Ако не излетим скоро, можем да бъдем принудени да я изчакаме тук на земята.

Моментът отлетя. Брам усети как Дани се изплъзва от него.

— Сигурно е по-добре да тръгваш — каза той.

— Да — Дани преглътна и яростно замига, за да скрие непокорните сълзи, блеснали на ресниците ѝ. Не можеше да се отпусне и да заплаче сега. Защото ако го направеше, боеше се, че няма да може да спре.

Борейки се срещу напиралците си чувства, които много приличаха на отчаяние, Дани реши, че сигурно разклатеното ѝ хормонално равновесие е причина за това да се чувства толкова нещастна при мисълта за връщане сама в Сан Франциско. Това беше всичко, каза си тя. Нямаше да му позволи да бъде нещо друго.

Докато стояха в наситената с електричество пустинна нощ, Брам сведе поглед към лицето, което бе обсебило и будуването, и съня му през последните шест седмици. Гледаше я как храбро се бори, за да не заплаче, и усети дълбоко в себе си някакво първично чувство, по-силно даже от желанието му.

През юношеските му години, когато с Райън и Дани живееха под един и същ покрив, бе преценил като отблъскващи вбесяващото ѝ твърдоглавие и сприхавия ѝ характер. Сега осъзнаваше, че тези

личностни черти бяха само средства за самозащита, предназначени да скрият мекото ѝ и уязвимо сърце.

— Приятен полет — той сведе глава и я целуна — кратък прилив на топлина, който свърши прекалено рано и за двама им.

Макар че ѝ се наложи да събере цялата си воля, Дани не погледна назад, докато се катереше по стълбицата и влизаше в кабината.

Но когато самолетът започна да рулира по пистата, тя тайно и предпазливо погледна през илюминатора и сърцето ѝ подскочи, когато видя Брам изправен до лимузината, пъхнал ръце в джобовете си, да я гледа как излита от живота му.

Онова, което не можеше да види, докато самолетът направи кръг около летището, издигайки се все по-нагоре, преди да се насочи на запад, бе, че той остана там, докато ярките светлини на самолета не изчезнаха в необятното звездно море.

За изненада на Дани Брам се обаждаше всеки ден. Първото обаждане бе, за да се увери, че благополучно се е преместила в крайбрежната му къща. И въпреки че го увери, че всичко е наред, че тя се чувства добре, международните телефонни разговори продължиха.

Сякаш по неизречено взаимно съгласие те се придържаха към безопасни теми: неговият филм, нейното рисуване, противното време в джунглата, разкошното време в Малибу. Когато осъзна, че на практика очакваше разговорите си с Брам, Дани започна да се безпокои.

Техният брак не бе истински, напомняше си тя твърдо, докато крачеше по пода и гледаше как първо стрелката за минутите, после тази за часовете отминават все по-далеч от обичайното време на вечерните му обаждания. Не би трябвало да извлича такова удоволствие от това да чува гласа му всяка вечер, преди да си легне. Не би трябвало наистина. Но, за Бога, така си беше.

Тази вечер той не позвъни. Нито следващата. Първо се обезпокои да не му се е случило нещо ужасно. Може би е бил нападнат от някакво диво животно в джунглата. Или се е заразил от ужасна тропическа болест — като малария. Може би снимачната група е била нападната от бандити. От това, което беше чела за онази страна,

знаеше, че там гъмжи от въоръжени бандити, контрабандисти на скъпоценности и продавачи на наркотици.

Защо просто не се бе задоволил с това да снима тук, в Щатите, където щеше да е в безопасност? Ако зрителите можеха да повярват, че задната част на „Юнивърсъл Студиос“ беше Кебът Коув, то без съмнение някой талантлив декоратор можеше да пресъздаде Тайланд някъде из Калифорния, нали?

Когато се опита да позвъни в хотела, където беше отседнала снимачната група и само успя да разбере от международната телефонистка, че връзките не работят, тя полудя от притеснение.

Тъкмо смяташе да се опита да се свърже с американското посолство в Бангкок, когато погледът ѝ падна върху „Ентъртейнмент Тунайт“ и тя видя съобщението на Джон Теш, че Брам Форчън е бил забелязан да обикаля нощните заведения на Паотпонг Роуд в Бангкок — където, прилежно напомняше Теш, се намираше азиатският секс супермаркет — не с друг, а с Идън Вейл.

Предприемчив далекоизточен телеграфен репортер бе изпратил по факса снимка на двойката, газещи боси из наводнените улици към нощните забави. Ръката на Брам бе обвита около голия кръст на Идън; късите ѝ шорти и разголено горнище бяха мокри и прилепнали към сладното ѝ тяло като втора кожа.

Явно не е бил изяден от диви животни. Колкото до болестите, Дани злобничко реши, че като се има предвид близостта им, без съмнение Идън Вейл също носеше някои от най-неприятните зарази.

Още бе вбесена, когато дългоочакваното обаждане най-накрая се осъществи. Гневна на Брам за това, че я бе излъгал, че връзката му с Идън Вейл е приключила. Гневна на самата себе си за това, че я беше грижа, че още са заедно.

— Дани? — познатият му дълбок глас едва се чуваше през пукота и пращенето на презокеанската връзка. — Чуваш ли ме?

— Не особено добре — гордостта и неохотно осъзнатата ѝ ревност я възпряха да говори по-високо.

— Боже, аз съвсем не те чувам! — оплака се той. — Слушай, връзката е ужасна.

Тя не отговори.

— Наистина искам да говоря с теб! — извика той. — Ще затворя и пак ще опитам, чу ли?

Той прие мълчанието ѝ като съгласие.

— Тук вали като из ведро, което означава, че телефонните линии са в по-лошо състояние, отколкото някога са били, тъй че може да отнеме известно време. Но обещавам, че ще се опитвам, докато се свържа, става ли?

Тъй като образът на Брам и Идън проблесна през съзнанието ѝ, Дани нарочно натисна бутона и прекъсна връзката. После сложи слушалката в чекмеджето на бюрото и се качи горе в спалнята.



## ОСМА ГЛАВА

Сякаш след цяла вечност, но всъщност само ден след триседмичната раздяла с младата си жена, Брам стоеше в сенчестата галерия и наблюдаваше Дани с неотклонно внимание. Тя беше облечена в свободна дреха от няколко слоя черна коприна, украсена с огромни алени макове. Ниско изрязаното фестонирано деколте очертаваше и съблазнително открояваше лицето и алабастровите ѝ рамене.

На ушите ѝ се люлееха блестящи черни халки, три ковани гривни от старо злато обгръщаха ръцете ѝ, а от якичката на роклята надолу се спускаше златна верижка и се губеше съблазнително между гърдите ѝ.

Косата ѝ, черна и блестяща като гарваново крило, падаше свободно по гърба ѝ и сякаш мамеше мъжката ръка да поиграе с изкусно разрошените вълни. Споменът за това как тази дива копринена грива се увиваше около голите му бедра накара слабините му да затуптят от диво желание.

Той взе две чаши с минерална вода от таблата на преминаващия наблизо келнер и си запробива път през тълпата.

Въпреки че Дани продължаваше да бърби весело и да се смее на някаква неясна шега, която се въртеше около идеята за Пикасо, принуден да прави реклами за бира за някаква рекламна агенция, тя прекрасно си даваше сметка, че Брам идва към нея.

Малката галерия в Западен Холивуд бе претъпкана с хора, но той все пак се приближаваше с дълга, уверена крачка, а оживената тълпа с готовност се разстъпваше пред него. Като Мойсей, който прокара път през водите на Червено море, помисли си тя с раздражение. Видя как към Брам се приближи актриса, известна както с пикантните си роли в поредица от филми за възрастни, така и с навика си да се омъжва за всеки от филмовите си партньори по време на снимките, а после да се развежда веднага след края им.

Въпреки че вече бе изминало доста време, откакто Мадона предизвика фурор в Кан, обличайки бельото си вместо горни дрехи,

тази вечер актрисата беше дошла в галерията, издокарана в островръх сутиен в стила на 50-те години, обшит с копринени плодчета, червена кожена минипола, която едва покриваше таза ѝ, и чифт дълги ботуши от червена кожа, обхванали стегнатите ѝ бедра. Така облечена, актрисата би създавала размирици в много градове, но тук си беше точно на мястото.

Тя очевидно се предлагаше за мястото на Идън Вейл в следващия филм на Брам, а както ставаше ясно от начина, по който непрекъснато облизваше лъскавите си устни, и за леглото му. Дани видя как съпругът ѝ размени няколко думи и отправи влудяващо секси усмивка на актрисата, преди да продължи към нея.

— Поздравявам те! — каза ѝ Брам, като ѝ подаде едната от чашите. — Твоето шоу изглежда невероятно успешно!

Видя ѝ се още по-едър, отколкото го помнеше, почти огромен в претъпканата тясна галерия. Носеше същите черни джинси, с които го бе видяла при посещението си в студиото — в деня на сватбата им — черна тениска и износено черно кожено яке.

Очевидно не бе намерил време да се подстриже в Тайланд. Тъмната му коса падаше в безредни къдрици върху якето му.

— Благодаря.

Пое чашата от протегнатата му ръка. Когато пръстите им се докоснаха, усети силен прилив на чувства, който я разтърси цялата, но щом погледна нагоре към Брам, за да види дали и той е почувствал нещо толкова силно, изражението му бе непроницаемо. Затова отпи глътка минерална вода и се насили да укроти ума и тялото си.

— Добре дошъл! — тя откриваше, че ѝ бе трудно да запази спокойствието си, когато само с едно докосване животът ѝ — цялото ѝ съществуване — можеше внезапно да се разклати из основи.

— Хубаво е човек да се върне у дома.

Дани се сдържа да отбележи, че ако си беше спестил посещенията на нощните заведения в Бангкок с Идън Вейл, сигурно щеше да може да се върне и по-рано в Лос Анджелис.

— Онази вечер продължих да се опитвам да се свържа с теб, но телефонистката каза, че телефонът не работи.

Тя сви голите си рамене.

— Международните линии са доста капризни.

— Всъщност тя провери линията и каза, че сигурно слушалката не е затворена — той я гледаше. — Но ако е било така, сигурно си щяла да чуеш сигнала от нея?

— Ами сигурно — потвърди Дани, без да си признава. В края на краищата той беше виновният в случая.

Между тях отново се възцари мълчание.

— Невероятно успешна изложба — повтори Брам. Облегна се назад и заразглежда белите стени, покрити с ярки, слънчеви пейзажи и трептящи от жизненост портрети.

На пръв поглед картините изглеждаха като енергично утвърждаване на изпълнения със забавления калифорнийски начин на живот. По-внимателното вглеждане обаче откриваше и тъмна страна — тинести тресавища на въображението на художника, огрени от неспирната слънчева светлина.

На една от картините три разкошни млади жени с миниатюрни бикини се изтягаха върху безкрайния лъскав пясък на плажа, а намазаната им кожа лъщеше като мед под топлите лъчи на ласкавото слънце.

След по-внимателно разглеждане Брам успя да види старинния високомачтен кораб в ъгъла на платното и разбойниците пирати, които газеха из плитчината с вдигнати ножове и явно се готвеха да нападнат блажено разсеяните курортистки.

На друго платно мъж и жена страстно се любеха на върха на крайбрежна скала. Измъчените им и екзалтирани лица даваха да се разбере, че са достигнали мига на върховната наслада, а в същия миг върху тях падаше назъбена мълния от единственото пухкаво бяло облаче в небето.

Ладия се носеше по спокойните води на езеро, обрамчено с плачещи върби. В нея девойка в старинна бяла рокля и слънчобран се гушеше в прегръдките на мъж в бял костюм и със сламена шапка. Двамата влюбени се наслаждаваха на спокойния ден и оставаха в блажено неведение за акулата, която плуваше зад лодката.

Колкото и неспокойни да бяха творбите на Дани, в долните десни ъгли на много платна вече бяха залепени малки червени стикери.

— Изглежда, че ще осъществиш добри продажби — коментира Брам. — Сигурно се чувстваш на върха на щастието сега.

— Винаги е приятно да ценят работата ти.

Очите му безсрамно обходиха лицето ѝ като ласка.

— Чувал бях, че си талантлива — спряха се на устните ѝ и тя затаи дъх. — Но въпреки това признавам, че съм впечатлен!

Когато протегна ръка и се заигра с къдрица от непокорната коса на Дани, тя цялата се стегна и за пръв път от много време насам се почувства страшно уязвима.

Жестът му беше естествен, непреднамерен, единствено за негово удоволствие. Но той видя как лицето ѝ внезапно побледня.

Тайни. Те се криеха зад тези красиви тъмни очи. Ако не бе сигурен в обратното, Брам щеше да си помисли, че Дани се бои от него. Разбира се, това беше невъзможно. Но нещо току-що се бе случило. Нещо, което Брам имаше намерение да прозре.

— Хайде да излезем от тази зоологическа градина! — предложи ѝ той.

Вече бе хванал авторитетно лакътя ѝ, когато към тях се доближи жизнерадостен мъж в златисто копринено палто, черни ленени панталони и черна копринена риза.

— Дани, скъпа! — изгука той, целувайки въздуха около двете ѝ бузи. — Поздравления за абсолютния триумф! — брадата му бе подстригана а ла Ван Дайк, тъмната му коса, опъната в опашка, разкриваше високи, изящно очертани скули, за които би му завидял всеки топмодел.

— Последните ти картини са най-доброто, което си правила досега! — потвърди незабавно приятелят на мъжа, издокаран в широка бяла риза в романтичен стил, бяло шалче, вързано като на авиатор около врата, и кафяви кожени панталони. Блестящата му черна коса беше сплетена на негърски плитчици. — Впрочем аз самият толкова много харесах платното с „Оливия Стрийт“, че си го купих — той се обърна към Брам. Усмихна се приятелски изпод лъскавочерната си брада. — Аз съм много чувствителен към естетическата страна на нещата! — повери му той. — Имам дълбок, изначален стремеж да пребивавам сред красиви неща.

Брам кимна.

— И аз съм същият — отправи многозначителен поглед към Дани, за да ѝ подсказе съвсем точно всред какви „красиви неща“ би искал да бъде точно сега.

Любопитните погледи на мъжете отскачаха от Брам към Дани — която се беше овладяла вече дотолкова, че хвърляше унищожителни погледи към мъжа си — после пак към Брам.

— Аз съм Артуро Родригес — представи се първият мъж. — Собственик на тази галерия и откривател на нови и страхотни художници като нашата скъпа Дани — той протегна ръка. По пръстите му проблясваха диаманти, на китката му блещукаше златна гривна.

Брам разтърси ръката му.

— Брам Форчън.

— А, вундеркиндът! — кафявите очи на Артуро заблестяха, бе надушил печалба. — А отскоро и покровителят на скъпата ни Дани!

Когато се премести от Сан Франциско, Дани нямаше друг избор и каза на Артуро, че се е преместила в къщата на Брам. Не му беше доверила обаче обстоятелствата около преместването.

След като беше видяла по телевизионните новини снимката на съпруга си и любовницата му, Дани бе стигнала до заключението, че тяхното споразумение няма да се осъществи.

Освен това, дори и вече да не се виждаше с Идън Вейл, начинът, по който я бе пришпорил към Лас Вегас, без дори да й остави време да си помисли, доказваше, че Брам Форчън е също толкова властен като Питър Банистър. А щом беше така, то въпреки цялото си задоволство, че е успяла да загърби миналото и да се справя сама с живота си, въпреки цялата си разумна рационалност, нелицеприятната истина беше, че омъжвайки се за Брам, тя беше попаднала от Сцила на Харибда.

Да живее под един покрив с този мъж, дори и само докато трае бременността ѝ, щеше да бъде игра с огъня. Освен усещането си, че Брам може да направи нещата наистина много горещи, Дани знаеше, че ако не се отдръпне сега, ще получи тежки изгаряния.

Затова бе решила, че двамата трябва да се разделят още преди да се роди бебето.

Тъй като новината за техния брак по чудо още не бе достигнала до обществеността, Дани реши да не осветлява Артуро, който по понятни причини смяташе, че тя е последната любовница на Брам.

Сега, когато лъжата ѝ чрез премълчаване щеше да бъде разкрита, Дани с фатализъм зачака обявяването на истината.

— Моите съболезнования за скорошната ви загуба! — каза Артуро.

— Истинска трагедия! — промълви приятелят му.

— Благодаря — смъртта на брат му още му причиняваше мъка. Брам си помисли, че сигурно винаги ще е така.

— Вие колекционер ли сте? — запита Артуро.

— Имам една-две картини — Брам прегърна Дани през кръста. Като се престори, че не забелязва как тя веднага се смрази, остави ръката си на бедрото ѝ със собственически жест. — Тази вечер обаче съм тук, за да подкрепям жена си като верен съпруг.

— Съпруг ли?

Объркването на галериста беше очевидно. Погледът му се стрелна към лявата ръка на Дани, на която, както забеляза и Брам, нямаше халка.

— Дани, скъпа, колко си потайна! — оплака се приятелят на Артуро.

— Това е дълга история.

Дани беше бясна, задето Брам направи по този начин техния брак публично достояние. Въпреки че бяха още новодошли в града, Артуро и отдавнашният му приятел Денис Лотън вече имаха широк кръг от приятели и познати. Тя бе привързана към Артуро — и знаеше, че и той ѝ отвръща със същото — но той бе неспособен да пази тайна.

Погледна към Брам и очите ѝ се приковаха в дълбините на неговия напрегнат поглед. Стояха съвсем близо един до друг, без да забелязват нито тълпата наоколо, нито двамата брадати мъже, които ги наблюдаваха с нескрит интерес.

Сякаш бяха сами в помещението; глъчката от разговорите наоколо съвсем заглъхна, докато най-накрая единственият останал звук бе тихото свистене на таванския вентилатор, който неуморно раздвижваше въздуха и размесваше силните аромати на маркови парфюми в задушлив облак.

— Някой друг път Дани ще ви осветли за всички подробности — изрече Брам, а очите му останаха приковани в нейните. — Тъкмо си тръгнахме — пръстите му стиснаха по-здраво лакътя ѝ. — Хайде, мила. Става късно — наведе се към нея и прошепна. — И трябва да си почиваш, нали?

Дани се измъкна от собственическата му хватка.

— В случай, че не си забелязал, Брам, аз в момента работя — гласът ѝ бе леден, а в очите ѝ блесяха едновременно лед и огън — интригуващ поглед, какъвто Брам никога не беше виждал в очите на жена.

Видимо несмутен от нарастващото раздразнение на Дани, прокара ръка по косата ѝ с успокоителен жест на съпруг. Другата му ръка отново се намести на бедрото ѝ.

— Винаги забелязвам всичко, свързано с теб, миличка — погледна към галериста. — Надявам се, че нямате нищо против да отмъкна вашата художничка?

— Не, разбира се — отвърна Артуро с любезна усмивка.

Раздразнена, че приятелят ѝ не я подкрепи, Дани бутна ръката на Брам.

— Мисля, че трябва да остана! — настоя напрегнато, въпреки че разсеяно галещите я мъжки пръсти пораждаха в нея странна топлина. — В случай, че някой евентуален купувач има въпроси.

— О, мисля, че остана достатъчно за тази вечер, Дани! — намеси се бързо Артуро, пренебрегвайки смръщеното ѝ лице. — Докато има за ядене и пиене, мисля, че никой няма дори да забележи отсъствието ти.

— Колко си любезен само, Артуро! — сухо промълви Дани. — Аз обаче ще си тръгна, когато бъда готова. А още не съм.

Вместо да бъде раздразнен от отказа ѝ, Брам остана възмутително търпелив. И докато стоеше до нея и почти я засенчваше с високия си ръст, Дани усети с неудобство, че е готов да чака, ако трябва и цяла вечер.

Мина ѝ през ума, че въпреки префърцунения холивудски свят, в който живееше и работеше, Брамвел Форчън определено принадлежеше към расата на хищниците. Дани реши, че ако ще трябва да го нарисова, ще го изобрази като пират. Или като някакъв древен боец с набедрена превръзка и въоръжен само с копие и с опасното си, непоклатимо търпение.

— Само не ми казвай, че те е страх да останеш насаме със собствения си съпруг! — рече той най-накрая.

Леката му закачка почти улучи в целта. Дани по-скоро би отишла да плува във водите на Зума Бийч, където имаше акули, отколкото да признае смътните предупредителни знаци, които тялото ѝ отправяше

по всичките си нервни окончания, откакто той бе влязъл в галерията. И които сега се засилваха.

— Да ме е страх от теб? — тя вирна брадичка, като се ядосваше на себе си, задето намира синия му поглед за толкова хипнотичен. И, по дяволите, възбуждащ. — Не ставай смешен!

Тръсна глава и една от тъмните ѝ къдрици падна над окото ѝ. Преди да успее да я отметне назад, Брам се протегна и я вдигна от бузата ѝ. Привидно невинният жест бе прекалено интимен. Устата на Дани пресъхна. С болезнено опънати нерви тя отстъпи назад.

Беше така напрегната, сякаш очакваше да я удари. За какъв го мислеше, по дяволите? Брам с готовност би признал, че никога не е бил примерно момче като Райън. Но той също така никога — при никакви обстоятелства — не бе си и помислял да удари жена. Възможността Дани да мисли друго за него нанесе удар на самолюбие то му.

Брам се обърна към Артуро, който вече не се опитваше да прикрие удоволствието си от неочакваното представление.

— Преди да си тръгна, искам да купя една от картините на Дани за мен.

— Няма нужда да...

— Коя? — бързо запита Артуро, прекъсвайки възражението на Дани. — О, надявам се, че не монтажа с дамите, които всеки момент ще бъдат нападнати от спекулантите?

— Санджи Якамото вече цял час я гледа с копнеж — разкри поверително Денис. — Опита се да убеди Артуро, че е малко скъпа за него, но смятаме, че ще се предаде всеки момент.

— Всъщност — обясни Брам — имах предвид портрета на млада жена, която стои на надвисналата над морето скала.

Също като останалите творби на Дани, картината излъчваше неспокойно веселие, преплетено с коварна, смъртоносна двузначност. Изобразената на нея жена бе облечена в бяло и носеше яркожълта кошница, препълнена с разноцветни цветя. Зад нея в мъглата се очертаваше мрачният силует на огромна къща от сив камък; от множеството ѝ комини се издигаха неясни фигури, които може би бяха изгубени души или просто струи дим.

Това бе първата картина, която бе нарисувала след малтретирането си. Беше тъй мъчително автобиографична, че не



искаше въобще да я излага.

За жалост Артуро я откри зад купчина непоказвани платна и настоя да я включи в изложбата въпреки протестите на Дани.

— Защо, за Бога, я искаш? — запита тя с треперещ глас, който напомни на Брам за гласа ѝ, когато научи за смъртта на Райън.

— От начина, по който се разграбват картините ти, заключавам, че ще е добра инвестиция! — отвърна уклончиво Брам. Не ѝ каза, че по неизвестни причини младата жена на скалата му приличаше на Дани.

— Не я искам в къщата ни! — настоя тя, забравила за момента, че бе решила да се изнесе от къщата в Малибу веднага след завръщането на Брам от Тайланд.

— Добре — изглеждаше невероятно уязвима. Още тайни, помисли си Брам. Още пластове. Защо изобщо я беше мислил за повърхностна?

— Ще я закача в офиса си — подаде на Артуро сива визитна картичка с релефен печат. — Моля, доставете я в офиса ми в „Еклипс Студиос“. Утре ще ви изпратя чек.

— О, няма нужда да бързате! — настоя бурно галеристът. — Вашият кредит е винаги добър за нас, мистър Форчън — той целуна Дани по бузата. — Най-добри благопожелания, малката ми!

— Късмет! — намеси се и Денис и също я целуна.

Щеше да ѝ трябва нещо повече от късмет, за да устои на днешната вечер, помисли си Дани. Ако това вбесяващо собственическо поведение през цялата вечер можеше да служи като показател, то Брам май нямаше да подскочи от радост пред искането ѝ за незабавно анулиране на брака.

Мислите ѝ летяха лудо, разглеждайки и отхвърляйки множество тактики за действие, докато вървяха заедно с Брам към изхода.

Почти бяха стигнали до вратата, когато Питър Банистър се отправи пъргаво към тях.

## ДЕВЕТА ГЛАВА

— Здравсти, Дани.

Тя се вцепени.

— Здравей, Питър. Идването ти е изненада за мен — напрегнатият ѝ глас издаваше, че изненадата не е от приятните.

— Четох за откриването на изложбата ти в „Таймс“ от миналата неделя. Надявам се, нямаш нищо против, че дойдох.

Дани сви рамене с престорено безразличие. Почувства се достатъчно зле още когато я бе причакал в Сан Франциско. Мисълта, че я е последвал и тук, я смразяваше.

— Живеем в свободна страна.

Бледосините му очи, съвсем леко закрити от стъклата на очилата с тъмни рамки, се присвиха.

— Както винаги любезна, а?

— Никой ли не ти е казвал, че така не се говори на дама? — намеси се Брам. Гласът му бе тих и застрашителен.

— Моля те, Брам — Дани постави лявата си ръка върху ръката на съпруга си и усети опасното напрежение в стоманените мускули под мекото кожено яке. — Аз мога да се справя с това! — тя вече бе позволила на единия от братята Форчън да води вместо нея битката ѝ с мъжа отсреща. Сега беше по-силна и искаше — имаше нужда — да докаже на Питър Банистър веднъж завинаги, че е способна сама да се изправи срещу него.

Брам бе доловил напрежението ѝ. Моментният ѝ страх. А сега, като погледна в лицето ѝ, видя и решителност.

— Както кажеш, скъпа.

Ръката му леко се стегна около кръста ѝ и я привлече по-близо. Въпреки че не му харесваше да стои безпомощно до нея, щеше да я остави сама да се справи със ситуацията. Искаше обаче този тип, който и да беше той, да разбере, че Дани не е сама.

— Само не се бави много — той я целуна леко и покровителствено по косата. — След като прекарахме разделени три

дълги, самотни седмици, имаме много да наваксваме!

— Не бих искал да ви задържа — намеси се Питър Банистър. Гласът му беше с копнинена мекота, усмивката му — изпълнена с топлота, но погледът му леденееше. — Само исках да те поздравя, Дани. Изглеждаш невероятно красива! Както винаги.

Хиляди хапливи реплики й дойдоха наум. Спомни си за всички онези грозни, прикриващи тялото дрехи, които той я беше карал да носи, докато бяха женени. Спомни си и изпълнените с омраза обвинения, които сипеше в лицето й, докато ги свличаше насила от нея.

Като реши, че той не заслужава усилието да хвърли всички негови минали грехове в измамно красивото му лице, Дани се задоволи само да каже:

— Благодаря.

— Няма ли да ме запознаеш с приятеля си? — запита той, като за първи път показа, че е забелязал Брам.

— Брам Форчън, Питър Банистър — неохотно изрече Дани. Реши, че е постигнала видим успех, щом можеше да изрече името на Питър, без да заекне.

Значи този тип в ушит по поръчка смокинг беше откраднал Дани от Райън преди толкова години! Брам си помисли, че очевидно по време на престоя си във Франция Дани е получила временно слабоумие.

— Приятно ми е да се запознаем! — рече Питър. — Възхищавам се от работите ви.

— Благодаря.

От лоялност към брат си, но и повлиян от враждебното излъчване на Дани, Брам не пое протегнатата ръка.

— Мислех си, че ще се съгласиш да дойдеш на вечеря с мен, Дани — предложи Питър с победоносна усмивка, като отпусна ръката си. Само внимателният наблюдател като Брам можеше да долови гнева, породен от умишлената обида. — За да отпразнуваме успеха ти и да вдигнем наздравица за отминалите времена.

Този път Брам се вцепени.

— Това тук е празненство, Питър, а не погребално бдение! — отвърна Дани и му отправи сладка и неискрена усмивка. — Но моля те, забавлявай се.

Като хвана Брам за ръка, тя се извърна, за да си тръгне. Макар че външно изглеждаше спокойна, коленете ѝ се подкосяваха.

Внезапно се чу пукот като изстрел от малокалибрен пистолет, когато пластмасовата чаша за шампанско се строши в ръката на Питър Банистър.

Вбесен, че така направо го отрязаха, той се протегна рязко, сграбчи голата ръка на Дани и я обърна рязко към себе си.

— Искам да говоря с теб, дявол го взел!

Когато видя ръката на другия мъж върху Дани, Брам побесня. Гърлото му издаде нисък, клокочещ звук като предупредително вълче ръмжене.

— Ако искаш да останеш жив — изрече той с измамно мек глас, — те съветвам да махнеш ръката си от жена ми!

— Жена ти ли? — погледът на Питър обходи Дани по онзи презрителен начин, който някога я караше да замира от страх. Вече не обаче! — внезапно осъзна тя с изненада. — Значи си се оженил за тази развратница?

— Точно така — той сграбчи Банистър и го обърна към вратата. — Махай се оттука — изръмжа му, — преди да съм решил да размажа лицето ти на хубавелко!

По най-глупашки начин бившият съпруг на Дани замахна с десния си юмрук към Брам, който му отвърна с къс удар, завършил върху носа на Банистър. Веднага след него мощно ляво кроше го халоса по челюстта и го отхвърли надалеч.

Когато Питър Банистър се приземи върху сребърна табла със златисти крокети от раци и изпечени сърцевини от артишок с такава сила, че краката на масата се строшиха, Дани извика, а фотографските светкавици блеснаха.

— Брам, моля те! — въпреки че без съмнение изпита известно удовлетворение, гледайки как бившият ѝ мъчител получава порция бой, каквито сам обичаше да раздава, тя бе ужасена от мисълта, че Брам може да продължи, виждайки убийствения гняв в очите му. — Той не заслужава!

Ако не беше нежеланието да разваля допълнително вечерта на Дани, Брам с удоволствие щеше да свети маслото на кучия син. А дори и това нямаше да го спре, ако бившият съпруг на Дани бе направил дори и най-слаб опит да се защити.

Вместо това обаче Питър остана на пода, като търсеше очилата си, отлетели някъде измежду разпилените сандвичи.

— Счупил си ми носа, дявол го взел! — попи със снежнобяла кърпичка алената кръв, струяща от ноздрите му.

— Смятай, че този път си имал късмет! — отвърна Брам с пламтящи от убийствен гняв очи. — В човешкото тяло има около двеста и шест кости, Банистър. Само докосни отново с пръст тази жена и ти обещавам, че ще ти ги счупя всички. Бавно. Една по една.

Питър Банистър бе повален, но все още не победен. Намерил най-накрая очилата си, пак ги сложи на носа си. Едното от стъклата се бе напукало като паяжина.

— Мисля да поискам да те арестуват за нападение и побой!

— Давай, опитай — Брам се наведе и го дръпна да се изправи от пода.

С ъгълчето на окото си забеляза двама мрачни мъже, очевидно цивилна охрана, които си пробиваха път през тълпата. Жуженето на възбудените разговори изпълни помещението като бръмчене на хиляди разгневени пчели.

— Ще съжаляваш за това, Форчън!

— Няма — Брам изви ръката на Банистър зад гърба му. — Ти обаче ще съжаляваш, ако някога отново се доближиш до жена ми — той го избута към охраната. — Изкарайте оттук това копеле — нареди той — преди да е развалил хубавата вечер, получавайки мозъчно сътресение!

— Да, сър — отговориха в хор охранителите.

Колкото и да беше разстроена от случилото се, Дани не можа да не обърне внимание как двамата охранители незабавно приеха авторитета на Брам.

— Ще платиш за това, Форчън! — извика Питър, извърщайки се назад, докато охраната го извеждаше. — И двамата ще платите!

Пренебрегвайки заплахите, Брам се обърна към Дани.

— Готова ли си да си вървим къщи, мила? — гласът му бе изненадващо спокоен, като се има предвид какво се беше случило. Но когато й протегна ръка, Дани успя да зърне в очите му остатък от ледения му гняв.

Не бе изненадващо, че двамата са в центъра на вниманието. В галерията се възцари тишина. Внезапно стана толкова тихо, че човек

можеше да чуе шума от паднала на пода карфица — или, както Дани си помисли в изблик на черен хумор, от падащ на пода бивш съпруг.

— Чудесна идея! — съгласи се тя.

Дани се нахвърли върху Брам веднага щом излязоха навън.

— Абсолютно вбесена съм от теб, Брамвел Форчън!

— От мен ли? — той рязко спря и се опули към нея. — Ти си вбесена от мен? — повтори.

Булевард „Робъртсън“, където гей дискотеките се редуваха с фитнес центрове, галерии и модни козметични салони, бе център на непрестанно движение, а хората от кафенетата и баровете непрекъснато се изсипваха на тротоара. Потокът от пешеходци обтичаше Дани и Брам, които се бяха спрели един срещу друг.

Тя прокара ръка през косата си и я отметна от лицето си.

— Ти направи сцена!

— Моля да ме извиниш! — отвърна саркастично той. — Той те нарече... — Брам не можеше да изрече грозната дума за тази жена. — Той те обиди! И те докосна!

— Докосна ме! — подигра се тя, отказвайки да признае дори пред себе си как познатият страх се бе надигнал в нея, когато усети коварните пръсти да се стягат около китката ѝ. — Аз спокойно мога сама да се справям, Брам!

— Той те уплаши, по дяволите!

Не можеше да отрече това.

— Въпросът не е в това. Аз контролирах нещата! Освен това не си спомням да съм те вземала за рицар защитник!

— Разбира се, че ме взе!

— Кога?

— Когато се омъжи за мен.

Въпреки че искаше да обсъди с него именно фалшивия им брак, Дани прояви здравомислие и прецени, че нито времето, нито мястото са подходящи.

— И двамата знаем защо се омъжих за теб! — напомни му. — Не беше, за да си наема покровител!

Той поклати глава.

— Ако искаш да кажеш, че е трябвало да стоя настрана и да оставя някакво влечуго първо да обижда, а после да малтретира жена

ми, можеш да си спестиш усилието, Дани. Защото това няма да стане, докато съм жив!

— Ти ми развали шоуто!

— По дяволите, вместо да ми крещиш, би трябвало да ми благодариш, че малко пораздвижих нещата. В случай, че не си забелязала, миличка, хората бяха започнали да задрямват.

— Предполагам, че съм била твърде заета да наблюдавам как Артуро омайва съпруга ми, за да забележа каквото и да било друго! — отвърна Дани. — Боже — рече тя внезапно, — може да се каже, че кариерата на Артуро в Ел Ей започна ударно! Надявам се, че не ни е много сърдит.

Брам реши, че му харесва как тя говореше за двама им като за двойка. Като за Бъч Касиди и Сънданс Кид. Или като за Бони и Клайд.

— Всъщност ние несъмнено вдигнахме летвата. Ще му е доста трудно да надмине нашето представление при следващата си изложба.

Брам сгъна пръсти, спомняйки си със задоволство усещането за счупен хрущял под юмрука си. Не се беше бил, откакто беше първа година в гимназията „Евъргрийн“ в Тахое Сити.

То беше, реши той, защото не е попадал на нищо — или никой — който да си заслужава да се бие за него. Освен Дани.

— Освен това той започна пръв! — напомни й той, като се чудеше дали Дани си дава сметка колко самообладание му бе нужно, за да не направи копелето на кървава кайма. — Не мога да си те представя омъжена за него!

Тя успя да се засмее.

— И аз — сега.

Каквото и да се бе случило помежду им, Брам подозираше, че успехът на Дани да оцелее след този брак, който сигурно е бил твърде брутален, е доказателство за голямата й вътрешна сила.

Брам се почуди безцелно дали Райън е знаел подробности за връзката на Дани с Банистър, после реши, че без съмнение е знаел. Това обясняваше неотклонното му нежелание да говори за предишния брак на годеницата си. А също и нетипичната ярост, заблестяла в очите на брат му единствения път, когато Брам небрежно го заразпитва за него.

— Хайде да идем да хапнем някъде! — каза той, решен да смени темата. — Умирам от глад — понеже беше дошъл в галерията направо

от летището, не бе вечерял, за да се види по-скоро с Дани.

Прихвана я за лакътя и я поведе покрай тълпа младежи, чиито щръкнали коси бяха боядисани във всички възможни цветове. Те изглеждаха съвсем безполови в тесните си черни джинси и черни тениски с високи яки.

— Ами мисля да поръчам за вкъщи пица с аншоа!

Въпреки че имаше предвид някое френско ресторантче с дискретно осветление, Брам размисли и реши, че след като беше ял Господ знае какво в джунглата в продължение на три седмици, идеята за пица и студена бира звучеше възхитително. Но... пица с аншоа?

— Да не би това да е някое силно желание на бременна жена, за каквито съм чел? — запита я той, докато я водеше към паркирания на ъгъла зелен ягуар.

— Мисля, че да — призна тя.

— Тогава по-добре да му се подчиним — заключи Брам. — Обаче ще поръчаме аншоа само за теб.

Тя се изсмя, като се чувстваше странно, невероятно ведра.

— Договорихме се!

Когато Брам влезе в крайбрежната си къща, тя му се стори едновременно позната и различна.

— Направила си разместване.

— Само малко! — Дани внезапно почувства желание да се оправдае за стореното, което преди й се струваше добра идея. — Само извъртях дивана така, че вече не стои пред телевизора, а е обърнат към прозореца, за да мога да се любувам на залезите, но ако предпочиташ да го върна, както си беше...

— Не! — той осъзна, че без да иска, я е изнервил, и съжали, че изобщо е заговорил за това. — Идеално е! — в края на краищата една вечер пред телевизора не можеше да се сравни с излежаване на дивана с младата му жена в съзерцаване на слънцето, което се гмурка в Тихия океан.

Той се огледа, забеляза веселия букет от ярки лалета, който освежаваше с цветове изцяло белия интериор. Стъклена купа бе напълнена с крехки розови и кремави мидени черупки. Бродирана възглавничка, изобразяваща три корабчета в блестящото синьо море, украсяваше ъгъла на снежнобелия диван.



Досега винаги, когато се връщаше от снимки, Брам се прибираще в празната си къща. Тъй като никога не бе отъждествявал живота сам със самотата, това не му пречеше. До днес, когато влезе в къщата, изпълнена с присъствието на Дани.

— Сега това е твой дом, Дани! — напомни ѝ той. — Можеш да правиш каквото поискаш тук. Включително и да изхвърлиш всичко и да започнеш отначало.

— О, не бих искала! — каза бързо Дани. Макар че имаше някои неща, които ѝ се искаше да измени. Ако щеше да живее тук занапред. Което, както си напомни упорито, нямаше да стане.

Брам видя как през погледа ѝ премина някаква сянка.

— Изобщо казах нещо, само защото се притесних, че си местила мебели в твоето състояние! — обясни той.

— А! — тя спря да се мръщи. — Не се безпокой. Артуро и Денис пренесоха всички тежки неща.

— Подсети ме да им благодаря — в случай, че още искат да разговарят с мен утре.

— О, не се безпокой — увери го Дани. — Те ще се държат очарователно... поне докато не осребрят чека ти.

Смехът отново затанцува в очите ѝ. Брам стоеше и се наслаждаваше на гледката, като прикован на място.

— Толкова си красива! — гласът му бе странно далечен, сякаш говореше повече на себе си, отколкото на нея. — Буквално ми спираш дъха с красотата си!

И още говори за спиране на дъха! Здравно впримчена в копринените мрежи на неговия проникновен поглед, Дани с мъка си поемаше въздух. Притисна ръка до гърдите си, сякаш за да се увери, че сърцето ѝ още бие.

Начинът, по който я гледаше, пробуждаше в нея чувства, които би трябвало да останат безопасно заспали. Горещи, объркани, болезнени чувства, които рискуваха да усложнят още повече връзката им, ѝ без това вече грубо усложнена от непредвидената ѝ бременност.

С така прибързания си брак с Брам тя се бе гмурнала в опасни, неведоми води. Единственото разумно действие — Дани се насили да си спомни взетото вече решение — беше да приключи с този измислен брак, преди да се влюби до полуда в него.

— Роклята ти е нова — безчувствените ѝ пръсти сграбчиха ярката дреха. Тя реши да не признава, че бе принудена да я купи същия следобед, когато установи, че не може да закопчае ципа на роклята, която си бе намислила да облече. — И е хубава — гледаше я така, сякаш можеше да вижда и през осеяната с цветя коприна. — Имам обаче чувството, че не тя, а тялото под нея ми харесва толкова — той прокара ръка по голите ѝ рамене в естествен жест на притежание, от който я заболя. Пръстите му заиграха с тънката златна верижка на врата ѝ.

— Хайде да се качим горе и да я свалим, за да видим дали роклята или дамата ми се нравят повече!

Дамата или тигърът? — помисли си Брам. Преди три месеца бе отворил вратата на хижата си и там го очакваха и двамата.

Бе очаквал, че ще забрави Дани веднага щом се върне в Лос Анджелис. След погребението на Райън, когато тя продължаваше по дразнещ начин да заема мислите му и да го измъчва с еротични спомени, се опитваше да убеди себе си, че привличането помежду им е било грешка. Разбираем опит за облекчаване на мъката чрез секс.

Оттогава обаче, особено когато усещаше през цялото време в Тайланд, че тя му липсва, Брам бе разбрал, че нещо се бе случило през онази открадната нощ с Дани в хижата.

— Брам! — тя произнесе името му почти недоловимо. — Ти обеща!

— Обещах да не правя нищо против волята ти — напомни ѝ той.

Мили Боже, точно в това беше проблемът! Между онова, което Дани искаше той да направи, и онова, което някакъв ужасно рационален и непознат досега неин вътрешен глас ѝ нашепваше, че трябва да му позволи да направи, имаше огромна разлика.

— По-добре да се обадя за пицата!

Колкото и да отричаше, тя го желаше, дявол го взел. Също толкова силно, колкото я желаше и той. Брам ясно виждаше това в прекрасните ѝ очи.

Помисли дали да не ѝ каже, че пицата може да почака, докато не утолят друг, по-първичен глад, нараствал в продължение на седмици.

После сякаш нарочно стомахът му изгъркори, напомняйки му съвсем осезателно, че човек не живее само от любов.

— Не забравяй — заръча ѝ той, като излизаше от хола и тръгваше нагоре по стълбите, за да си вземе душ. Чувстваше се замаян след дългия презокеански полет. — Аншоа само за теб!

Брам се почувства обезкуражен, когато видя, че Дани умишлено е пренебрегнала неговата спалня и се е настанила в стаята за гости.

Утеши го обаче фактът, че тя очевидно не бе устояла на привличането на най-хедонистичното помещение в къщата. Край ръба на огромната вградена в пода хидромасажна вана се редяха разноцветни флакони, пълни с кристални соли. Калъпче ароматен розов сапун, който се бе появил под душа след заминаването му за Тайланд, миришеше на нея. Също така ухаеше и морскосиният пешкир, висящ на закачалката.

Старинна сребърна четка за коса, каквито той често бе виждал из бижутерските магазини, но не подозираше, че жените наистина използват, лежеше на белия мраморен ръб. В космите ѝ се бяха оплели няколко дълги черни косъма. До четката стоеше кутийка прозрачен крем.

След като излезе изпод душа, Брам разсеяно развъртя капачето, потопи пръст в ароматния розов крем и го вдигна към носа си. Когато вдъхна познатото ухание на Дани, желанието му пламна.

Спомените за това ухание го бяха измъчвали през всички влажни нощи в джунглата, караха го да се върти и мята под влажните от пот чаршафи, в трескавия му ум стоеше само Дани, а тялото му смъдеше от болезненото, несподелено желание.

Както винаги, на снимачната площадка имаше немалко привлекателни и свободни жени, включително и звездата в главната роля, която го бе уверила, че е добре дошъл в леглото ѝ. Но от онази нощ с Дани нещата се бяха променили. Той се бе променил.

Песента не казваше истината, реши Брам, докато поставяше обратно капачето на крема. Ако не можеше да бъде с онази, която обича, вече не му бе достатъчно да обича онази, с която беше.

Любов. Думата го извади от чувствените му блянове. Възможно ли е? — зачуди се Брам. Желаше Дани. Бе много чувствен мъж, а тя — привлекателна жена. Нямахме защо да се учудва на привличането.

Очевидно обаче нещо повече от желание го бе подтикнало да се въздържа през дългите, самотни седмици в Тайланд. Нещо повече от сексуална нужда, заради което тя му бе липсвала толкова.

Бе мислил за нея прекалено много. И само за нея. През онези дълги, самотни дни, когато трябваше да се съсредоточи върху работата си, тя бе обзела мислите му.

Разбира се, че бе привързан към Дани. Все пак бе майка на детето му — планирано или не — а той бе свикнал да цени семейството. Тя бе също така, за добро или за зло, негова жена. И макар че бракът им бе започнал като връзка за взаимно удобство, Брам бе смътно изненадан от това колко сериозно приема брачните си обещания.

Никога не бе обмислял сериозно мисълта за брак. За разлика от Райън, който вероятно бе решил да се ожени за Дани още когато двамата бяха бебета, Брам винаги е бил доволен от това, че е неженен.

А и излишно бе да се споменава, че винаги се намираха съгласни и свободни жени, които да запълнят празнотата. Жени, които разбираха правилата на играта, която играеха. Жени, които също като него не желаеха да се забъркват в емоционална връзка.

Така че кой можеше да предположи, че еднократно вкусената забранена страст в най-скръбната нощ в живота му можеше да промени целия му живот — целия му свят?

Той не я обичаше. Не можеше да я обича. Въпреки че не познаваше това чувство, превъзнасяно от поети и текстописци, отказваше да повярва, че любовта може да го обземе толкова бързо. И толкова лесно.

Но, Боже, колко я желаше! Желанието, трупано в продължение на седмици, свиваше стомаха му, напрягаше слабините му.

През целия си живот бе правил точно онова, което иска.

И бе получавал онова, което е искал.

И въпреки че се стремеше да се убеди, че това възмутително привличане към годеницата на брат му ще отmine, онова, което искаше все повече и повече с всеки изминал ден, бе Дани Кантрел. Тоест, Дани Форчън, поправи се той.

Измъчван от неспокойните си мисли — които неизменно му представяха Дани гола и гореща, притисната под тялото му — Брам

бързо обу чифт джинси и широк кремав блузон, без да си изсуши косата.

Обу на бос крак чифт стари маратонки, после прокара пръсти през гъстите черни кичури рошава коса, за да я отметне от челото си, докато в ноздрите му още витаеше нейният аромат.

После слезе долу при жена си.

## ДЕСЕТА ГЛАВА

Наситеният, омайващ аромат на сушени цветя от порцелановата чиния, която Дани бе поставила върху гранитната ниска масичка в хола, се смесваше с мириса на лалетата и слаб лъх на терпентин.

Пицата с два вида сирене бе пухкава и сочна, бирата — студена, компанията — съвършена.

От начина, по който се справи мигновено с нейната половина, Брам с удоволствие заключи, че сутрешните ѝ прилошавания явно са отминали.

— Беше страхотно! — изрече той, след като се нахрани. Седяха на масата, която тя бе преместила в хола от студената и рядко използвана трапезария, отново заради гледката, според собствените ѝ обяснения.

— Предполагам, че си свикнал с по-изтънчена храна! — тя се ядоса на себе си, че не е предвидила по-добро начало за толкова важния им разговор.

Той се изсмя от сърце, с дълбок смях, който прекалено много допадаше на Дани.

— Да не искаш да кажеш, че бих предпочел да поръчам храна от „Спаго“, а не от „Пица Хът“?

— Е, нали ти спомена веднъж за някаква безобразно скъпа пица с козе сирене! — напомни му тя. — В деня на погребението — допълни, когато той я погледна неразбиращо.

— А, това ли? — споменът заплашваше да помрачи срещата им, която Брам бе планирал в продължение на седмици. Той сви рамене. — Това, че понякога се храня в смятаните от хората за модни ресторанти в Холивуд, не означава, че не ценя основни неща в живота.

— Като пуканки с масло в кината, хотдог, залят с жълта горчица, в парка...

— Фъстъци в цирка — допълни Дани.

— Точно така — ухили ѝ се той одобрително. — А когато наистина ми се иска да сляза до простолудието, поръчвам пица с два

вида сирене за вкъщи — той надигна бутилката с издължено гърло и отпи още глътка от тъмната бира. — Знаеш ли — смени темата — наистина съм впечатлен от успеха ти. Това е голям удар — да организираш самостоятелна изложба!

Възхищението му изглеждаше искрено. Усмивката му бе изпълнена с топлина и сигурност. По време на простиичката им вечеря Дани бе започнала да се отпуска. Или почти.

— Хубаво беше! — съгласи се тя. — Обикновено, когато излагам картини заедно с други художници, трябва да се опитвам да ги включа в някаква тема — усмихна му се широко. — Чудесно беше, че можах да изпробвам късмета си!

— Винаги е удовлетворяващо, когато можеш да изразиш свободно себе си — съгласи се Брам.

— О, моето изкуство не изразява мен самата! — бързо го поправи Дани. — То отразява обществото.

Брам смръщи вежди, докато обмисляше думите ѝ в светлината на видените от него картини.

— Странно. Не съм мислил, че имаш такава параноична представа за света! — след като се бе запознал с бившия ѝ съпруг обаче, Брам си помисли, че темата за неочаквания ужас, която преминава през творбите ѝ, може би има своите основания.

Дани сви рамене, чудейки се как така бяха стигнали до темата за нейните съкровени чувства.

— Не, всъщност нямам такава представа.

Е, добре, това май не беше цялата истина. Питър бе променил нейното виждане за света. Тя вече не бе нито толкова наивна, нито толкова доверчива, както преди брака си.

Отпи глътка леден чай, надявайки се, че той ще успокои изопнатите ѝ нерви. Напразно.

— Така ли възприе работите ми? Като изблик на параноя?

— Не точно на параноя — изрече той след кратък размисъл. — На пръв поглед използваните от теб ярки цветове сякаш изразяват несломим оптимизъм. Но след по-внимателно вглеждане картините ти се оказват по-мрачни и по-сложни, отколкото изглеждат. В този смисъл бих казал, че напомнят малко на самата художничка.

Дани вече бе прозряла, че Брам не е човек, който приема нещата — или хората — от пръв поглед. Оттук стигна и до друга, по-

неприятна мисъл — че способността му да разпознае сенките, витаещи вътре в нея, го правеха, още по-опасен. Ако можеше да чете мислите ѝ, ако можеше да долови чувствата ѝ, нямаше ли да разбере, че тя започва да се привързва към него повече, отколкото би трябвало?

— Изкуството ми е много лично — призна тя, свела поглед в опит да скрие мислите си.

— Сигурно такава и трябва да бъде — той допи бирата. — И аз изпитвам същото спрямо моята работа.

— О, да! — с облекчение от изместването на разговора Дани се облегна назад и кръстоса крака. — Как минаха последните дни от снимките?

— Въпреки че мусоните ни принудиха да приключим със снимките един ден преди предвиденото, успяхме да направим доста добри неща. Ще има работа по монтажа, но би трябвало да излезе нещо.

— Радвам се — зарекла се беше да не обръща внимание на продължаващата му връзка с Идън Вейл, но не се сдържа и запита: — Предполагам, че щом не си можел да снимаш всеки ден, си отделил време за разглеждане на забележителностите?

— Всъщност бяхме достатъчно заети да се пренасяме от един наводнен хотел в друг. При всеки дъжд цялата страна се превръща в езеро.

Настроението ѝ се помрачи, когато си помисли за босоногия Брам, скитащ с Идън из наводнените улици на квартала с червените фенери в Бангкок. Но какво друго е очаквала? Никой от двамата не бе сключил брака по любов. Какво право имаше да ревнува?

Възцари се кратко мълчание. Когато той протегна дългите си крака под масата и докосна нейните, Дани усети нещо трудно определимо. Удоволствие? Желание? Страх? Или смесица от трите чувства?

Красивото ѝ лице бе като отворена книга. Брам гледаше как чувствата преминават като вълни по него. Забеляза страха и се зачуди какво, за Бога, е сторил, за да я накара да се бои от него. Не беше ли разбрала вече, че между него и Банистър няма нищо общо?

— Защо да не продължим разговора на дивана? — предложи той. Очите му се спряха върху устните ѝ, сякаш си представяше вкуса им, преди отново да се върнат на все още разсеяния ѝ поглед.



Възможността да съзерцава посребрените от луната води, докато лежи в прегръдката на силните му ръце, бе едновременно съблазнителна и ужасяваща. Не че се боеше от него. Или не по начина, по който се бе страхувала от Питър.

Дани всъщност се боеше от онова, което той може би искаше да ѝ подсказе.

— Трябва да изхвърля кутията от пицата! — каза тя и скочи.

— Аз ще я изхвърля после — усмихна ѝ се той през масата. — Нали задължение на съпруга е да изхвърля боклука?

— Не знам — когато живееше в къщата на Питър, там имаше множество вдървено учтиви прислужници, които се занимаваха с ежедневните задължения. През втората седмица там Дани се отказа дори от опитите си да се промъкне незабелязано в кухнята, за да си намаже сандвич с фъстъчено масло.

— Няма значение — каза той с пресилено безразличие. Стана и ѝ протегна ръка. — Можем с времето да въведем наши си правила за домакинстване.

В неговата уста това звучеше толкова просто и толкова реално — помисли си Дани.

— Моля те, Дани, ела да седнеш до мен! — за първи път в живота си той почти се молеше. — Ти ми липсваше.

Тя усукваше в ръце хартиената салфетка.

— И ти на мен! — прошепна. Може би този отговор не бе много благоразумен при създалите се обстоятелства, но Дани знаеше, че е неспособна да излъже за нещо толкова първично.

Брам осъзна колко ѝ струва това признание. Осъзна също, че достатъчно е чакал, за да се люби с жена си.

— Дани! — заобиколи масата, виждайки как очите ѝ се изпълват с предпазливост. Вече не бе отпусната, а готова за бягство.

— Недей! — изрече тя, когато той измъкна смачканата салфетка от пръстите ѝ и я хвърли в празната кутия от пицата.

— Ти си моята жена! — той я хвана за ръце и я изправи. — Аз съм твоят мъж.

— Само формално.

Когато усети как ръцете ѝ потъват в неговите, Дани си спомни твърде ясно как същите ръце галеха тялото ѝ — едновременно успокоително и възбуждащо.

После си спомни как същите юмруци лесно се бяха разправили с Питър Банистър. Брам бе силен и твърд. Бе я накарал да се чувства в безопасност и под закрила, а сега я караше да се чувства крехка.

Дани не искаше да се чувства крехка. Опасно беше. Тя носеше белези — физически и емоционални — които доказваха, че крехкостта прави жената слаба и уязвима. А се бе заклела вече никога да не става уязвима.

Брам проследи как нежността в очите ѝ се замества от безучастен поглед и прокле наум.

— Не можеш да отречеш, че си спомняш как беше! — вдигна ледените ѝ ръце и ги докосна с устни. — И се питаш дали пак ще бъде същото.

— Ние дори не се познаваме — тя се помъчи да се справи с буцата в гърлото си и опита отново. — Не се познаваме истински.

— Зная, че пулсът ти се ускорява, когато направя така — обърна ръката ѝ и целуна долната част на китката ѝ.

Не беше честно, помисли си Дани. Съвсем не беше честно.

— И така — устните му пробудиха непреодолима топлина в сгъвката на лакътя ѝ.

Дани сякаш усещаше искриците, които се разпръснаха чак до върховете на пръстите ѝ.

— Брам...

Той пренебрегна слабия ѝ протест и продължи сладострастната си атака.

— И така — устните му стигнаха до врата ѝ и тръпки побиха цялото ѝ тяло. — Зная, че мога да те разтреперя, когато те докосвам — притисна ръка към гърдите ѝ и бе възнаграден с лудото, необуздало туптене на сърцето ѝ.

Докосването му гореше като пламък през копринената ѝ дреха.

— Всичко това е само от нерви! — изрече тя, но се притисна към ръката му с безмълвно окуражаване да продължи.

Той си поигра с дългите ѝ обици, като леко ги захапваше.

— Ставаш нервна близо до мен, тъй ли?

Удоволствието беше почти непоносимо. Дани затвори очи.

— Не! — излъга с тих, дрезгав стон.

— Може би в теб е останало напрежение от изложбата — пъхна коляно между краката ѝ.

— Може би — Дани реши да не си признава, че тези усещания на слабост се дължат на нещо много по-първично от изложбата ѝ. — Или може би е от пълнолунието.

— То беше миналата седмица.

— Тогава от настъпващото новолуние — той закачливо притисна бедро към нейното. — Или от приливите.

Когато си даде сметка, че започва да се отпуска безпомощно в ръцете му, Дани се насили да държи очите си отворени и напрегна мускулите и решителността си.

— В края на краищата всеизвестно е, че седемдесет процента от човешкото тяло се състои от вода, а същият е и процентът на водата на земната повърхност. Как тогава да не се повлияваме от неща като луната и приливите?

Очите ѝ бяха прекалено блестящи, а гласът — прекалено бодър.

— Дани — успокоително изрече Брам, докато ръцете му се плъзгаха отстрани по тялото ѝ, от раменете до бедрата, — и двамата знаем, че това, което сега изпитваме, няма нищо общо с луната, приливите или каквото и да е нашумяло природно явление!

Кракът му бавно и съблазнително се триеше в нейния. Несъзнателно тя отвърна на движението и чу одобрителното му изръмжаване.

— Наистина трябва да поговорим! — успя да изрече Дани задъхано.

— Можем да поговорим по-късно — той сложи ръка върху слабините ѝ и откри, че тя е гореща и влажна също както в най-еротичните му фантазии.

Ето че се случваше отново. Още само минута съблазнително, сладно ухажване и Дани не се съмняваше, че и последните останки от самоконтрола ѝ ще рухнат като пясъчен замък под прилива.

— Искам да поговорим сега!

Брам бе разгорещен и незадоволен. Знаеше, че може да я накара да промени намерението си. Че може да я хвърли на близкото канапе и още преди да успее да му каже колко не иска да прави любов с него, тя щеше да го умолява да я обладает.

Само че подобно сексуално завладяване щеше да уталожително болката в слабините му, но с нищо нямаше да я убеди, че той не е насилник като първия ѝ съпруг.

Докато наблюдаваше как прекрасните ѝ очи се пълнят със сълзи, Брам осъзна, че Дани бе уплашена. От него, от силата му, може би дори от собствените си неуправляеми страсти. Да я обладае сега, дори и с нейно съгласие, когато чувствата ѝ бяха така разбунтувани, би било не само погрешно, а и неразумно.

— Както искаш — гласът му прозвуча дрезгаво, докато оправяше дрехата ѝ. — И тъй — изрече той с дълга въздишка на неудовлетворение, — за какво искаш да говорим?

— Всъщност дълго размишлявах за нашата връзка, Брам.

— Това е добре! — усмивката му отново изгря с известно самодоволство. Той прокара опитна ръка на съблазнител по косата ѝ.

Дани си напомни, че винаги е знаела, че няма да е лесно. Отстъпи изпод ръката му.

— Мисля, че не разбираш за какво става дума!

Той я видя как издига прегради около себе си, помисли дали да не ги срине, после реши да я остави да води разговора, както на нея ѝ харесва.

— Обясни ми тогава — предложи ѝ.

Гласът му бе почти приятелски, без следа от заплахата. Дани си помисли, че може би го е преценила неправилно. Може би въпреки онова, което бе казал за желанието му да спят заедно, бе прекарал последните три седмици — е, когато не е лежал в леглото на Идън, рече си тя злобничко — в размисли как да се измъкне от този брак, без да излезе, че изоставя бременната годеница на мъртвия си брат.

— Оценявам мотивите ти да се ожениш за мен — започна тя бавно и внимателно. — И няма да се опитвам да те лъжа, че не ме привличаш, защото ти ме привличаш. Само че — добави бързо, забелязала победоносно пламъче в очите му, — мисля, че ако влезем във физическа връзка, това само ще усложни нещата, когато се разделим.

— Да се разделим ли? — кроткото ѝ възражение не го изненада. Той го очакваше още от момента, в който забеляза, че тя не носи венчалната си халка. Не очакваше обаче то да предизвика у него такъв гняв. Или такава паника — почти осезателно усещаше студения ѝ, метален вкус. — Струва ми се, че си спомням как онзи свещеник в Лас Вегас каза нещо като „докато смъртта ни раздели“ — нямаше откъде

да знае, че думите му бяха същите, които Питър бе хвърлил заплашително в лицето ѝ.

Тя побледня.

— Аз пък си спомням как ти обеща, че ще се разведем!

— След като се роди детето ни! — напомни ѝ той. Въпреки че започваше вече да губи търпение, Брам изненадващо и за двамата се усмихна. — Дотогава боя се, че сме вързани един за друг, миличка. За добро или за зло.

Боже, разбра Дани, той наистина го вземаше за сериозно! Тя определено го бе подценила, а това още веднъж показваше колко бе сгрешила, омъжвайки се за непознат мъж. Мъж, когото не можеше да започне да разбира.

Само преди няколко седмици Брам Форчън бе олицетворение на типичния ерген. А сега от нея се искаше внезапно да повярва, че той копнее да изиграе главната роля в римейка на „Татко знае най-добре“.

Всичките ѝ грижливо отрететирани думи, всичките ѝ подготвени аргументи се изпариха. Тя вдигна треперещите си ръце, прокара ги през косата си, после пак ги отпусна.

— Трябва да разбереш!

— Опитвам се — въпреки че нетипичната за него паника се беше уталожила, Брам не можеше да определи какво усеща. Сигурен беше обаче, че никога досега не е изпитвал такова чувство.

Дани долови цялото потискано неудовлетворение в гласа му.

— Никак не ми е лесно! — каза тя.

— Не мисля, че би трябвало да е лесно — с въздишка той плъзна ръката си под косата ѝ и започна да я гали по врата. — Нито за теб, нито за мен.

Движението на масажиращите му пръсти леко я омайваше. Как изобщо можеше да му обясни какво чувства — зачуди се Дани — след като на самата нея не ѝ беше ясно?

Някогашни страхове, стари решения, нови копнежи, глупави желаниа — всичко така се блъскаше в нея, че Дани помисли, че ще припадне.

Опита се да се убеди, че това са само развилнелите се хормони.

Когато пак се изплъзна от ръката му, Брам я остави да се отдалечи, спомняйки си, че тя бе по-крехка, отколкото изглеждаше. По-крехка, отколкото ѝ се искаше да бъде.

Като се надяваше, че ще я успокои с малко разстояние помежду им, направи няколко крачки и се облегна на бюрото си.

— Няма да те насилвам да се любиш с мен, Дани.

Ръцете просто го боляха от желание да я докосне. Брам бръкна в джоба на ризата си за така нужната цигара, после си припомни сутрешните ѝ прилошавания и данните за вредата от пасивното пушене.

Търсейки нещо, каквото и да е, с което да заеме ръцете си, той вдигна ръчно изработеното кристално преспание. Изделието от уотърфордски кристал с формата на бейзболна топка представляваше коледен подарък от „Еклипс Студиос“ отпреди две години, след като филмът му, в който се описваха романтичните и професионални изпитания на изхвърлен от отбора бейзболен играч, опроверга песимистичните предвиждания на студиото, като постигна рекорден приход през първия уикенд. Галейки разсеяно с пръст безупречно изрязаните му страни, Брам си напомни, че крехките неща лесно се чупят, когато с тях се борави неумело.

Въпреки че никога не бе смятал търпението за своя добродетел, имаше желанието да се опита да овладее чувствата си. И нуждите си.

Заради Дани. Засега.

— Само бих искал да започнеш да обмисляш нещата.

Умните му очи виждаха прекалено много и прекалено надълбоко. Дани се побоя, че колкото повече успееше да види Брам, толкова по-лесно можеше да спечели нежелана емоционална власт над нея.

— Не мисля, че... — противоречиви чувства я разтърсваха с такава непреодолима сила, че тя само успя да поклати глава.

Затвори очи с усещането, че всеки момент ще избухне в сълзи. Умът ѝ бе изпълнен с прекалено объркани мисли, а сърцето — с прекалено сложни чувства, за да се мъчи да вниква в тях. Това е от хормоналните промени, повтори си тя. О, Боже. Нека да е само от хормоналните промени!

Кожата ѝ се изопна като пергамент. Когато отново отвори очи, влагата в тях проблясваше. На Брам му се доця да попие с целувки сълзите, набъбващи в ъгълчетата на тези измъчени очи, но гордостта му и мъчителното неудовлетворение, че една дългоочаквана вечер трябваше да завърши с такава сцена, го задържаха на мястото му.

— Денят ти е бил изморителен — отбеляза той, доволен от твърдия си, рационален глас, докато всъщност му се искаше да ѝ изкрещи, да я наругае, да изиска от нея да му повярва, че няма да я нарани, както това бе правел онова копеле, бившият ѝ съпруг. — Вероятно трябва да се качиш горе и да си починеш. Изглеждаш уморена.

Всъщност изглеждаше повече от уморена. Бе твърде бледа, в гладката кожа под очите ѝ се очертаваха виолетови сенки, бе изпохапала устните си, по които нямаше вече и следа от яркото червило, а косата ѝ представляваше сплъстена маса от кичури след непрекъснатото ровене в нея.

Брам осъзна, че е хлътнал много, много дълбоко, защото тя продължаваше да му се струва красива.

— Ами ти?

На Брам не му хареса начина, по който го гледаше — сякаш се боеше да не я завлече горе в леглото си и да я изнасили.

Сви рамене.

— Още съм напрегнат от полета. Мисля, че ще отида до студиото и ще поработя малко.

— О! Добре — тя отново заигра с верижката около врата си. — Предполагам, че ще те видя утре сутринта? — гласът ѝ се изви въпросително.

Силният страх бе изчезнал от очите ѝ, заместен от неохотно желание, което пробуди у него познатата смъдяща болка.

— Можеш да разчиташ на това!

Дяволите я взели! Тя го гледаше с очевидно разочарование. Не разбираше ли, че го подлудява с противоречивите си послания?

Единственото, което можеше да стори, е да я остави сама, разбра Брам. Така, както тя настояваше. Трябваше да излезе оттук. Веднага. Преди да забрави, че трябва да се държи джентълменски. Преди да се възползва от неохотната женска подкана, заблестяла в тъмните ѝ очи.

Сграбчи якето от стола, на който го бе захвърлил на влизане. После се отдалечи. Въпреки че му струваше огромно усилие, се сдържа и не затръшна вратата зад гърба си.

Сама, както бе настоявала, Дани се отпусна на дивана. Коленете ѝ трепереха. Цялото ѝ тяло се разтърсваше.

Седеше там, обгърнала тялото си с ръце, и слушаше как двигателят на ягуара запалва с тихо ръмжене. Остана там дълго след като звукът от тръгващата кола бе заглъхнал под постоянното бучене на вълните.

Накрая, много по-късно, когато реши, че ще успее да го стори, Дани се качи по стълбите до стаята за гости, където се съблече, сви се на топка на леглото и зариде за всички тях.

За Райън, за Брам, за нея самата и за невинното си неродено дете.

Почти се развиделяваше, когато Брам се завърна вкъщи, изтощен и още по-незадоволен, отколкото при тръгването си.

Опита се да си припомни кога за последен път не е съумявал да се отвлече с работа, но не успя. Дори и през мрачните, потискащи дни след произшествието с Райън, Брам ходеше в студиото, макар и автоматично.

Работеше почти през цялото денонощие — осемнайсет, деветнайсет, понякога двайсет часа. В усилията си да откъсне сърцето и ума си от мъката, породена от смъртта на брат му, той се изтезаваше безмилостно, насилвайки се да се съсредоточи като лазерен лъч върху „Скандали“, потъвайки в сценария и организирайки пътуването до Тайланд.

Работата бе станала негово убежище. Негово спасение. Негова мания. А сега, след като бе признал една своя мания, Брам можеше да разпознае и друга.

В гневен изблик на неудовлетворение призна пред себе си, че тази мания го прави неспособен да се съсредоточи. Тя го караше да се взира с празен поглед в пространството и да си спомня всичко, което бе правил на Дани — с нея — в хижата, и да фантазира за всичко, което тепърва му се искаше да прави с нея. Горещи, еротични, скандални неща, които болезнено копнееше да прави.

Нямаше да стане.

Знаеше, че ѝ бе обещал да ѝ даде време, но това бе преди да осъзнае, че жената, за която се бе оженил формално, притежаваше власт над ума му. И нещо още по-мъчително — над сърцето му!

Той я желаше, дявол да го вземе! И тя го желаше. Затова, когато влезе в къщата, Брам реши, че ще се качи да си вземе дълъг,



горещ душ, с който да изтрие цялото неудовлетворение, потта и цигарения дим, полепнали по тялото му, а после щеше да направи всичко възможно, за да съблазни жена си.

И ако не успееше в това, помисли си той, докато се изкачваше по стълбите и в движение измъкваше блузона над главата си, то значи не беше мъжът, за който винаги се бе мислил.

Беше се насочил към банята, когато някакъв дълбок порив го отклони към стаята, избрана от Дани за студио. Там миришеше на терпентин и боя, а към този аромат на картините ѝ се примесваше нейното ухание на цветя, гъделичкащо ноздрите му.

Лунната светлина и блясъкът на звездите се лееха през прозорците и осветяваха стаята като денем. Няколко платна — едно от тях очевидно не бе влязло в изложбата — бяха облепени на стената. Опънатото на статива ново платно очакваше вдъхновението на Дани, за да бъде изпълнено с живот и цветове.

Тук тя бе дала свободен израз на чувствата си и макар и да подозираше, че сценаристкото му преуморено въображение го подвежда, Брам почти усещаше в стаята нейната съзидателна енергия, жива, пъргава сила.

Тя бе оставила скицника си на близката маса. Етикетът с цената на него бе от магазин за художнически принадлежности в Малибу, което значеше, че го е купила наскоро.

Без никакви задни мисли Брам започна небрежно да прелиства страниците. Онова, което откри, бе като юмрук в стомаха му.

Страница след страница към Брам се усмихваше лицето на Райън. Райън със сериозните си топли очи. Райън със срамежливата си момчешка усмивка. Райън — бойскаутът. Райън — доброволецът. Сър Райън Добродетелният; колко безмилостно му се подиграваше Брам през момчешките им години!

Скиците с въглен разкриваха толкова дълбоки и силни чувства, че Брам се почувства разкъсван между мъката и ревността. Никога не се бе съмнявал в любовта на Дани към по-малкия му брат. Но и никога не бе подозирал, че тя гори толкова ярко. Райън Форчън беше искрящото слънце, около което се бе въртял целият живот на Дани.

Брам затвори скицника. После затвори и очите си, пое дълбоко въздух, но усети остра, режеща болка в дробовете, която ярко му

припомни как веднъж, когато беше на четиринайсет години, падна от мотора и си изкара въздуха от дробовете.

Тогава не можеше да си поеме въздух. И сега не можеше.

Не можеше да мисли. Нито да се помръдне. Чувстваше се вцепенен. Заболяха го ръцете. Брам погледна надолу и видя, че ги е стиснал здраво в болезнени юмруци, като че ли искаше да заудря някого.

Кого обаче? Със сигурност не Райън. Кое егоистично копеле можеше да ревнува от мъртвия? Особено когато мъртвият му беше брат?

Брам не можеше да вини и Дани за ледената черна дупка, в която се чувстваше засмукан. Как можеше да я осъжда затова, че е останала вярна на мъжа, когото обича, дори и след смъртта му?

Именно в този миг всички неспокойни чувства, които Брам изпитваше, откакто се бе отдал на забранена любов с годеницата на брат си, си дойдоха на мястото.

Предишната вечер той бе сгрешил. Не беше застрашен от това да се влюби в Дани. А вече се беше влюбил и бе отхвърлен. Жестоко.

С проклетие Брам прокара ръка по лицето си, опитвайки се да внесе ред в своите едновременно болезнени и несвойствени чувства. Като остави скицника обратно на масата, излезе от стаята и премина по коридора към стаята за гости. Вратата леко изскърца, когато я отвори, но Дани, изтощена от дългия си и емоционално натоварен ден, не се пробуди.

Бе изритала настрана завивките си, от което Брам заключи, че и нейният ум е неспокоен също като неговия. Лежеше на едната си страна, свита на топка, сякаш бе плакала, докато заспи. Двете ѝ стройни ръце бяха под бузата ѝ; косата се бе разпиляла по възглавницата като абаносов водопад.

Тънката златна верижка още висеше на врата ѝ. Въпреки че знаеше — и се боеше — от това какво щеше да открие на нея, Брам не се сдържа, наведе се и леко я издърпа изпод яката на нощницата.

Познатият пръстен с диамант проблесна на лунната светлина, отрази я в свършените си фасетки, превърна я в блестящ лед.

Докато държеше в ръка пръстена на брат си, Брам усети как пропада в дълбоко, мрачно отчаяние.

Брам Форчън бе постигнал слава и богатство, описвайки всички страни на любовта. Той бе намерил изключително успешно поприще като сценарист, пишейки за мрачната страна на това измамно и мощно чувство.

Във филмите му влюбените двойки се лъжеха, мамеха, предаваха се, а понякога, както в сегашния му филм, дори стигаха до убийство. Както веднъж бе посочил критикът Роджър Ебърт, докато го хвалеше, филмите на Форчън не бяха особено подходящи за водене на гаджета на кино.

Въпреки това киноманията постоянно показваха одобрението си към уникалните художествени схващания на Брам, като се стичаха на тълпи, за да гледат филмите му. А критиците неизменно превъзнасяха гъстата плетеница от сложни и често опасни чувства в тях.

Независимо от цялото си предполагаемо познаване на темата, Брам не вярваше, че от любовта може толкова да боли.

Никога не беше знаел, че от нея може толкова да го боли.

## ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Дани слезе долу с неспокойно сърце. Но вместо сърдития съпруг, когото се боеше да срещне, намери чаша прясно сварено кафе, каничка с портокалов сок и бележка от Брам на микровълновата фурна. Той се надяваше, че е спала добре и понеже „Скандали“ влизаше в монтажа, щеше да работи в студиото до късно.

В набързо дописания постскриптур й пожелаваше приятен ден.

Това беше всичко. Кратко, формално и делово. Никакви завоалирани критики за унижението от миналата вечер, никакви топли думи на привързаност към жена си. Дори се беше подписал просто „Брам“. Би трябвало да е доволна, помисли си Дани, докато отпиваше от кафето, бродейки из тихата и странно самотна крайбрежна къща. Никак не й се искаше отново да спорят за брака им. Би трябвало да изпитва облекчение, че и Брам като нея не изпитва никакво желание да се гмурка в бурните води на подобни разговори. Би трябвало, дявол го взел. А защо не изпитваше нищо такова?

Безпричинно неспокойна и с желание да излее в работа част от нервното си напрежение, тя прекара сутринта като обикаляше из къщата, смени водата на лалетата, досипа уханно масло в сухите цветя, постла пъстрата хартия, купена импулсивно от нея преди дни, по всички лавици в кухнята. Дани не се замисляше колко непрактично бе това, като се има предвид, че все така не възнамерява да остава в къщата по време на бременността си.

И наистина, тази сутрин се бе събудила, изпълнена с решимост да накара Брам да прозре нещата. Да го убеди, че този фарс на брак никога няма да заработи. Сега, когато подготвената й реч бе отложена, Дани си казваше, че измерва и разрязва хартията, само за да се занимава с нещо. Че обикновената домакинска работа я разсейва от мислите й.

След лек обед излезе на разходка по брега. Денят бе изпълнен със слънчев блясък също като по снимките върху туристическите брошури за Малибу. Водите на Тихия океан блестяха като течен

сапфир; чайките се въртяха и гмуркаха с главата надолу във вълните, а след секунда се появяваха със сребърни рибки в клюновете си.

Две тъмнокафяви млади жени около двайсетте със страхотни фигури лежаха на тръстикови рогозки, нехаещи за опасностите, които криеше дългото излагане на слънце. Мъж тичаше за здраве покрай морската ивица, като често спираше, за да провери колко е часът, а един фотограф снимаше семейство делфини, които си играеха в обляното от слънце море.

Възрастен мъж в избелели дънкови шорти и тениска с надпис „Спасете китовете“ вървеше по пясъка и събираше мидени черупки, докато аленото хвърчило дракон на едно момче се издигаше все по-високо и по-високо в синьото безоблачно небе.

Такава идилична, изпълнена с топлота сцена би трябвало да повдигне духа на Дани. Днес обаче, докато вървеше покрай морската ивица по втвърдения от водата пясък и се опитваше да се убеди, че е доволна от ранното тръгване на Брам за студиото, не можеше да не се зачуди дали той не използва работата си като претекст, за да стои далеч от нея.

Може би, помисли си тя нещастно, Брам бе решил да се възползва от нейното желание да сложат край на брака им. Може би дори изпитва облекчение, че може да се отърве от нея.

Но ако тя наистина искаше именно анулиране на брака им, защо мисълта за това я караше да се чувства толкова нещастна?

— Боже — промърмори си тя, — защо най-накрая не решиш какво искаш? Нищо чудно, че мъжете твърдят, че не могат да разберат жените!

Дани искаше Брам. И в същото време не го искаше. После го искаше. Но дори и когато го искаше, се сърдеше на желанието си. Умът и чувствата ѝ лудо се мятаха насам-натам, също като тенисна топка в безкрайно воле.

От хормоните е — отново си рече тя с надежда.

Погълната от бурните си мисли на връщане към къщата след бързата си разходка, Дани не забеляза, че мощният телескопичен обектив на фотографа сега бе насочен към нея.

Когато слънцето се скри зад бляскавите води, смътната ѝ депресия се бе превърнала в раздразнение. Ако Брам Форчън си въобразяваше, че тя щеше да прекара идните месеци, като седи без

работа в къщата и го чака да благоволи и да отдели малко време за жена си, не беше познал!

Тя бе водила богат и изпълнен с ангажименти живот преди Брам Форчън. И щеше да води такъв и след него. Нейният живот, каза си, не се върти около някакъв си егоистичен работохолик. Дори и ако той целува като бог.

Сама доразпали гнева си, после отиде в студиото и прекара следващия час, нанасяйки бои по новото си платно и репетирайки всички подли, омразни и причиняващи болка думи, които щеше да каже на Брам, щом най-накрая се прибереше, когато на вратата се позвъни и пристигна неочаквана доставка.

— Не съм поръчвала никаква вечеря! — настоя тя, след като красивият като герой от сапунен сериал младеж ѝ обясни какво носи в непромокаемите торбички.

— Съпругът ви ги поръча, госпожо Форчън! — блестящата му усмивка разкри редица от толкова безупречно бели и равни зъби, че със сигурност не бяха естествени. По време на краткия си престой в южна Калифорния Дани бе стигнала до заключението, че почти всеки келнер, продавач, шофьор на автобус и работник на бензиностанция там бе временно безработен актьор.

Все още разгорещена и раздражена, че Брам я е сметнал за неспособна да си приготви ядене сама, Дани бе склонна да откаже доставката. Но уханията, които се носеха от пакетите, я изкушаваха.

— Какво е това? — запита неохотно с ужасното чувство, че ей сега ще се предаде.

— Задушени омари, джамбалая, супа от бамя със скариди и лимонов текила пай. А, и бонбони с пълнеж, разбира се!

— Разбира се — промърмори Дани, усещайки как устата ѝ се изпълва със слюнка.

Усмивката като от реклама за паста за зъби отново блесна.

— От „Креолското кафене на Папа Джо“ на „Мелроуз“. Най-добрата креолска храна на запад от Нвалунс.

Дани се предаде, както си знаеше, че ще стане — както и Брам бе знаел, по дяволите!

— Влезте.

След като даде на доставчика голям бакшиш, започна да отваря пликовете. В първия намери кратка бележка, написана със силния,

едър почерк на Брам.

„Bon Appetit!

Надявам се, че това е достатъчно пикантно, за да задоволи всякакво искане на бременна жена.“

Към бележката имаше и аудиокасата с креолска музика. За създаване на подходящата атмосфера, подсказваше бележката.

Музиката, напомняща на Дани за живописната провинция, настина бе прекрасна добавка към вкусната храна, а всичко това я раздражни още повече. Щом щеше да я пренебрегва, Брам можеше поне да не я обърква с подобни жестове на загриженост!

А кухнята на Папа Джо наистина задоволи постоянния ѝ копнеж за пикантна храна. За съжаление обаче, докато се изкачваше към спалнята си след няколко часа, Дани призна, че ястието, поднесено ѝ от Брам, с нищо не бе уталожило другия, по-първичен глад у нея.

Още по-късно, тъй като не можеше да заспи, тя отиде в студиото, взе скицника си и започна да рисува. Не успяваше обаче да се съсредоточи върху работата си, защото, колкото и невероятно да беше, сякаш усещаше присъствието на Брам в осветената от луната стая.

Едновременно уморена и напрегната, тя се завлече до леглото и остана там с вперени в тавана очи, в очакване на шума от колата на Брам, влизаща в алеята.

Наложи ѝ се да чака доста дълго.

В продължение на пет дълги и мъчително самотни дни единственият контакт на Дани с Брам бе посредством бележките, които той ѝ оставяше на микровълновата фурна, на хладилника, на огледалото в банята. Или кратките съобщения на телефонния секретар. И вечерите, които уреждаше да ѝ бъдат доставени всяка вечер. Въпреки че му бе оставила бележка, в която обявяваше, че е напълно способна да си сготви ядене, той ѝ отговори, че не иска тя да се изморява да готви. След като този въпрос бе уреден задоволително за него, храната продължаваше да пристига всяка вечер в 18:30 като по часовник.

Неудовлетворена и все още изтощена от лудото бързане да довърши картините си за изложбата, за да се върне към пълноценна

работа, Дани реши, че ще полудее, ако не си намери някакво занимание.

В копнежа си за компания тя се почувства много благодарна, когато Артуро се отби да я покани на късен обяд.

— Толкова съм неспокойна! — оплака му се, докато ядеше вкусната си салата от макарони и раци в „Бистро Гардън“. — Още не съм готова да започна нова серия картини, но ако не си намеря някакво занимание... — гласът ѝ заглъхна нещастно.

— Имам нещо тъкмо за теб! — увери я Артуро. — Спомняш ли си, че на откриването на изложбата те запознах с Мадлин Хартлъв?

— Мадлин Хартлъв... — повтори Дани, като се опитваше да си я припомни измежду морето от лица, с които Артуро и Денис я бяха запознали онази вечер. — Доста над четиридесетте, пепеляворуса коса, сини очи, коктейлна рокля от „Скази“ с много красиви диаманти, нали?

— Точно така — потвърди Артуро. — Тя ръководи приют за малтретирани жени — „Анкъридж“ — добави той.

Дани замръзна. Пръстите ѝ се склучиха здраво около вилицата.

— Не мисля, че...

Галеристът умело се престори, че не е забелязал слабия ѝ, съзнателен протест.

— Тъкмо тази сутрин Мадлин ми казваше, че търси да заеме жените там с нещо. Нещо, което да насърчи самоуважението им.

— Е, желая ѝ късмет! — Дани отпи голяма глътка студена вода в опит да успокои нервите си.

— Късметът винаги е необходим — съгласи се той, докато мажеше с масло една макова кифличка. — Но и двамата с теб знаем, че понякога само късмет не е достатъчен — погледна я с очакване.

Дани поклати глава.

— Достатъчно трудно ми беше да спася собствения си живот, Артуро! — напомни му тя. Освен личния ѝ лекар и лекарския екип от Сан Франциско, който бе излекувал раните и възстановил лицето ѝ, само Артуро и Денис — и Райън, разбира се — знаеха какво бе изстрадала. — Нямам сили да спасявам света!

— Мадлин не иска от теб да спасяваш света, Дани — той остави кифличката на шарената чиния, протегна ръка и покри нейната. —



Всичко, за което тя моли, скъпа, е малко помощ в нейните усилия да помогне на другите.

— Да не ми предлагаш да им преподавам рисуване?

— Арттерапията е доказала своята полезност в много случаи — каза той, нещо, което на нея ѝ бе добре известно. — И кой знае, може би ще имаш удоволствието да откриеш някой истински талант. Но дори и онези, които никога няма да станат като Пикасо, Джексън Полък или дори Грандма Моузиз, ще получат известно облекчение от това, че са излели страховете — и надеждите си — на платното.

Тъй като самата тя бе изживяла достатъчно ужаси, Дани изобщо не желаше да ги преживява отново. Или да става съпричастна на нечии чужди ужаси. Но именно коментарът на Артуро за надеждата привлече неохотното ѝ внимание.

Тя се бе оказала достатъчно щастлива, че имаше Райън. Как можеше да не даде на други жени — жени, които още бяха в ада, от които тя се бе измъкнала — подобен шанс да се върнат отново към човешкото общество?

— Мадлин Хартлв — промърмори тя. — Предполагам, че номерът на приюта ѝ може да се намери в указателя?

— Имаш късмет — отвърна ѝ Артуро с хитра усмивка. — Случайно нося визитната ѝ картичка.

Докато поемаше бялата картичка от протегнатата му ръка, Дани се почувства като Ева, приемаща лъскавата червена ябълка от змията в райската градина.

Едва бе пхнала визитката в чантата си, когато погледна нагоре и видя Брам да се приближава. Хората извиваха глави след него и оживено шушукаха.

— Здравей, мила! — сякаш не забелязал вниманието, което му обръщаха посетителите, Брам се наведе и я целуна леко по бузата.

Раздразнена от изчезването му през последните дни, Дани не отговори. Дори и Брам да се бе почувствал уязвен от липсата на отговор, с нищо не го показа.

— Артуро! — той се усмихна на галериста. — Радвам се да те видя отново!

— Много ми е приятно! Надявам се, че се наслаждавате на картината на Дани.

— Почти толкова много, колкото и на самата Дани — той прокара ръка по рамото ѝ с лек собственически жест.

Дани тръсна ръката му от рамото си.

— Какво правиш тук, Брам? — запита със стегнато гърло.

Знаеше, че се бяха оженили само за пред хората, тъй че как така стоеше тук и се държеше, сякаш бяха нормални младоженци? Сякаш бе щастлив, че я вижда?

— Търся те, разбира се!

Вледеняващите спомени за Питър, който я преследва из целия Сан Франциско и наблюдава всяко нейно движение, накараха кръвта ѝ да пламне от гняв.

— Как ме откри?

Брам я видя как се напруга. „Призраци“ — помисли си. Колко много бе изстрадала!

— Когато видях, че не си у дома, си помислих, че си отишла до галерията — Брам съзнателно говореше с най-естествения си глас. — Денис ми каза, че двамата с Артуро обядват заедно — той им се усмихна с най-приятелската си усмивка, издърпа един стол и седна до нея.

Дани му повярва. Сърцето ѝ, което се беше свило, отново заби.

— Защо не се присъединиш към нас? — вече не се боеше, но още се сърдеше от отсъствията му.

— Благодаря — сарказмът ѝ се плъзна по него, без да го засегне, като дъжда по лъскавата броня на ягуара. — Но всъщност нямам време за обяд — погледна към часовника си. — Защото месечният ти преглед при лекаря е след дваайсет минути.

Страхът отново я завладя.

— Откъде знаеш?

Боже, колко подозрителна беше тя! — помисли си Брам, сподавяйки собственото си раздражение. Изобщо не искаше да предизвиква нова сцена. Не и сега, когато сбиването му с Банистър се мъдреше на първа страница на новия „Инкуизитър“.

От хладния прием на Дани Брам заключи, че още не е видяла таблоида. В противен случай, като се имаше предвид сприхавия ѝ темперамент, сигурно щеше да започне да го замерва с чинии още щом го беше видяла.

— Ами ти го беше написала на календара в кухнята! — напомни й той.

— О! — беше я хванал натясно. — Е, какво общо има това с теб?

— Смятам да те заведа дотам, разбира се.

— Няма нужда!

— Разбира се, че има — вдигна чашата й за вода и я завъртя, докато намери мястото, където на кристала имаше отпечатък от яркото й червило. Като не я изпускате от очи, отпи от същото място с едновременно собственически и невероятно чувствен жест.

— Аз съм твоят съпруг — каза той. — А ти носиш моето дете.

— Дете ли? — Артуро подскочи, а гласът му затрепери от любопитство. — Дани? Имаш още тайни?

И Дани, и Брам не му обърнаха никакво внимание.

— Нашето дете! — сопна се Дани, използвайки същите думи, както преди време Брам.

— Точно така — той остави чашата на масата, облегна се на стола си и кръстоса ръце. — Ето защо имам намерението да обсъдя с лекаря твоето състояние — тонът му подсказваше, че счита въпроса за приключен.

— Тъй ли? — тя се наведе напред, опря лакти на ленената покривка и облегна брадичка на сплетените си пръсти. — Мога ли да попитам на какво се дължи този внезапен интерес към моето благоденствие?

— Съвсем не е внезапен. Вече водих няколко дълги и полезни разговора с доктор Маршал. Просто реших, че след като съм си у дома сега, е време да се срещнем и лично.

— Ти си говорил с моя лекар? — ахна Дани. — Докато си бил в Тайланд? За мен?

— Естествено. Да не мислиш, че ще се впусна из джунглите, без да съм сигурен, че за теб се грижат добре?

В този миг Дани не знаеше какво да мисли за Брам Форчън. Всеки път, когато сметнеше, че го е прозряла изцяло, той се разкриваше пред нея в непозната светлина.

Като видя, че не му отговаря, той още веднъж погледна демонстративно часовника си.

— По-добре да вървим. Не бих искал да караме добрият доктор да ни чака — изправи се. — Нали ще ни извиниш, Артуро?

— Разбира се — галеристът жадно бе проследил спора им, въртейки глава от единия към другия, сякаш бе зрител на разгорещен мач на централния корт в Уимбълдън. — Много се радвам, че се видяхме, Брам. Мога да кажа, че Дани е наистина в добри ръце!

Като пренебрегна сподавеното проклятие на Дани, Артуро надраска името си на сметката, после също се изправи и я целуна по бузата.

— Ще кажа на Мадлин, че ще ѝ се обадиш.

— Без съмнение! — изсъска тя иззад стиснатите си зъби, вбесена от това как и двамата бяха успели отново да я манипулират.

Докато изминаваха в мълчание няколкото пресечки, които ги деляха от кабинета на „Сънсет Булевард“, Дани едва сподавяше гнева си. Брам почти виждаше как от главата ѝ излизат облачета дим.

— Надявам се, че няма да се цупиш цяла вечер — изрече той в тягостното мълчание.

— Не се цупя!

Цупеше се, естествено, и двамата го знаеха. Брам безгрижно си подсвиркуваше, докато влизаше в паркинга.

— Коя е Мадлин? — запита, докато влизаха в бялата медицинска сграда.

— Приятелка на Артуро. Може би ще поработя като доброволка с нея — Дани се стегна и се подготви да посрещне аристократичното неодобрение на Брам.

— Звучи страхотно! Ще ти се отрази добре, ако излизаш повече от къщи — каза ѝ Брам на влизане в асансьора. — Ще ми разкажеш всичко, нали? — натисна бутона за шестия етаж. Кабината се понесе нагоре. — На вечеря.

— Вечеря ли?

— Не ти ли казах? Мисля, че аз ще готвя тази вечер.

— Шегуваш се!

— Всъщност аз готвя доста добре. Определено не съм толкова добър, колкото Папа Джо, но...

— Само се учудих, че ще се прибереш вкъщи преди полунощ.

Той вдигна вежди.

— Звучиш така, сякаш съм ти липсвал.

— Съвсем не! — излъга тя. — Какво става, Брам? Да не би Идън да си мие косата тази вечер?

— Какво общо има Идън с това, че ние с теб ще вечеряме у дома?

Всъщност тя изобщо нямаше намерение да повдига въпроса. Но след като го бе сторила, реши да си излее всичко за неговата любовница.

— Все се чудя дали не си идваш в къщи, защото предпочиташ да бъдеш с нея!

— В деня, в който се оженихме, ти казах, че връзката ми с Идън е приключила.

— Каза ми го, да. Но вие двамата определено изглеждахте доста близки в Бангкок!

По дяволите! Тогава се бе притеснил заради проклетия фотограф. Особено след като агентът за връзки с обществеността на Идън се бе обадил да ѝ каже, че снимката е разпространена. Тогава Брам бе решил да не споменава на Дани. В края на краищата, бе си казал най-глупашки, шансовете тя да я види са малко.

— Онази вечер Идън беше излязла с още хора от снимачната група. Ако щеш вярвай, но аз си бях в хотела и се опитвах да се свържа с теб. Изглежда, че групата са прекарвали доста бурно и накрая са се разделили. Тя ми се обади от някаква дупка, пияна като уличница, и ме замоли да ида да я взема. Какво можех да направя? Да я оставя там да я изнасят или даже нещо по-лошо?

— Като знам склонността ти да играеш ролята на рицаря защитник, почти ти повярвах — прие Дани.

— Би трябвало да ми повярваш. Защото всичко, което стана, е, че я завлякох до стаята ѝ, стоварих я на леглото, после се върнах и поднових опитите да се свържа с жена си. Която много ми липсваше. Освен това — добави той, — що се отнася до отсъствието ми последните дни, то първата нощ след завръщането ми от Тайланд останах с впечатлението, че предпочиташ да те оставя сама.

— Ти настоя да останем женени! — напомни му Дани свадливо.

— Докато не се роди детето — рече той.

— Е, щеше да е хубаво, ако ми беше казал, че като приемам това споразумение, всъщност съм се оженила за Худини!

Брам усети прилив на мъжко задоволство. Тя се гневеше срещу него. Като си каза, че сърдитата жена не е безразлична жена, той я прегърна през кръста, докато вървяха по коридора.

— Наистина бях претрупан с работа — каза ѝ. Истина беше, но не цялата истина. — Обещавам обаче, че отсега нататък нещата ще се променят.

— Какво означава това? — тя не знаеше дали да възприема думите му като обещание или като заплаха.

— Означава, че възнамерявам да променя ситуацията и започвам още тази вечер.

— Като сготвиш вечеря ли?

— Мисля, че това е едно добро начало — отбеляза Брам, въвеждайки я в изпълнената с жени чакалня. — След това ще трябва да продължим по усет.

Докато чакаха лекарят да ги повика, Брам прелистваше някакво списание и упорито се правеше, че не забелязва открито любопитните погледи на не една очевидно бременни жени.

Тя първо си каза, че погледите изразяват чисто женски интерес. Но един таблоид, оставен от някоя пациентка в кабинета за прегледи, ѝ подсказа, че причината да бъдат с Брам в центъра на вниманието е съвсем друга.

Гневът ѝ пламна, както можеше да се очаква. Тя откъсна първата страница от вестника и я напъха в чантата си. С усилие сдържаше яда си по време на прегледа. Понеже Брам настояваше да говори след това с лекаря, Дани трябваше да изчака, преди да може да размаха непривлекателната страница пред носа му. Тази нетипична търпеливост не остана безрезултатна. Когато излизаха от сградата, гневът ѝ вече се бе поуталожил.

— Мисля, че мина доста добре — каза Брам, докато караше към Малибу.

— Ако наричаш „доста добре“ това, че ми бе изнесена лекция за наддаването на тегло... — отвърна тя, възмутена от предложението да намали сладоледа.

— Не се безпокой за това! — сви рамене Брам. — Лекарят каза, че все още си в допустимите граници.

— В допустимите граници за биволица! — измърмори тя. Жалката истина беше, че се ужасяваше, виждайки как стрелката на кантара се отмества все по-далеч и по-далеч.

— В допустимите граници за бременна жена! — поправи я той с лекота. — А аз смятам, че изглеждаш страхотно. Освен това и Райън, и

аз сме били едри бебета. Повечето от теглото, което си качила, сигурно е само за бебето.

Дани оцени усилията му да повдигне самочувствието ѝ. Тя бе приела, че талията ѝ ще продължава да се разширява; всъщност бе тайно възхитена от промените в тялото си, тъй като знаеше, че те се дължат на новия живот, който растеше в нея.

Все още не изглеждаше бременна, беше си казала тази сутрин, докато критично се разглеждаше в огледалото в банята. Още не. Но вече започваше да изглежда дебела. Като дръпна плетената блуза над корема си, Дани се зачуди дали Брам намира увеличеното ѝ тегло за естествено.

В края на краищата кой нормален американски мъж, разполагащ с избор между това да си легне с Идън Вейл или с дебела, хормонално нестабилна съпруга, не би избрал актрисата? Разликата между Брам и всички останали мъже по света беше в това, че той действително имаше този избор.

Дани бе принудена да осъзнае, че проблемът ѝ е другаде: ако наистина не искаше Брам да я желае, то защо се терзаше дали той все още я намира за привлекателна? Защо изпитваше прилив на първична женска ревност, щом помислеше за Идън Вейл?

— Благодаря — промълви тя. — За насърчителните думи — обясни в отговор на въпросителния му поглед.

— Винаги разчитай на мен за това — мило каза Брам. — Мисля, че това е най-малкото, което мога да направя, след като съм наполовина отговорен за състоянието ти, а ти си тази, която изстрада сутрешните прилошавания и тепърва ще изнесеш сама цялата тежест!

Той се намръщи, задавайки въпроса, който твърде често го безпокоеше напоследък.

— Съжаляваш ли, че си бременна?

— Малко е късно за съжаления! — отвърна тя. Като осъзна, че той очаква от нея друг отговор и реши, че няма смисъл да премълчава истината по толкова важен въпрос, добави: — Когато научих, бях поразена — и малко разсърдена.

— Мисля, че това е съвсем нормална реакция — съгласи се Брам. Искаше му се да запита дали продължава да му е сърдита, но реши да не го прави, за да не развали почти нормалния разговор, който водеха.

— Сигурно — тя притисна длани към корема си. Понякога все още се удивляваше, че вътре в нея расте бебе — нейно и на Брам. Наум се отърси от виновната мисъл, че не носи детето на Райън. — После се уплаших.

— От болката ли?

— Не. Е, разбира се, и тя е малко страшничка, но основно се боях, че няма да съумея да съм добра майка. Че няма да знам какво да правя.

— Всички родители правят грешки — сви рамене Брам. — И твоите са правилни, и моите. А виж колко добре сме израсли ние! — продължи с ослепителна усмивка, която предизвика у нея ответна.

Между тях цареше приятелско мълчание, докато отминаваха университетското градче. Дани помисли дали да не му покаже страницата от таблоида, която бе откъснала в кабинета, после реши, че се разбират твърде добре и не си струва да подема такава неприятна тема. Знаеше, че ще трябва да я обсъдят. Но по-късно. Може би след вечеря.

— Беше ми приятно, че дойде с мен днес — каза тя.

Истината бе, че изпита гордост от това, че Брам седеше до нея. Малко бяха жените в чакалнята, придружавани от мъжете си, а присъстващите там мъже се чувстваха очевидно неудобно, заобиколени от толкова много видимо бременни жени. Брам обаче го приемаше като нещо съвсем естествено.

Дани призна пред себе си, че имаше и друга причина да изпитва чисто съпружеска гордост. Защото съпругът ѝ изглеждаше толкова привлекателен. В цялата чакалня нямаше мъж, който да може дори отдалеч да се сравни с него.

— Следващият път да не забравим да си вземем „Нюзуик“ — усмихна се Дани на спомена колко странно изглеждаше Брам, зачетен в стария брой на списание „За родители“. Странен, но много сладък. — Или „Варайъти“.

— Всъщност някои от статиите бяха доста интересни — бяха стигнали до брега. Отвъд златния пясък дългият полумесец на залива Санта Моника се извиваше на север към Малибу. — Всъщност докато те преглеждаха, прочетох една статия, в която се правеше сравнение между кърменето и храненето от биберон.



Той ѝ хвърли кос поглед, когато спря на кръстовището, преди да завие в задръстената от коли „Пасифик Коуст Хайуей“.

— Решила ли си вече кое ще избереш?

Въпреки че вече бяха достатъчно близки, за да създадат свое дете, Дани намери темата за конфузна.

— Искам да се опитам да кърмя.

Брам видя как бузите ѝ пламват в червенина. Погледът му се премести върху гърдите ѝ и дълго се задържа на тях.

— Радвам се — дрезгавият му глас накара нервите ѝ да затрептят. — В статията се казваше, че майчиното мляко е най-доброто.

Макар и да знаеше, че това е невъзможно, Дани си представи, че усеща как твърдите устни на Брам драцят по необичайно чувствителната ѝ плът.

— И лекарят каза така — потвърди тихо.

Погледите им се срещнаха и останаха вплетени един в друг, разменяйки си съкровени послания.

— Дани...

— Да?

— Трябва да поговорим.

— Да — гласът ѝ трептеше гърлено от сподавени чувства. Дани се приведе към него, полуразтворените ѝ устни по женски мамеха.

Устата му беше съвсем близо и Дани затаи дъх в очакване, когато внезапно, нетърпелив звук на нечий клаксон зад тях наруши очарованието на мига.

Брам изруга и хвърли убийствен поглед в огледалото за задно виждане, докато излизаше от кръстовището. Дани не се сдържа и започна да се смее. Високо.

— Въобще не мисля, че беше толкова смешно! — промърмори Брам, докато продължиха пътя си по лъкатушния крайбрежен път.

— Не беше — призна Дани, избърсвайки сълзите, бликнали по лицето ѝ, с опакото на ръката си. — Съвсем не — прехапа устна и пое дълбоко въздух, опитвайки се да се овладее. — Това е само от хормоналните промени — обясни. — Те напоследък съвсем са се развихрили.

— Четох и за това една статия — каза любезно Брам. И си помисли, че там бе намерил доста обяснения за двусмисленото

поведение на Дани напоследък.

— Но... — тя се задави, после продължи: — Само да си беше видял лицето... — при спомена за гневно неудовлетвореното изражение на Брам отново избухна в смях.

Чуваше я да се смее за пръв път, откакто бяха деца. Като слушаше кристалните, музикални звуци, които докосваха хиляди скрити струни в душата му, Брам твърде добре разбра защо Райън се беше влюбил в Дани Кантрел.

Докато вкарваше колата в алеята на къщата си, Брам си каза, че много по-трудно за разбиране е защо му е било нужно толкова време, за да го разбере, след като тя е била под носа му през по-голямата част от живота му.

## ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като се преоблече в чифт джинси, които още й ставаха, ако легнеше по гръб на леглото, за да вдигне ципа, и не закопчаваше горното копче, и алена плетена туника, Дани пак слезе долу. Седна на високо столче пред кухненския плот, посръбваше от чаша чай с портокалов аромат и наблюдаваше как Брам приготвя италиански специалитет и тънки спагети със сръчни, пестеливи движения, на които можеше само да се възхищава. Навън аленото слънце потъваше в сапфиреното море, превръщайки водите му в бляскаво разтопено злато.

За голямо облекчение на Дани вечерята премина невероятно гладко. Тя още веднъж се замисли дали да покаже таблоида. И още веднъж отложи. Брам без съмнение щеше да се вбеси, а не й се искаше да разваля рядко спокойната вечер.

Той й разказа за монтажния процес и за това как изглеждаше, че ще трябва да повторят в студиото някои диалози от сцените в джунглата. Не й спомена, че днес, докато влизаше през вратите на студиото, един от демонстрантите бе хвърлил камък по колата му. Въпреки че камъкът не бе причинил никакви вреди — само профуча пред стъклото — това го бе разгневilo ужасно. А гневът му стихна едва когато влезе в ресторанта и видя прекрасната си съпруга.

Когато тя му разказа за предложението на Артуро да върши доброволческа работа в приюта, Брам я подкрепи.

— Стига да не се преуморяваш — добави, което тя реши да приеме като обикновена съпружеска загриженост, а не като пореден опит да контролира живота ѝ. Както правеше Питър.

— Не се безпокой — тя се изправи с намерението да разчисти масата. — Няма да сторя нищо, което може да навреди на бебето.

— Не съм и мислил, че ще правиш нещо такова — веднага отвърна Брам. — Къде тръгна сега?

— Ти стотви яденето, а аз ще измия чиниите.

— Ще ми отнеме само десет минути да довърша всичко тук — Брам също се надигна и взе чинията от ръката ѝ.

— Не съм инвалид! — напомни му тя.

— Разбира се, че не си! — и наистина, той бе почувствал дълбоко облекчение, когато лекарят го увери, че Дани е в отлично здравословно състояние.

— Защо тогава не ме оставиш да ти помогна?

— Защото зная колко много си работила, за да се подготвиш за изложбата си, и смятам, че си заслужила почивка. Освен това една бременна жена заслужава да я погледят.

Тя вдигна черните си вежди.

— Тъй като си работил твърде много в света на мечтите и затова не си забелязал, Брам, обществото се е развило от викторианско време насам.

— Значи вината е моя — отвърна Брам, като сви рамене безгрижно. — Аз разбирам нещата така. А! — внезапно се сети той. — За малко щях да забравя — спря да събира чиниите, отиде до бюрото и отвори куфарчето си от кожа на алигатор.

— Купил си ми подарък? — изуми се Дани, когато ѝ подаде пакетчето, увито в бяла хартия и завързано със златна панделка. — Защо?

— Не може ли човек да купи подарък на жена си само защото му се иска?

— Какво е това? — в паметта ѝ се прокрадна нежелан спомен за медения ѝ месец, когато Питър се бе завърнал в апартамента им с изумруди. После имаше и още подаръци, и още извинения от съпруга, който я биеше.

— Защо не го отвориш и не видиш сама?

Тя въртеше из ръцете си малката кутийка.

— Не е трябвало да правиш това.

— Хей, това не е кой знае какво! — усмивката и погледът му излъчваха развеселено търпение. — Просто днес си мислех за теб, Дани, затова на път към ресторанта спрях в „Мейси'с“ и взех това.

И си чакал на опашка, за да ти го опаковат, помисли си Дани, докато смъкваше златната панделка. Когато видя познатата опаковка, обсипана с цветя, се усмихна:

— Соли за вана!

— С твоя любим аромат. Мислех си, че след вечеря, докато аз оправям кухнята, ще ти бъде приятно да си вземеш една дълга вана.

Тя понечи да се оплаче, че той отново я манипулира. Но през целия ден усещаше някаква досадна болка в гърба си и дългото лежане в топлата вана й звучеше просто райски.

Отстъпи, както от самото начало предполагаше, че ще направи.

— Добре, Брам. Печелиш. Ще си легна във ваната, докато ти миеш тези прословути чинии — тръсна глава с финален и доста престорен жест на възмушение. — Удовлетворен ли си?

— Далеч не съм удовлетворен още от онази сватбена вечер, когато те качих на самолета, скъпа — усмивката му помръкна, а гласът му подрезгавя от незадоволено желание.

Дани не отвърна нищо, а Брам и не очакваше някакъв отговор. Така или иначе, когато тя се качи горе, той промърмори ядно проклятие, направи четири-пет дълбоки вдишвания, които с нищо не облекчиха почти постоянната болка в слабините му и си повтори, че някои неща — и някои хора — си заслужават да ги изчакаш.

След около четиридесет и пет минути цялото лошо настроение на Дани бе стопено от струите в огромната масажна вана на Брам. Чувствайки се съвсем отпусната, тя се уви в огромен пешкир и се върна в стаята за гости.

Не беше съвсем изненадана, че Брам я очаква там. Но когато го видя да държи страницата от таблоида, блаженството й отлетя.

— Къде си намерил това?

Изглеждаше разгорещена, зачервена и страхотна. Брам си позволи да пофантазира как бавно я развива от обемистите гънки на тъмносинята хавлия.

— Не съм ровил в чантата ти! — увери я той.

— Не съм си и помислила, че ще ровиш — това бе истина. Питър може би щеше да го стори, но не и Брам.

— Чантата ти беше на плота и без да искам, я бутнах. Този боклук изпадна от нея — челюстта му бе здраво стисната, а очите излъчваха умора, а не гняв. — Откога знаеш за него?

— От днес следобед. Някой го беше оставил в кабинета за прегледи.

— Удивен съм, че не вдигна шум до бога.

Тя го изненада, като се усмихна. С лека, мека усмивка, насочена сякаш навътре в нея.

— Малко е трудно да разиграеш приличен гняв, когато си облечена в ужасна хартиена роба, която едва те прикрива.

— Защо не ми го спомена по-късно? В колата? Или по време на вечеря?

— Искях да ти кажа за това, но толкова добре се разбирахме тази вечер, че не ми се искаше да развалям атмосферата.

— Е, не си мисли, че си самотният рицар защитник.

Очите ѝ се разшириха.

— Да не би да исках да кажеш...

— Да, и аз не ти казах за него.

А тя се боеше как ще му съобщи новината!

— Ти кога го видя?

— В момента, в който проклетият вестник кацна на бюрото ми тази сутрин, телефоните зазвъняха. Когато следобеда влязох в ресторанта, очаквах да почнеш да ме замерваш с разни неща.

— Че защо аз да ти се ядосвам за снимката?

— Ако не бях ударил това копеле, сигурно нямаше да сме на първа страница.

Тя погледна надолу към снимката на Брам, изправен над бившия ѝ мъж. Фотографът бе успял да улови в кадъра и нея, с ръка на устата и разширени от ужас очи.

Дани сви голите си рамене.

— Всичко това са минали работи. Освен това — призна тя — ти само стори онова, което ми се искаше да направя в продължение на години. Всъщност, когато за първи път видях снимката, бях бясна. После осъзнах, че във всяка бакалия в Америка ще бъде изложен Питър, с кръв по бялата си риза.

— Този тип стана прочут за миг — съгласи се Брам. — Съвсем в стила на Холивуд.

— Вероятно шоките вълни, които се разпространяват из имението на Банистърови, са надхвърлили скалата на Рихтер.

Високомерните родители на Питър винаги се бяха държали с нея като с натрапница, жена от простолюдието, недостойна да се омъжи за прочутия им и единствен син. Мисълта за тяхната реакция на тази незавидна слава предизвика усмивка у Дани.

— Имам само един въпрос.

— Какъв? — разсеяно запита Брам, любувайки се на ослепителната усмивка, огряла цялото ѝ лице. Боже, колко красива беше!

— Ако един бивш съпруг се спъне в гората и падне, а наблизко няма репортер от таблоид, който да го чуе, то казва ли той изобщо нещо?

Брам изхихика, облекчен, че очакваното от него спречкване за снимката се е разминало.

— Нямам понятие! — смачка на топче страницата и я захвърли в плетеното кошче за отпадъци в другия край на стаята. — Разстроена ли си, че новината за брака ни се разчу?

— Това все трябваше да стане — тя се сети: — Чудя се защо телефонът мълчи цяла вечер!

— Обажданията се поемат от моята служба. Не исках да ни прекъсват.

— О! — Дани знаеше, че Брам говори по-скоро за разговора, който трябваше да проведат, отколкото за изненадващо сърдечната им вечеря.

Тя изглеждаше и ухаеше невероятно. Знаейки, че не може да остане в същата стая, без да изпита желание да се люби с нея, Брам неохотно се изправи.

— Ще те чакам долу на терасата. Там ще можем да поговорим.

Дани кимна, понеже се боеше, че гласът ѝ може да я подведе.

Навлече набързо пухкав трикотажен костюм с аметистов цвят, огромни чорапи на оранжеви и пурпурни ивици и високи кецове, и отиде при него отвън.

Чувстваше се нервна. Повече от нервна. Брам си помисли, че изглежда тъй, сякаш ще се изправи срещу отряд ексекютори. Помисли дали да не я пита иска ли превръзка през очите и последна цигара, после реши, че тя сигурно няма да оцени хумора.

Изправи се и ѝ подаде чаша чай в дебела керамична чаша.

— Още едно клише се потвърждава — промърмори.

— Какво? — от бавната му одобрителна усмивка тя цялата се напрягаше.

— Ти не само че беше красива булка, но си и живо доказателство за това, че бременните жени също са прекрасни.

Тя прекара ръка по вече леко закръгления си корем.

— Би трябвало да внимавам, преди да се омъжа за мъж с ирландска кръв — измърмори. Бляскавият му поглед я правеше смайващо стеснителна. — Каж ми, Брам, истина ли е, че трябва да се наведеш назад, за да целунеш камъка Бларни?

— Ами да. Само че всичко, което ти казвам, е чиста истина, Дани — той седна отново на люлката и потупа с ръка мястото до себе си, приканвайки я да седне до него. — Истина е — лицето му оставаше в сянка, но тя ясно долавяше искреността в гласа му. — Никога не бих те излъгал.

— Знам — седна до него с тиха, пресеклива въздишка. Луната изплува иззад облака. Брам и Дани седяха и леко се полюляваха, загледани към блещукащата сребърна пътека в тъмните води.

Когато Брам се протегна и хвана ръката ѝ, Дани не я изтегли.

— Носиш брачната си халка — пръстите му погладиха златото. — Тъй като за първи път те виждам да я носиш, откакто съм се върнал, предполагам, че си я сложила, за да не предизвикаш нежелани клюки в лекарския кабинет.

Понеже беше обещал никога да не я лъже, Дани реши, че му дължи същото уважение.

— Така е.

— Само че продължаваш да я носиш — галещото му докосване пораждаше искрици топлина. Погледът му я сгряваше.

— Знам — когато посегна да я свали, преди да се потопи във ваната, Дани откри, че всъщност не иска да го прави. За първи път откакто се омъжи набързо и формално, тя почувства, че носенето на халката е съвсем правилно.

Ръката му се премести върху опакото на нейната, после нагоре към рамото. Пръстите му започнаха да галят врата ѝ.

— Не носиш пръстена на Райън.

— Ти си знаел?

След като бе сложила халката на Брам на пръста си, Дани се почувства като невярна жена с пръстена на брат му на златната верижка около врата си. Беше се оказало страшно трудно да свали годещия си пръстен и ако Артуро не бе пристигнал тогава, тя без съмнение щеше да прекара в плач целия ден.



— Знаех — друг черен облак се плъзна пред луната и отново потопа в сянка лицето на Брам, така че Дани не успя да прочете нищо по него.

Тя преглътна.

— Съжалявам. Не съм искала...

— Няма защо да се оправдаваш — той вдигна чашата си от масичката от ковано желязо до люлката и отпи глътка бренди. — Още от самото начало ми каза, че обичаш Райън — напомни й. Не за пръв път, откакто се бе оженил за Дани, Брам се разкъсваше от мъчително двойственото чувство на вина и ревност. — И че вероятно винаги ще го обичаш.

Дани внимателно пое въздух и извърна главата си, за да погледне към морето. Нещо в нея копнееше да увери Брам, че чувствата й към брат му вече бяха минало. Но не можеше. Защото това би било лъжа.

— Работата е там — продължи Брам с престолено безразличие, — че аз открих една своя странна особеност.

Тя уморено погледна към него над ръба на чашата си чай.

— Каква особеност?

— Когато обичам някого, бих искал и той да ме обича.

— Обичаш? — неочакваната дума се стовари върху нея като морска вълна. Тя поклати глава отчасти в знак на отрицание, отчасти за да прочисти мислите си. — Но ти не можеш да ме обичаш!

— Защо не? — той отново отпи от брендито. — Ти не си човек, който да не може да предизвика обич, Дани.

Господи, той изглеждаше съвсем сериозен. Умът на Дани се завъртя, опитвайки се да подреди мислите, които се стрелкаха в главата й.

— Всякакви чувства, които изпитваш към мен, без съмнение са насочени към майката на детето ти! — заспори тя.

— Това се опитвах и аз да си втъпя. И известно време почти ставаше. Докато не осъзнах, че започнах да усещам чувства към теб от онази нощ в хижата. Първият път, когато се любихме.

Макар и разтърсвана от противоречиви усещания, Дани отбеляза, че Брам бе казал „първият път“, сякаш бе сигурен, че ще има и още.

— Но... — една жена трябваше да каже нещо, когато мъж й се признаваше в любов. Дани знаеше това. Но, Господи, изобщо не

можеше да измисли какво да каже, освен думите, които подозираше, че той очаква от нея.

— Дани! — Брам остави чашата на масичката и хвана лицето ѝ в ръцете си, защото искаше нервно стрелкащите ѝ се очи да срещнат неговите. — Ти през цялото време знаеше, че те желая.

Тя преглътна.

— Да — призна с пресеклив шепот. Гласът ѝ трепереше. Целият ѝ свят трепереше. — Но това е всичко, Брам. Само секс.

— Дявол го взел, аз вече не съм някой пубертет, който само иска да легне с мадама! Освен това сексът е лесно нещо. Ако търсех единствено жена, с която да споделям леглото си, нямаше защо да се женя. Трябваше просто да вдигна телефона. Аз те обичам, госпожо Форчън. И през последните дни направо подлудях, защото не знам какво да направя.

Искаше ѝ се да повярва, че думите му са предизвикани само от нощта и луната. Знаеше обаче, че Брам по-добре от всичко друго познава разликата между реалност и илюзия.

— Не знам какво да кажа.

— Защо не ми кажеш например, че не съм напълно луд? — пое чашата от треперещата ѝ ръка и решително я постави на масичката до неговата чаша с бренди. — Кажи ми, че не си въобразявам, че ти също ме желаяш. Само мъничко, а?

— Повече от мъничко — прошепна тя.

Устните му докоснаха слепоочието ѝ. Той вдигна поглед към небето.

— Благодаря ти — прошепна. После прокара ръка по косата ѝ. Чувстваше се неловко и непохватно. Никоя жена не бе предизвиквала досега такава реакция у него. — Кажи ми — устните му докоснаха нейните, после се отдръпнаха, преди тя да може да му отвърне. Или да го отхвърли. — Кажи ми пак, че ме искаш — обходи с уста гърлото ѝ.

— Искам те — гласът ѝ потреперваше. Сърцето ѝ биеше лудо. — Повече, отколкото някога съм си мислела, че е възможно! — облиза устните си, усетила в себе си трепет от напрежението и възбудата. — Повече, отколкото би трябвало!

Не точно това искаше да чуе, но, по дяволите, бе поне достатъчно близко до желаното. Засега.

Тогава, понеже много дълго не го бе сторил, той я целуна.

Дълго, бавно вкусване, от което главата ѝ се завъртя. Устните ѝ се разтвориха с гърлен стон и тя цялата се отдаде на целувката, която продължи дълго и дълго, все по-дълбока и по-дълбока.

Устата ѝ бе гореща и страстна, всякаква следа от двойственото ѝ поведение бе изчезнала, заличена от страстта, която тя тъй яростно се стараяше да отрече. Сключи пръсти на тила му и привлече горещата му, жадуваща уста към своята.

Понеже вече не трябваше да се сдържа, Брам прокара пръсти през косата ѝ, която бе също толкова дива и непокорна, както диво се бяха любили в онази съдбоносна нощ преди месеци. Плъзна ръце под пухкавата пурпурна блуза и тя се напрегна. После потрепери, когато пръстите му обхванаха напращелите ѝ гърди.

— Толкова си мека — промълви удивен. Погали с палци чувствителните зърна, скрити под дантелата. — Този контраст продължава да ме удивлява — от галещото му докосване пулсът ѝ се ускоряваше. — Как кожата ти прилича на порцелан — макар и да знаеше, че такива еротични мисли са опасни, Дани си пожела той да я докосва навсякъде едновременно. — А усещането е като от коприна.

Устните му овлажниха алената коприна, желанието надви разума. Сетне с опитно движение разкопча сутиена ѝ, за да проправи път на устните си до уханната плът, копнежът надви предпазливостта. Когато я облегна назад на възглавниците, Дани се вкопчи в него, без да разсъждава, готова да отиде там, където той я заведе. Тялото му бе твърдо, силно и възбудено, прилепено до нейното. Дани обаче не се боеше.

Заобсипва лицето му с горещи, забързани целувки. Засмука горната му устна във влажната си, гореща уста, докато и неговият дъх стана бърз и повърхностен като нейния.

Краката им се сплетоха. И когато тя се задвижи под него, извила гръб, в бавно, инстинктивно ритмично движение, Брам изскърца със зъби, за да се овладее.

Движението ѝ придоби бесен ритъм. Като си напомни, че не иска да я съблазнява тази вечер — не докато тя още таи ненадвити чувства към брат му — Брам направи херкулесово усилие и се отдръпна.

Тъй като не искаше да я пуска, я целуна за последен път с изблик на дива страст, целувка изпълнена едновременно с надежда и съжаление.

После се откъсна от меката ѝ топлина и с неохота се надигна от нея.

— Брам? — с все още помътен от желанието разум Дани го погледна с неприкрито объркване.

— Съжалявам — той се изправи, отиде до края на терасата и остана там с ръце, пъхнати в задните джобове, загледан в морето. — Това не трябваше да се случва — поклати глава. — Не трябваше изобщо да те докосвам. Не биваше да започвам нещо, което няма да завърша.

Сърцето на Дани още биеше бясно. Тя седна и се помъчи да закопчае сutiена си. Пръстите ѝ обаче бяха онемели и тя се отказа. Нахлузи обратно блузона върху все още смъдящите я гърди.

— Ами ако искам да ме докосваш? — запита го тихо. — Ами ако искам да завършиш това, което започна?

Той се обърна към нея и я прониза с ясен и настойчив поглед.

— Помниш ли деня на погребението, когато ме нарече „егоист“?

Дани си спомняше, че го бе обвинила в много неща оня ден. Като се имаше предвид колко алкохол бе погълнал той тогава, тя се удивляваше, че е запомнил толкова добре.

— Май наистина казах нещо такова, но сега, разбирам, че не съм била права.

— Всъщност беше права — той дойде и застана пред нея. — Наскоро открих, че съм много егоистичен и алчен мъж, Дани. Достатъчно, за да не се съглася да сме трима в леглото.

— Не разбирам за какво говориш — това бе първата лъжа, която тя изрече, откакто се бяха оженили.

Той се приведе към нея, докато очите им се срещнаха.

— Нека тогава да ти обясня. Когато се любя с жена си, което, впрочем, смятам да направя — надявам се, рано, а не късно — искам да съм сигурен, че тя знае ясно кой я целува — наведе се плавно и докосна устните ѝ със своите. И двамата изстенаха. — Кой я докосва — мургавата му ръка обхвана едната ѝ гърд. — И кой я люби — погъделичка ухото ѝ с език. — И когато този ден дойде, моя сладка женичке, няма да има място за спомени — прокара ръце по тялото ѝ с бавно, собственическо движение. — Няма да има място за призраци — зъбите му хванаха мекото на ухото ѝ и нежно го стиснаха.

Тя цялата трепереше. Въпреки че докосването му бе нежно и не криеше заплаха, Дани се чувстваше цялата разтърсена.

— Трябва ми време — възрази, но изви глава, за да срещне устните му. — Да помисля.

— Добре.

Той определено не би се спрял дотук. Но си напомни, че ако подтикне Дани към прибързано консумиране на брака им, нищо няма да се разреши. Е, това не бе съвсем вярно. Без съмнение болката в слабините му щеше да утихне и щеше да може да спре студените душеве. Искаше обаче да се примири с временните неудобства, за да може да спечели наградата за цял живот.

Откъсна се от сладките ѝ устни и седна до нея.

— А докато си мислиш — предложи ѝ с убийствено спокойствие, което далеч не изпитваше — защо не ми разкажеш всичко за живота на Дани Кантрел с онзи невероятно любезен наследник на милиарди от петролния бизнес — Питър Банистър Четвърти?

## ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тъй внезапното споменаване на първия ѝ, почти фатален брак след блажено страстната интерлюдия силно стресна Дани.

— Защо, за Бога, искаш да знаеш за това?

Всъщност Дани знаеше още след сблъсъка в галерията, че въпросът неизбежно ще бъде повдигнат. Беше се подготвила за него, дори бе предвидила неопределено, необвързващо обяснение за двама набързо оженили се съпрузи, които не са си подходжали. В края на краищата това беше истина. Не цялата истина, но достатъчно.

Сега обаче, докато се насилваше да срещне нетрепващия поглед на съпруга си, разбра, че Брам никога няма да приеме нещо по-малко от цялата грозна история.

— Това няма нищо общо с нас! — настоя тя.

— Тъй ли? А какво ще кажеш за дребния факт, че несполуката ти с Банистър те кара да си мислиш за брака като за опасен и смъртоносен капан?

— Това не е вярно! — тя побледня от яростното му обвинение. — В случай, че си забравил, аз се канех да се омъжа за Райън!

— В тази връзка нямаше никакъв риск — гласът на Брам бе отсечен и твърд. Желанието да научи всичко и веднъж завинаги да загърби този въпрос надви търпението му. — Райън представляваше познатото и сигурно убежище. Брат ми бе като закътано пристанище след ураган. Признай си го, Дани, ти го използваше за това!

Не му бе лесно да го каже. Нито да си го мисли.

В началото се побоя, че само обосновава своето поведение по този начин, оправдавайки се, че е отнел годеницата на брат си. Но колкото повече разсъждаваше за това, толкова по-уверен ставаше, че е истина.

— Това, което казваш, е отвратително! — Дани скочи и го изгледа яростно. Освен очаквания гняв Брам долови и внезапно отчаяно потрепване в гласа ѝ. — Аз обичах Райън!

— Никога не съм го отричал! — без сянка на съмнение той знаеше, че Райън и Дани се обичаха. Нежно. Но според него любовта им беше по-скоро като между брат и сестра.

Брам знаеше, че не може да направи нищо, за да прогони образа на брат си от ума и сърцето на своята жена. Неоспоримо бе, че Райън винаги щеше да запази особено място в паметта на Дани. Брам реши, че ще може да живее с това.

Време бе дошло обаче да бъде изгонен духът на Банистър. Веднъж и завинаги.

— Сигурно двамата с Райън щяхте да имате добър брак — призна той. — А ако след като първият изблик на младоженско блаженство затихнеше, дойдеха дни, в които си мислиш, че връзката ви е прекомерно удобна, ноци, в които тайничко си желаш малко повече забавления, вероятно щеше да премълчаваш всичко това, ближейки старите си рани! За съжаление — добави — никога няма да научим какво всъщност можеше да се случи между теб и Райън. Струва ми се обаче, че много неща са се случили между теб и Банистър. И нито едно не е било приятно.

— Наистина не беше особено забавно! — призна тя. — Но свърши. Остана в миналото — преглътна отвратителния вкус на страх и се пребори със срама си. — Не може ли просто да спрем дотук?

— Бих искал, но не мога — той механично посегна за цигара, каквито отдавна не носеше със себе си, после вместо това взе чашата с бренди. — Не и когато онова, което Банистър ти е сторил, те кара да се боиш от мен.

— Но аз не се боя от теб, Брам!

— Не се ли боиш?

— Разбира се, че не! — от всички нейни думи към него тези без съмнение бяха най-искрените. Дани не добави, че всъщност се боеше от себе си. От своите чувства. — Знам, че никога не би вдигнал ръка да удариш жена.

— А Банистър го е правил.

Дани знаеше, че това не бе въпрос.

Неспособна да приеме съчувствието — или още по-зле, съжалението — които се боеше да прочете на лицето му, тя се извърна и се загледа в морето.

— Да.

Отговорът ѝ не го изненада. Изненадващ беше потокът от леден гняв, който го изпълни. Брам изчака, докато отново можеше да говори спокойно.

— Какво ти е сторил?

Тя поклати глава.

— Това вече няма значение.

— Какво ти е сторил Банистър? — повтори кротко и настойчиво Брам.

— Защо искаш да знаеш? Не можеш ли да проумееш, че е мъчително за мен да говоря за това? Защо искаш да ме нараниш по този начин?

Той се насили да не се поддаде на страданието в изтънелия ѝ глас.

— Понякога истината наранява, но понякога пречиства.

Тя внезапно се извъртя и погледна Брам в очите.

— Искаш да знаеш какво е правил той ли? — гняв пламтеше в очите ѝ, тялото ѝ трепереше от едва сдържаната ярост. — Да знаеш всичко? Всяка подробност?

— Всичко — отвърна Брам с измамно небрежен тон.

Тя за дълго се вгледа мълчаливо в него.

— Добре! — прокара треперещи пръсти през косата си. — Но това ще е последният път, когато ще говоря за Питър Банистър! След тази вечер той няма да съществува, що се отнася до нашия брак!

Точно на това разчиташе Брам.

— Договорихме се!

Раменете ѝ се вдигнаха и отново се отпуснаха с дълга, шумна въздишка.

— Хубаво! — понеже не можеше да преживее отново всички онези години и да стои спокойно на едно място, тя закрачи по терасата. — Трябва да разбереш — започна бавно и мъчително, — че когато пристигнах в Париж, имах всички шаблонни представи за това как ще стана художничка бохем, ще живея в мансарда, ще рисувам денем, а вечер ще пия вино в кафенетата.

— С Матис, Сезан и Пикасо.

— Точно тъй — тя успя да се усмихне измъчено, но Брам знаеше, че се усмихва на собствените си мисли. — Знам, че звучи смешно...



— Не и на някой, който е прекарал голяма част от младите си години във въображаеми разговори с Чарли Чаплин, Джон Форд и Джордж Кюкор.

Думите му постигнаха желаното въздействие. Усмивката ѝ колебливо грейна. Погледите им се срещнаха — нейният изпълнен с болка, неговият насърчителен. За миг Дани почти повярва, че Брам повече от всеки друг ще е способен да разбере как тя бе позволила на вечните си фантазии да надделеят над здравомислието ѝ.

Пое дълбоко въздух и започна отново:

— Когато се запознах с Питър, той приличаше на герой от роман на Ф. Скот Фицджералд. Бе остроумен, изтънчен и богат, и точно толкова преситен, колкото да бъде интересен.

— Великият Гетсби. Който за съжаление се оказа Том Бюкенън, пропадналият съпруг на Дейзи — като си спомни едва потиснатата бруталност в очите на Питър, Брам прецени колко точно прилягаше той на опустошителния образ на бруталността и моралното безгрижие на безделника богаташ, създаден от Фицджералд.

— Точно така.

Колко странно, помисли си Дани, че Брам сякаш разбира толкова добре първоначалната привлекателност на Питър, докато Райън, който я бе обичал всеотдайно, така и не успя да проумее защо се бе впуснала в такава разрушителна връзка.

О, любимото ѝ гадже от юношеските години проявяваше нестихващо съчувствие. Даваше ѝ опора. И за нейна вечна благодарност, никога не бе спрял да я обича.

Тъжната истина обаче беше, че тя така и не успя да накара Райън да разбере напълно нещата.

— Избягахме в Монте Карло на следващата сутрин след запознанството ни. Изглеждаше толкова бляскаво и вълнуващо! — тя пое дълбоко и пресежливо дъх и поклати глава при мисълта колко глупава и млада е била. — Чувствах се като принцеса от приказките. Поне за няколко часа. До сватбената ми нощ — гласът и погледът ѝ станаха студени и отчуждени. — Когато Питър ме удари.

Брам не каза нищо. Не знаеше дали ще може да се овладее, ако заговори. Или ако се помръдне.

Дани бе благодарна, когато той не ѝ зададе очевидния въпрос. Въпросът, който младият новак полицаи ѝ бе задал в болницата: „Защо

останахте?“

— Помислих, че е моментно затъмнение. Беше изгубил много пари в казиното и изпил много шампанско — тя отново закрочи, нетърпелива да довърши цялата история. — Искаше ми се да му повярвам, когато ми каза, че това никога няма да се повтори. Исках — не, имах нужда — да повярвам, че не съм направила толкова глупава грешка в преценката си — въздъхна. — Знаеш ли, винаги съм се възхищавала от родителите ти! Мисля, че е прекрасно колко влюбени са все още един в друг, след толкова години. Обожавам начина, по който баща ти още може да накара майка ти да се изчерви!

Тя се обърна към Брам.

— Веднъж, когато бях на единайсетина години, ги видях в хола как бавно танцуват под музиката на радиото. Тази сцена е останала в паметта ми като един от най-романтичните мигове, на които съм била свидетелка. Те бяха моят идеал за един идеален брак.

— И те са имали сблъсъци — почувства се длъжен да отбележи Брам, спомняйки си някои от най-колоритните кавги. Все пак баща му можеше да бъде непоклатим като скала. А майка му бе наследила избухливия ирландски темперамент на своята майка. Всъщност, когато Брам се замисли за това, установи с изненада, че Дани много му прилича на Аманда Форчън.

— Знам, че са имали спорове. И осъзнавам, че са се справяли с немалко проблеми — допълни Дани. — Но двамата се държаха един за друг в добро и зло точно както се казва в сватбената служба. Мисля, че именно затова в началото си мислех, че ще мога да оправя отношенията ни. И затова се опитвах да оправя нашия брак. Защото не исках да остана самотна, разведена и изпълнена с горчивина като майка ми. Исках да съм щастлива и обичана като твоята! Вече живеехме в Сан Франциско, когато нещата тръгнаха съвсем зле — тя отново закрочи напред-назад. — Питър прекарваше по цял ден в службата си, а после, вместо да се прибере у дома, излизаше с приятели. Понякога не се връщаше по цяла нощ.

— Имаше ли и други жени?

— Да — Дани осъзна, че срамът ѝ е изчезнал. На мястото му пламтеше ясен и пречистващ гняв.

Брам не можеше да си представи да е женен за Дани и да желае друга жена.

— Ако партньорката ми в брака ме мамеше, щях да побеснея!

— Сигурно и аз би трябвало да побеснея. Само че... — тя спря, търсейки точната дума — беше ми трудно. И когато в крайна сметка се разбра, че слуховете за неговите изневери са истина, обвиних себе си.

— За какво, по дяволите?

— Че не съм го задоволила — гласът ѝ бе мек и колеблив и Брам си помисли, че и след всички изминали години в нея има още незараснали рани.

— Шегуваш ли се? — спомените за прекараната с нея нощ, които винаги стояха в ума му, сега го заляха като приливна вълна.

Тя сви неспокойно рамене.

— Не бях толкова опитна като другите му жени. Или толкова сексуално освободена. Не знаех какво да правя, нито какво иска той.

Боже, как я бе подвел! Брам яростно се запита колко ли начина бе измислил Банистър, за да унижава жена си.

С яростното желание да беше убил това копеле, когато имаше възможност, и нетърпеливо очаквайки Дани да продължи за последен път да занимава мъчително ума си с него, Брам отново напълни чашата си с бренди, борейки се с желанието да я хване и да я разтърси.

— Мислила ли си понякога — запита той с равен и отсечен глас, — че виновникът за всички проблеми в спалнята ви е бил Банистър?

— Но всички тези жени... Толкова много различни жени... — Дани прехапа устна и извърна погледа си.

Брам изруга тихо и яростно.

— Вярвай ми, Дани, стига да не изглеждаш като гърбушкото от Нотр Дам и да имаш няколко долара в джоба си, никак не е трудно да водиш различна и безлична женска в леглото си всяка вечер! Всъщност работата е опечена. Всичко, което трябва да направиш, е да се съсредоточиш върху онова, което ти искаш. Твоите нужди. Твоите желания. А ако не си задоволил жената, чудо голямо! Защото утре вечер ще е друга. После друга. Докато един ден не им изгубиш бройката, но това всъщност няма значение, тъй като и без това не те е било грижа за никоя от тях!

Дани усети бодване на ревност от опитния начин, по който говореше Брам, сякаш познаваше отблизо такъв вид поведение.

— Ако се опитваш да ме убедиш, че всички мъже...

— Дявол го взел, не говоря за това! — изрева Брам, тъй като гневът му най-накрая бе надделял у него. — Говоря за това да се вречеш на една жена. Да те е грижа за нейните нужди. За нейните желаниа. Говоря за това да искаш да я направиш щастлива. Всяка нощ през целия ви живот.

— О! — леко сконфузена, тя опита да се усмихне, но постигна само жалко подобие. — Извинявай!

— По дяволите! — също като всичко друго, засягащо Дани, тази дискусия съвсем не се развиваше така, както бе планирал. Беше си обещал да не я съди. Беше се закълел пред себе си да сдържа критиките си. — Не искам да ми се извиняваш, Дани! Само искам да разбереш, че аз не съм Банистър!

— Знам това.

И това беше нещо, каза си Брам.

— И впрочем, мила, ако онази нощ, когато бяхме заедно в хижата, беше още съвсем малко по-разгорещена, то щяхме да я подпалим!

Докато кръвта нахлуваше в страните ѝ, Дани бе доволна, че е тъмно и Брам не може да я види как се изчервява.

— Благодаря — промълви.

— Не ми благодари за това, че казвам истината!

Захладя. Брам забеляза как Дани леко потреперва.

— Може би трябва вече да влезем — предложи ѝ.

— Не! — Дани предпочиташе да разкаже своята гнусна история навън, на открито, където нощните сенки можеха да прикрият лицето ѝ, а морският ветрец — да отнесе думите ѝ. — Предпочитам да останем тук.

— Тогава ела да седнеш до мен — той протегна ръка. — И дай да те топля.

И да те закрилям. Неизречените, но ясни думи надвиснаха в тишината между тях.

Съблазънта бе прекалено силна и прекалено мамеща. Дани се върна в люлката. Обхваната от нетърпение да остави най-накрая болезнените останки от миналото зад себе си, облегна глава на рамото на Брам, затвори очи и му разказа всичко.

Беше като скъсана язовирна стена. Думите се лееха, понякога се застъпваха. Разкри хроничните изневери на бившия си съпруг,

постоянното психическо малтретиране, граничещо с терор. Призна как е живяла в постоянен страх и ужас — страх, че ще се събуди и следващата сутрин, и ужас по време на последния побой, че няма вече да се събуди.

Докато говореше, Брам остана безмълвен. Тя говореше и говореше. Силният морски вятър издуха облаците и разкри ярък кръг светлина около пълната бяла луна. А страховитите думи продължаваха да се леят от устата ѝ.

Накрая тя се изчерпа, не ѝ остана нищо за казване, нито сила, за да го каже.

Брам седеше и галеше косата ѝ, като се опитваше да овладее огромния си гняв. Винаги беше знаел, че светът е жесток и често извратен. Печелеше парите си, като ровеше под лъскавата повърхност на човешките взаимоотношения, надничаше в съкровени тайни, бъркаше в незараснали емоционални рани. „Скандали“ бе само последната продукция от дълга подобна серия. И през цялото време бе успявал да стои на разстояние от историите, които разказваше.

Винаги е мислил, че няма нищо на света, което да може да го шокира. Че няма толкова жестоко или подло поведение, което да го разтърси.

Грешеше.

Бе поискал да узнае всичко за брака на Дани с Питър Банистър. Настоя тя да му разкаже всички гнусни подробности. Сега, когато знаеше от какъв ад се бе измъкнала тя, Брам се чувстваше опустошен.

Затвори очи и се насили да остане на мястото си, а ужасно му се искаше да проследи Банистър като животно — а той си беше животно — и да го убие.

— Не можеш да си представиш — изрече с тих, дрезгав глас — колко ти се възхищавам!

Изтощена и изцедена, Дани го погледна.

— Защо?

— Защото си такава, каквато си — той приглади косата назад от лицето ѝ и я целуна леко по слепоочието. — Затова.

В него се блъскаха силни чувства. Прокара успокоително ръка по косата ѝ и усети, че и неговите ръце леко треперят.

— Обещавам ти, Дани. Той никога вече няма да ти стори зло! — обгърна лицето ѝ с ръце. — Вече никой никога няма да ти стори зло!

И когато погледна във все още гневните му тъмни очи, Дани му повярва.

Както се бе надявал Брам, наситеният с емоционалност разговор предизвика значителен напредък в техните отношения. Най-важното бе, че вече не говореха за анулиране на брака. И въпреки че не беше сигурен дали тя бе решила да даде шанс на връзката им или просто бе приела да се подчини на първоначалното им споразумение, докато не се роди детето, Брам бе благодарен за това.

Започнаха всяка сутрин да закусват заедно, вечеряха заедно, после се разхождаха, хванати за ръце, по брега. През тези моменти, както правят всички влюбени, когато се опознават, говореха за най-различни неща. Важното беше, че са заедно — и че разговарят.

Брам бе видимо разочарован и неудовлетворен, когато Дани не се премести от стаята за гости от другата страна на коридора в неговото легло, но като си припомни, че търпението е велика добродетел, продължи да чака. И да ухажва жена си.

Един следобед, спрял в цветарницата за букет от маргаритки, той осъзна, че прави именно това. Брам съвсем не познаваше толкова добре формалния ритуал на ухажването. В края на краищата жените в света, в който той живееше и работеше, винаги знаеха какво се очаква от тях. Прями, волнодумни и освободени, те можеха да предложат секс също като него. И когато връзката свършеше, както винаги ставаше, те също толкова бързо се преместваха при други мъже. В други легла.

Дани обаче бе по-различна. Чувствата му към нея бяха по-различни. Тя по свой простичък начин си заслужаваше всички усилия. След като я бе подтикнал набързо към брак, сега Брам се чувстваше отговорен да отдели достатъчно време, за да ухажва жена си както подобава.

От своя страна Дани бе удивена колко гладко вървят нещата помежду им. И още по-удивително за нея бе колко много общо има между тях.

И двамата с Брам смятаха „Световъртеж“ за шедьовър на Хичкок и за най-добрата работа на Ким Новак. И двамата смятаха, че „Двойна фантазия“ е най-новаторското на Джон Ленън, въпреки че продължаваха да винят Йоко Оно за раздялата на Битълсите.

Освен близките им вкусове в областта на киното и музиката те четяха едни и същи книги, въпреки че се оказаха явно несъгласни един

с друг по повод на един нашумял бестселър. Дани — която бе научила по болезнен начин да не иска мнението на първия си съпруг за нищо — се изненада колко разпалено могат да спорят с Брам, без при това в живота им да настъпи неразбирателство. И наистина, след като всеки от двамата реши, че остава на своята позиция, Брам я порази, като се съгласи да прочете романа за втори път.

И двамата харесваха фолклорни ресторанти, дълги уикенди и решаване на кръстословици в неделя сутрин, въпреки че Брам доста изнерви Дани, настоявайки да попълва своята част с мастило. И двамата не харесваха малки кученца, безразсъдни къкьори, които изблъскваха хората от алеите край морето, и биографии, написани без разрешението на засегнатите.

А което бе най-важно, в съставения от всекиго списък на ценностите от десет точки и Дани, и Брам поставяха на първо място семейството. От прекараното заедно време Брам осъзна, че жена му не е нито толкова вятърничава, нито толкова самовглъбена, колкото винаги я бе смятал.

От своя страна Дани откри, че съпругът ѝ е много по-сериозен и грижлив, отколкото често циничното му и рязко поведение показваше пред света.

Една сутрин, близо месец след завръщането на Брам от Тайланд, Дани извади от чекмеджето на нощната масичка в стаята за гости снимка на Райън. Лъчезарната фотография бе направена през един от редките слънчеви зимни дни в парка Голдън Гейт. Тя си спомни колко влюбени бяха в този ден, как се смееха заедно под благодатното слънце. Две седмици по-късно него вече го нямаше.

Матракът изскърца, докато сядаше на крайчеца на леглото.

— Сега ние с Брам сме женени, Райън — каза тя тихо. — И съм бременна. Предполагам обаче, че знаеш всичко това — в гърлото ѝ се надигна ридание и заглуши думите ѝ. Тя стисна очи, отпъждайки сълзите. — Ти винаги си бил моята опора — прошепна с пресекив глас. — И толкова много ми липсваш!

Като пое дълбоко въздух, отново отвори очи и прокара галеци пръсти по красивото му, усмихнато лице.

— В началото се почувствах виновна, задето съм се любила с Брам. Сега обаче наистина не мога да се чувствам така. Заради детето. Нашето дете. На Брам и моето — постави ръце върху приятно

закръгления си корем. — Вече обичам това дете, Райън. Толкова много! Повече от всичко. А има и още нещо.

Погледът на топлите сини очи, които тя тъй добре си спомняше, ѝ се стори насърчителен. Стори ѝ се, че ѝ разрешава да изрече за пръв път мислите, които се въртяха в ума ѝ от дни. От седмици.

— И аз обичам Брам — не ѝ се струваше странно, че разкрива чувствата си на Райън, преди да го е сторила пред мъжа си.

През целия ѝ живот Райън бе нейната опора. И макар че смъртта му бе внесла толкова много промени в живота на Дани, тя осъзна, че поне засега той си оставаше същата опора.

— Не съм искала да се влюбвам в него. Ако ти не бе умрял, това никога нямаше да се случи. Сега обаче се случи. И Брам казва, че ме обича, и въпреки че ми бе трудно да го приема, когато ми го каза за първи път — нали си спомняш как ние с него се игнорирахме взаимно — сега му вярвам. В края на краищата и двамата знаем, че Брам никога няма да изрече лъжа — треперещият ѝ глас стана по-твърд. — Знам, че ние двамата с Брам можем да направим брака си успешен. Вярвам, че можем да бъдем — ние и децата ни — щастливи.

Дани бавно стана. Дълго стоя там, мълчаливо загледана в снимката.

Накрая прошепна: „Сбогом, мили!“ и я прибра в дървена кутия в дъното на шкафа. В кутията лежаха още сватбена покана със златни букви и скицникът, изпълнен с усмихнатия образ на Райън.

Тя нежно постави снимката до синята кадифена кутийка, в която бе годежният пръстен на Райън. Изпълнена с увереността, че Райън би желал тя да устрои живота си, сигурна, че той винаги е желал само нейното щастие, Дани затвори капака на кутията от тиково дърво, като с това затвори и една важна страница от живота си.

Сетне, избърсвайки единствената сълза, която безмълвно се плъзна по бузата ѝ, слезе да закуси със съпруга си.



## ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— И тъй — изрече Брам двайсет минути по-късно, като ѝ се усмихна над масата — днес е големият ден!

През изминалия месец Дани три пъти седмично вършеше доброволческа работа в приюта и вече бе открила истинско гнездо от таланти. Въпреки че жените нямаха много технически умения, чувствата, които изливаха върху платната си, бяха завладяващи. Затова смяташе този следобед да подем идеята за благотворителна изложба в приюта на Мадлин Хартлъв.

Прокара пръст по ръба на чашата си.

— Само се надявам предложението ми да допадне на Мадлин!

— Ще ѝ допадне, защото задоволява много потребности. Първо, ще помогне на жените да затвърдят самоуважението си, второ — той отмяташе на пръсти, — ще събере средства, и трето, ще направи реклама, която ще докара още пари.

— И ще разгласи съществуването си до още жени, нуждаещи се от помощ!

— Точно така — очите им се срещнаха в мълчаливото признание, че някога и тя бе измежду тези жени. Тъй като не искаше да помрачава настроението, Брам взе сочна зряла ягода от купата на масата и ѝ я подаде. Прозряла намерението му да смени темата и да не ѝ позволи да се отдаде на мисли за миналото, тя се усмихна и отхапа от плода.

Жестът ѝ, както и много други нейни жестове, бе несъзнателно еротичен. Брам усети болезненото смъдене на желанието и се запита колко ли още може да издържи, без да се люби с жена си.

— Знаех си, че ще ядеш от ръката ми някой ден — гласът му одрезгавя, но закачливата му усмивка не ѝ даде да приеме на сериозно мъжката му арогантност.

— Един закон за всички! — промърмори тя нежно и избра още една ягода от сребърната купа.

Хвърли му поглед изпод гъстите си мигли. Устните ѝ се извиха в сладна подкана и нацупената ѝ муцунка, докато държеше ягодата на инчове от устата му, подсказваше, че му предлага нещо повече от плода.

Като се включи в играта, Брам отхапа голямо парче. Когато зъбите му преминаха край пръстите ѝ, Дани също усети сексуалното желание, разливащо се из тялото ѝ.

Несъмнено това не бе първият път през седмиците им на съвместен живот, когато магическото привличане, избухнало неудържимо през онази съдбоносна нощ в хижата, отново бе пламнало. За първи път обаче Дани не можа да измисли нито една причина, за да отрече онова, което тайно копнееше да стори, откакто бяха стояли на пистата през онази наситена с електричество нощ в пустинята след сватбата им.

Сякаш сбoguвайки се завинаги с Райън, тя се освободи за любов със съпруга си. Когато се опита да оттегли ръката си, той я хвана и започна съблазнително да захапва върховете на пръстите ѝ.

— В колко трябва да си в приюта?

Докосването му, погледът, който ѝ хвърляше през хванатите им ръце, я караше да се разтапя.

— Обикновено отивам към девет и половина.

Половин час, реши Брам, не би бил достатъчен. В края на краищата беше чакал седмици наред. Сега имаше намерението да направи любовта им съвършена.

— Но — предложи Дани със секнал дъх, докато езикът му облизваше от пръстите ѝ сладкия ягодов сок, — мога и да закъснея!

Горещо, яростно желание пламна в тъмносините му очи. Брам се канеше да се възползва от нежното ѝ женско подканяне, когато телефонът иззвъня.

— Ще го оставим на телефонния секретар! — стана от масата и вдигна и нея на крака.

Начинът, по който тя го гледаше, а топлото ѝ, любящо сърце светеше в очите ѝ, го накара да се почувства най-богатият човек на света.

Останаха неподвижни, окъпани в топлината на жълтите слънчеви лъчи, и двамата изпълнени с желание да изживеят докрай сладостта на мига.

Чуваха отдалеч гласа на Брам по телефонния секретар, който обясняваше на събеседника да остави съобщение.

— Здравей, Брам! Обажда се Хю. Ако си в къщи, вдигни слушалката, по дяволите! — помоли очевидно притесненият мъжки глас. — Имаме проблем. Тази нощ в офиса ти е имало пожар!

Макар и неволно, тези думи привлякоха незабавно вниманието и на двамата. Те погледнаха към телефона, сякаш виждаха асистента на Брам Хю Уингейт.

— Пожарната пристигна навреме, преди всичко да е изгоряло, но трябва да ти кажа, че гледката не е приятна. Пожарният инспектор, натоварен с разследването, ще пристигне всеки момент. Искате да говори с теб!

Брам изруга кратко и зло.

— По-добре да вървиш — Дани постави длан на лицето му и усети напрегнатите му мускули.

— Дявол го взел! — „Времето — напомни си Брам — беше най-важно.“

— Нищо — каза Дани, а гласът ѝ звучеше също толкова разочаровано, колкото неговият бе ядосан. — И без това трябва да говоря с Мадлин преди днешния урок.

Върви. Остани. Двете думи се бореха в ума му. Тъй като винаги бе смятал себе си за човек на бързите и твърди решения, подобно колебание му се стори нетипично и неуместно.

— Хрумна ми нещо! — каза той в търсене на подходящ компромис. — Очевидно днес няма да мога да свърша много работа — привлече я по-близо към себе си. — Защо тогава не се отбиеш в студиото след урока ти? Можем да отидем с колата до Санта Барбара и да обядваме в онзи нов индийски ресторант, за който всички говорят.

— Звучи чудесно! — Дани вдигна глава и обви ръце около врата на Брам. — Но защо вместо това не си направим един пикник? — надигна се на пръсти и приближи устни до неговите.

— Пикник ли? — устата ѝ бе тъй гореща, както я помнеше. Вкусът ѝ — още по-омагьосващ. — На плажа?

— На плажа винаги е приятно — устните ѝ се извиха в бляскава, неустойима усмивка. Закръгленото ѝ, женствено тяло идеално пасваше на неговото. — Но е доста банално като място, не мислиш ли?

— Банално ли? — запита той глупаво, усещайки желанието да препуска по тялото му. Докато тя бавно обхождаше с език очертанието на горната му устна, на Брам му хрумна, че в момента бива напълно и опитно съблазнен.

— Мислех си — тя посегна нагоре, отметна тъмната му коса от челото, после погледа как тя отново пада, — че всеки може да закусва в леглото — измъкна ризата от джинсите му и прокара закачливо и съблазнително ръце по гърба му. — Но да се обядва в леглото...

Брам издаде задавен звук, нещо средно между изръмжаване и проклятие, наведе глава и я целуна.

Твърде дълго потисканата страст запламтя и за малко не ги изпепели. Умовете им се изпразниха. Вкусовете им се смесиха. Сърцата им се сляха.

И после, твърде бързо и за двамата, пламенната целувка свърши. Брам неохотно се отстрани, като дишаше често и задавено. Дани пое въздух, за да се успокои, но едва успя да види повърхностно и също задавено.

Боже, колко красива беше тя! — помисли си Брам, като погледна прекрасното ѝ лице със смекчени от любовта черти. И бе негова.

Независимо от бъркотията, която сигурно го очакваше в „Еклипс Студиос“, Брам се чувстваше на върха на щастието.

Ухили се и притисна пръсти към все още издадените ѝ устни.

— Запази си идеята за малко по-късно!

Топлата ѝ ответна усмивка го ослепи.

— До по-късно!

Дани бе доволна, когато всички жени изразиха желание да участват в живописния проект, за да покажат, че са в процес на възстановяване.

— Като говорим за възстановяване — съобщи ѝ Джорджия О'Хара — приели са ме в програмата, в която кандидатствах! Започвам идната седмица.

— Това е чудесно! — Дани я прегърна. Знаеше, че Джорджия, която бе работила като медицинска сестра, почти се бе отказала от надеждата да постъпи в сестринското училище. — Сигурно си много развълнувана!

— Да! И Брайън също!

Кръвта на Дани се смръзна.

— Обаждала си му се?

— Той ми е съпруг — напомни й меко Джорджия.

— Нали не си му казала къде се намираш?

— Може и да съм му споменала — призна Джорджия. — Беше толкова притеснен, че не знае къде съм!

Дани усети сигнал за тревога.

— Но, Джорджия...

— Всичко е наред. Само исках Брай да разбере, че нещата са тръгнали към оправяне!

Тя бе толкова щастлива! Въпреки че й се искаше да предупреди Джорджия да не бъде толкова доверчива, Дани не намери в себе си сили да убие новородената й надежда. Отново прегърна Джорджия.

— Надявам се, че всичко ще ти тръгне добре!

След час в приюта „Анкъридж“ пристигна Брайън О’Хара. Въпреки че още беше предиобед, вече беше пиян.

И вьоръжен.

Стачниците се бяха върнали и демонстрираха пред студиото, като напяваха бездарните си лозунги. От изобилието на плакати, на които се съобщаваше, че той е следващият, който ще гори — в ада — Брам разбра, че новината за пожара вече се е разпространила.

Офисът му бе почти съсипан. Белите стени бяха почернели от пушек, стъклата върху старите филмови афиши се бяха пръснали, а алуминиевите рамки стърчаха извити от високата температура.

— Не е толкова зле, колкото изглежда! — увери го пожарният инспектор.

Вместо синята тениска, която обикновено носеха пожарникарите, той бе облечен в син костюм. Висок, слаб и загорял, с добре подстригана сребриста коса, можеше да си намери работа като дубльор на Пол Нюмън, помисли си Брам, чието режисьорско чувство никога не го напускаше.

— Имали сте късмет. Онзи, който го е подпалил, определено е бил любител.

Небрежният му тон незабавно привлече вниманието на Брам.

— Подпалил ли? — хвърли поглед към Хю, който сви рамене в отговор. — Да не би да искате да кажете, че е имало умишлен палеж?

— Намерихме две бутилки газ, свързани с електрически часовникови механизми. Тази в стаята тук се е взривила, другата в тоалетната не е.

— Палеж! — повтори Брам неразбиращо.

— Палеж — потвърди пожарникарят. — И тъй, господин Форчън, въпросът е: кой ви мрази толкова много, че да ви подпали така?

Два часа по-късно Брам вече бе разпитан за всяка подробност от живота си — частен и служебен. Имаше чувството, че е преминал през разпит трета степен, и се чудеше как ли пожарникарите се отнасят към подпалвачите, ако третират така жертвите им?

— И тъй, единствената ни следа е онази група демонстранти на входа на студиото — каза пожарникарят.

— Не мога да се сетя за никой друг. Работя в много силна конкуренция. Без съмнение съм си създал някой и друг неприятел с времето, но ние обикновено се нападаме във вестниците, а не с керосин и електрически часовникови механизми!

Мъжът, който приличаше на Пол Нюмън, вдигна поглед от бележника си.

— Като говорим за вестници...

Брам знаеше какво ще последва.

— Бившият съпруг на жена ми няма нищо общо с това!

— Четох, че изрекъл заплахи — когато Брам го изгледа дълго и неодобрително, пожарникарят се изчерви над бялата си колосана якичка. — Нямахте как да не го прочете човек — защити се той. — Спрях на „Ралф“ да си взема кафе и бира, а вестникът стърчеше точно до касата!

— Само в един брой на този парцал има повече измислици, отколкото във всички сценарии, създадени в продължение на година в града! — гласът на Брам бе груб и твърд.

— Сигурно е така — пожарникарят отново си записа нещо. — Все пак искам да поговоря с жена ви.

— Необходимо ли е наистина? — Брам си спомни колко трудно ѝ бе на Дани да говори за Банистър с него. Искаше му се да я предпази от душевно разголване пред този непознат човек.

— Боя се, че да, господин Форчън.

— По дяволите! — Брам зарови ръце в косата си. — Е, добре! — съгласи се неохотно. — Искам обаче да присъствам на разговора ви!

— Нямам нищо против.

— Кога?

— Сега е най-подходящо — отвърна пожарникарят. — Колкото по-скоро изключим бившия ѝ съпруг от списъка на заподозрените, толкова по-скоро ще открием кой толкова ви ненавижда — той пъкна сребърната си писалка в джоба на ризата си.

— Тя в момента не е вкъщи — каза Брам. — Мога да я взема от приюта, където е на работа, и да я доведа вкъщи, а вие ще дойдете направо там.

— Както на вас ви е удобно — любезно каза по-възрастният мъж.

Брам караше към приюта, а радиото в колата му бе настроено на местна станция за новини, когато внезапно съобщение накара сърцето му да подскочи.

Репортерът осведоми слушателите, че е имало престрелка в приют за малтретирани жени, наречен „Анкъридж“.

Въпреки че подробностите бяха оскъдни, а полицията още не бе направила своето съобщение, съседите разказваха на репортерите от мястото на събитието, че линейка е откарала две жени в болница.

Брам тъкмо набираще приюта по клетъчния си телефон, когато следващите думи на репортера го накараха да направи забранен завой в обратната посока.

Според неназован източник от болницата едната от двете жени, които в момента бяха в приемната на „Бърза помощ“, бе бременната жена на холивудския режисьор Брам Форчън.

## ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Молитвите, които си мислеше, че е забравил отдавна, се нижеха в мислите на Брам, докато спираше със скърцане ягуара си пред двойната стъклена врата. Не обърна внимание на знака „Паркирането забранено“: нека вдигнат проклетата кола!

Въздухът в чакалнята към приемното за спешна помощ бе изпълнен с миризмите на дезинфекционни препарати, болка, страх и отчаяние. Всички столове бяха заети и множество пациенти стояха прави.

— Къде е тя? — запита той дежурната. Трябваше да повиши глас, за да заглуши внезапния шум на сирена, последван от метален глас, приканващ екипът травматолози да се събере в приемната. — Къде е жена ми?

Жената на средна възраст, на чиято розово-бяла престилка, пишеше, че е доброволка, спря за миг работата си и се взря в него над очилата си за четене.

— Жена ви ли?

— Дани — Даниел Форчън!

— Форчън? — гласът ѝ показваше, че името не ѝ е познато. — Извикахме ли ви, господин Фортуно?

— Форчън! — Брам изскърца със зъби. — Името ми е Браммуел Форчън. А жена ми се казва Даниел Форчън. Чух по радиото в колата си, че е била докарана тук след някаква престрелка в приюта за малтретирани жени „Анкъридж“.

— А-ха — кимна служителката. Започна да прелиства купчина розови, жълти и бели формуляри. — Жертвата от престрелката.

Тези три думички накараха и без това разтревоженото сърце на Брам да отиде чак в петите му.

— Дани е била улучена? — усещаше как кръвта се оттича от лицето му. — Къде е тя, по дяволите? — удари с юмрук по плота.

— Моля ви, господин Фортуно! — изсумтя жената, — ако запазите спокойствие, ще се опитам да открия къде е! — обърна се към



компютъра и пръстите ѝ старателно заиграха по клавиатурата. — Не я виждам тук, но ако току-що са я докарали... — последва още тракане по клавиатурата. Брам гледаше как екранът се смени. — А, ето я! — трак-трак-трак. — Да. Закарали са я горе в хирургията.

Брам си мислеше преди малко, че няма как да се паникьоса повече. Грешеше.

— Дани е в хирургията?

Никога не бе изпитвал толкова силен и парализиращ страх. Нито по време на лавината, нито докато гледаше как гърмящият, смъртоносен сняг отнася Райън.

Ако нещо се случеше с Дани...

Не! Брам поклати глава, отказвайки дори да си го помисли.

— Извинете — чу до себе си женски глас. — Господин Форчън?

Рязко се извърна и срещна погледа на очилата млада жена. Русата ѝ коса бе събрана в опашка на тила. Зад костенурковите рамки на очилата ѝ очите ѝ светеха синьо-зелени като цвета на тропическа лагуна, и също толкова спокойни. Спокойствието им бе в рязък контраст с кръвта по зелените ѝ дрехи и белите ѝ обувки.

О, Боже! Кръвта на Дани ли беше? Брам с ужас си го помисли.

— Аз съм Брам Форчън.

— Казвам се доктор Нелсън. Аз приех жена ви.

Вратите рязко се плъзнаха настрани. В приемната се втурнаха служители от „Бърза помощ“, бутайки количка, на която лежеше закопчан с ремъци юноша с тежка рана на главата. Един от тях извикваше жизнените му показатели на очакващия ги екип.

Очевидно свикнала да работи всред този ад, доктор Нелсън пъргаво се отмести настрани, а пациентът и екипът профучаха покрай тях към съседната зала за обработване на травми.

— Жена ви ще се оправи! — продължи тя. — И бебето също.

Заля го вълна на облекчение. Брам усети как коленете му се подгъват и с усилие се задържа прав, за да не припадне най-позорно.

— Служителката каза, че тя е в хирургията.

— В хирургията е била закарана госпожа О'Хара — поправи го тя, хвърляйки остър поглед към служителката на рецепцията, която сви рамене и продължи да се рови в бумагите си. — Боя се, че състоянието ѝ е сериозно. Тя има няколко огнестрелни рани.

— И Дани ли има огнестрелни рани?

— Не. Жена ви има няколко порязвания от разлетелите се стъкла, но ние вече почистихме раните. Наложил се да зашием само една от тях. Очевидно стрелецът е гърмял напосоки из стаята. Един от изстрелите му е строшил огледалото.

Целият страх на Брам се изпари, изместен от гняв при мисълта, че след като се бе спасила от малтретиране, Дани можеше да бъде убита от друг брутален съпруг.

— Какво стана със самия О'Хара? — Брам си помисли, че ще му е малко, ако го обесят — човекът, наранил жена му.

— Съжалявам, но нямам право да разпространявам информация...

— Вижте, докторе — прекъсна я Брам, — нямам намерение да свиквам пресконференция и да го съобщя на всеослушание! Само искам да мога да кажа на жена ми да не се безпокои, че той може да се върне и пак да я подгони някой ден!

— Не, тя няма от какво да се безпокои — потвърди доктор Нелсън. — Според санитарите от „Бърза помощ“ господин О'Хара се е самоубил, след като е помислил, че е убил жена си. Бил е пиан.

— Искам да видя жена си!

— Разбира се! — усмихна се лекарката. — Сигурна съм, че и тя с нетърпение очаква да ви види — посочи с ръка към друга летяща врата. — Тя е там, в третата стая вдясно.

— Благодаря, докторе! — той с мъка се сдържа да не я разцелува от благодарност.

Когато Брам влезе в стаята, Дани седеше на края на металната маса. На бузата и на слепоочието ѝ имаше бели лепенки. Над лявата ѝ вежда се простираше ред почти незабележими шевове. Само за миг цялата му ярост и чувството за безпомощност, което бе изпитал преди малко, се съсредоточиха върху подутината около тъмните шевове.

В очите ѝ нахлу топлина, когато го видя.

— О, Брам! — плъзна се от масата и той я прегърна.

— Всичко е наред! — успокои я той, докато галеше косата ѝ, стискаше я здраво и благодареше на Бога или на съдбата, или на който там трябва, че жена му не бе пострадала. — Той вече не може да ти стори зло!

Докосването му бе поразително нежно. Дани си спомни, че едно време го мислеше за мъж, неспособен на нежност. Сега, когато

обвиваше ръце около врата му и здраво го прегръщаше, разбра колко е грешала.

— Можех да те изгубя! — гласът му бе накъсан и груб, също като все още потресените му чувства.

— Никога! — очите ѝ се насълзиха от любовта, която долови в гласа му. — Ти си свързан с мен, не забравяй! За добро и за зло.

— Завинаги.

— Лекарката каза ли ти нещо за Джорджия?

— Тя е в хирургията. На косъм от смъртта е.

— О, Боже!

Дани затвори очи, но това беше грешка, защото отново изживя страховитата сцена в приюта. Облегна чело на рамото на Брам. То бе силно и успокояващо. Дани се почувства закриляна.

— Прегърни ме! — имаше нужда само от малко подкрепа, каза си, раздразнена от слабостта си и приемайки силата му. Само за кратък миг, за да събере отново сили.

— Толкова дълго, колкото искаш!

Те останаха дълго така, без да говорят. Без страст и плам — само в уют и любов.

Треперенето ѝ намаля. Тялото ѝ започна да се затопля. Сърцето ѝ, чието учестено биене той усещаше, постепенно се укроти.

— Лекарката каза ли ти какво е станало с Брайън? — думите ѝ бяха приглушени от ризата му. — Видях го да стреля в себе си, но...

— Мъртъв е.

Дани въздъхна.

— Това е толкова тъжно!

— По-добре той, отколкото ти! — гневът отново се надигна в Брам. Гореща ярост, която той се помъчи да укроти заради Дани. Ръцете му се заровиха в косата ѝ, когато наведе назад главата ѝ и се вгледа в бледото ѝ лице. — Ако те беше наранил, или пък бебето...

Неин ред беше да го успокоява.

— Нищо не ми направи! — притисна устни до неговите и усети вкуса на гнева му. И на страха му.

Нейните устни бяха тъй сладки. По-сладки даже от тихата ѝ въздишка. Брам откри, че му е невъзможно да бъде гневен, когато целува тази жена.

Дани усети промяната в него, защото устните му омекнаха и затърсиха нейните, вкусаха ги дразнещо и съблазнително. С нечленоразделен шепот тя обви ръце около врата му и разтвори предлагащо уста.

Сърцето ѝ отново заби учестено — но вече не от болка, а от страст. Желанието се примеси с нервното ѝ напрежение, удоволствието затрептя в тялото ѝ.

Той подпря главата ѝ с ръка.

— Хайде да си вървим у дома!

Дани също не искаше нищо друго. Това желаше, от това се нуждаеше. Но...

— Не мога, докато Джорджия не излезе от операционната!

Той разбираше нейната загриженост. Но точно сега неговата загриженост бе съсредоточена върху жена му и нероденото им дете.

— Това може да стане след часове! Прекарала си ужасен ден и се нуждаеш от почивка.

— Ще си почина по-късно. След като Джорджия бъде вън от опасност.

Познаваше вече добре Дани, за да знае кога е опрял в непробиваемата стена на нейната упоритост.

— Нека да поговоря с доктор Нелсън! — предложи той. — Ако ще оставаме, искам да ти дадат стая, за да можеш да си полегнеш.

— Ще ме разглезиш! — меката ѝ усмивка опровергаваше недоволния тон.

— Ще направя всичко за целта — обеща ѝ.

Часовете се нижеха. Крайно напрегната, Дани искаше да закричи по коридора, но доктор Нелсън, която я настани в една празна стая, се съгласи с Брам, че тя трябва да се опита да се отпусне. Ако не заради самата нея, то заради детето, което днес бе понесло сериозен прилив на адреналин. Това бе достатъчно, за да се подчини Дани на искането на Брам да седне.

Опитаха се да поведат обикновен разговор. Брам ѝ разказа за пожара, като със закъснение се сети да остави съобщение на пейджъра на пожарникаря, че ще трябва да почака до следващия ден, за да разговаря с Дани.

После слезе до кафенето и донесе и за двамата обед, но никой не беше гладен. Все така чакаха.

Накрая, точно когато Дани си мислеше, че вече не издържа, тъмнокос мъж на средна възраст, облечен в синя лекарска униформа и със синята си маска на врата, влезе в стаята.

— Госпожа Форчън?

— Да — сърцето на Дани заби лудо.

— Аз съм доктор Далглиш. Вашата приятелка е във от опасност.

Тя веднага почувства облекчение.

— Мога ли да я видя?

— В момента е в реанимацията. По-добре да почакате до утре. Тя няма да ви познае сега — добави той, предвиждайки възражението ѝ.

— Ако сте сигурен... — тя и Брам размениха притеснени погледи.

— Ще ви звъним на няколко часа — предложи той. — Ако състоянието ѝ се измени...

— Което не очакваме — вметна доктор Далглиш.

— Ще дойдем пак — обеща Брам.

Това сигурно беше най-доброто решение. След като поблагодариха на лекаря, Дани и Брам си тръгнаха с такси. Ягуарът му беше вдигнат.

Дани с облекчение установи, че Брам не очаква от нея да си говорят. Остана мълчаливо вгълбена в мислите си. Едва когато се озова на безопасност в крайморската къща, позволи на здраво овладяваните си чувства да се излеят свободно.

Той изостана, за да плати на шофьора. Когато влезе в къщата, я завари пред прозореца, здраво обгърнала с ръце тялото си, с наведена глава и разтърсвана от ридания. Без да промълви и дума, той я вдигна, занесе я горе в леглото си, седна до нея и я привлече към себе си.

Тя се сви до него като котенце, търсецо подслон от ревящата буря навън, и продължи да ридае на рамото му. Слънцето вече се скриваше във водите, когато треперенето ѝ най-накрая спря.

— Съжалявам! — сълзите ѝ бяха спрели, но дишането ѝ още бе насечено.

— Недей! — той отметна разрошената ѝ коса от лицето ѝ и целуна мократа ѝ буза. — Никога не се извинявай за това, че си

човечна!

— Мразя слабостта! — ръцете ѝ се свиха в юмруци до гърдите му. Ризата му бе цялата измокрена.

— Не е проява на слабост да се уплашиш, когато някой маниак насочи пистолет към теб! — последна сълза се търкулна бавно надолу по бузата ѝ. Брам нежно я избърса. — Не е проява на слабост да бъдеш шокирана, когато същият този човек обстрелва всичко наоколо, после се самоубива пред теб! — проследи с пръст очертанията на все още треперещите ѝ устни. — И определено не е проява на слабост да изпитваш облекчение, че не си загубила живота си!

— Знаех, че той няма да ме убие! — каза Дани пресекливо.

— Толкова ли си била сигурна в него?

— Не в него. В нас! — тя успя да се усмихне през сълзи. — Аз твърдо вярвам, че ни е писано да прекараме старините си в еднакви люлеещи се столове на терасата, гледайки как правнуците ни градят пясъчни замъци и се плискат на плиткото.

Тъй както Дани бе жената, от която Брам винаги се бе нуждаел, без да го осъзнава, картината, която думите ѝ нарисоваха, бе точно това, което той винаги бе искал, без да си дава сметка.

Очите им се срещнаха. После и сърцата им.

И Дани разбра, че беше дошло време.

— Мириша на дезинфекционен разтвор! — оплака се тя и сви нос.

— Миришеш райски. Мога обаче да ти напълня ваната.

— Предпочитам да си взема душ — изпитваше нужда да застане под пречистващите топли струйки и да изтърка от себе си всякакви останки от мисълта за Брайън О'Хара. — А след това искам да се любим!

— Дани... — и той го искаше. И по друго време би дал всичко, за да чуе тези дългоочаквани думи. Но вече веднъж се бе възползвал от нейната уязвимост.

— Знам какво искам, Брам — каза тя меко. И настойчиво. — Знам какво желая — прокара пръсти по лицето му, по стегнатите челюсти. — Желая съпруга си.

Той още изпитваше съмнения. Но под галещото ѝ докосване кръвта му пламна и Брам си припомни, че светецът в семейството им беше Райън, а не той.

— Скъпа, мислех си, че никога няма да поискаш! — Брам пусна душа, после бавно я съблече, като разкопчаваше едно по едно копчетата на блузата ѝ. Намръщи се при вида на кървавите пръски по изумрудената коприна и отново трябваше да обуздае гнева си.

Дани забеляза как устните му се стягат в гримаса.

— Брам?

— Извинявай! — той отърси гнева от себе си. — Само си мислех... — плъзна разкопчаната блуза от едното ѝ рамо — ... колко много те обичам... — после и от другото. — Всеки път, когато те погледна, всеки път, когато те целуна, отново се влюбвам в теб!

Тя се усмихна на думите му с женствена, чувствена усмивка.

— Тогава не спирай да ме гледаш! — тъмните ѝ очи мамеха, сладните ѝ устни привличаха. — Не спирай да ме целуваш!

Той се наведе напред и нежно докосна с устни нейните.

— Изобщо не смятам да спирам — зарови лице в шията ѝ и си представи, че усеща вкуса на горещата ѝ, лудо пулсираща кръв. — Никога!

Смъкна блузата по ръцете ѝ, после небрежно я захвърли в кошчето.

— Брам! — оплака се тя неуверено, но устата му отново се върна на нейната и се задържа там. Сега тя енергично започна да разкопчава неговата риза. — Тази блуза е чисто нова!

— Само че е изцапана. Ще ти купя друга! — не искаше никакви спомени за тазсутрешния ужас. — Ще ти купя цяла дузина. Или даже сто нови блузи.

Тя се засмя леко задъхано, когато ръката му погали набъбналите ѝ гърди.

— О, аз наистина си имам богат съпруг!

— Ще ти купя каквото искаш! — обеща той. Сутиенът ѝ последва блузата. Гърдите ѝ бяха по-закръглени от преди. Той очаровано проследи с пръст тъничка синя вена от основата на гърдата до зърното, възхитен как докосването му я кара да потръпва. — Само кажи какво — ръцете му се плъзгаха по плътта ѝ с възхитително търпение, като полъх по коприна, и оставяха след себе си топлина. — И смятай, че вече е твое.

От душа се надигна пара и ги обгърна с гореща мъгла, която сякаш нахлу и в главите им. Дани отгърна ризата му и притисна устни

към голите му гърди.

— Теб! — прошепна му.

Връхчето на езика ѝ остави мокра следа надолу по гърдите му и от потръпването му, от свиването на коремните му мускули Дани разбра, че Брам е покорен също като нея.

— Искам само теб!

Той едва си поемаше въздух. Когато ръцете ѝ започнаха да разкопчават панталоните му, Брам усети, че отчаяният самоконтрол, който се опитваше да запази, изчезва.

— По-късно — отново срещна отворената ѝ уста с дълбока, влажна целувка. Пръстите му обходиха розовите зърна на гърдите ѝ и изтръгнаха от гърлото ѝ тих стон. — Скоро!

Въпреки че му бяха нужни страхотни усилия, Брам успя да разсъблече Дани, без да я свали на земята, за да се потопи в копринената ѝ топлина. Сам той буквално свлече с един замах своите дрехи.

Мъчението бе възхитително, удоволствието — върховно! Дани усети цялото си тяло да отмалява още преди Брам да я завлече под горещите струйки.

Тя и преди бе използвала хедонистичния душ, но никога четирите пулсиращи струи вода не ѝ се бяха стрували толкова еротични. Пръските удряха по кожата ѝ като хиляди трептящи пръсти, отпред и отзад по раменете, гърдите, гърба, бедрата — и сякаш забиваха в плътта ѝ, станала невероятно чувствителна под неговите ръце, иглички на удоволствие и болка.

Водата струеше върху тях. Топлинната лампа отгоре светеше с рубинен отблясък над мокрите им тела. Губеха се в облаци пара.

Брам хвана сапуна, потри го между дланите си, за да се образува пяна, после започна да я разнася по хлъзгавото ѝ мокро тяло, разпръсквайки уханните мехурчета като бляскаво наметало и опивайки се от треперещите, задъхани стонове на нейната забрава.

Задържа се на тежките ѝ гърди, докато те се изпълниха с болезнено удоволствие. Ръцете му бяха с груби длани, но сапунът им придаваше копринена мекота; чувственото съчетание я омайваше все повече и повече, докато не се опияни и отмаля от удоволствие.

После надолу, бавно, еротично, все по-надолу и по-надолу, а нейните пръсти се свиваха и разпускаха в косата му. Усещането от



ръцете му по корема ѝ изтръгна от гърлото ѝ стенание. Лекото ухапване по вътрешната страна на бедрото ѝ предизвика нов прилив на топлина.

Тялото на Дани гореше от копнеж. Сърцето ѝ жадуваше. Посегна към него, но замаяно, като в сън. Като се изплъзна от ръцете ѝ, Брам продължи еротичното си пътешествие, дразнещо осезанията ѝ, докато главата ѝ се завъртя от желание.

— Брам... — водата се лееше по нея и по него. Тя се давеше в чувства. Отчаянието ѝ се надигна. — Моля те!

Устните му бяха на коленете ѝ, когато нейните се разтвориха, за да изрекат задъханата молба, устата му бавно тръгна нагоре по треперещите ѝ нозе.

Тялото ѝ се изви назад, когато устата му стигна до нея. Стресната от вълната топлина, Дани извика от изненада и удоволствие. Съвсем замаяна, тя се вкопчи в раменете му. Преди да успее да събере мислите си, езикът на Брам се стрелна в нея, дарявайки ѝ нова мигновена наслада, която цялата я разлюля и я остави трепереща.

Тя омекна в ръцете му; Брам я задържа да не падне, когато се отдаде на нарастващото удоволствие.

— Боже, ти си великолепна! — промърмори той, а дрезгавият му глас разкри собствения му глад за нея. Устата му отново намери нейната и последва дълбока целувка. — Не мога да повярвам, че си моя!

— Твоя съм! — прошепна тя в изобретателните му, великолепни устни. Никога не си бе помисляла, че може да се чувства така. Никога не бе подозирала, че тя може да е такава. — Завинаги!

— Завинаги — все още с ръце на бедрата ѝ той я повдигна и телата им се сляха, гореща, хлъзгава плът до гореща, хлъзгава плът.

През трескавото биене на кръвта в главата си Дани го чу да изрича името ѝ. Звучеше прекрасно. Той шепнеше чудни обещания, вричаше ѝ се разточително. И тя му вярваше. Безрезервно.

## ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като и последните емоционални прегради между тях паднаха, Брам и Дани се почувстваха като замаяни от любов младоженци. Седмиците течаха, а те се грееха в компанията си. Смееха се. Любеха се. И заедно се изумяваха от чудните промени в тялото на Дани.

Разбира се, още им се случваше да спорят. В края на краищата и двамата бяха упорити, независими, творчески личности. Разгорещените им битки обаче отминаваха бързо и лесно. Освен това, както откри Брам, можеха да се кажат много неща за сдобряване.

Жена му и детето значеха всичко за него. Може би затова Брам изобщо не се притесни, когато пожарникарят, разследващ пожара, не успя да докаже никаква връзка между някоя от протестиращите групи и палежа в студиото.

Дори не обърна внимание, когато откри, че съдържанието на офиса му — включително любимите му афиши — не е било достатъчно добре застраховано. Можеше да изгуби всичко, което притежава, и пак да си остане богат. Защото имаше Дани и детето.

— О, Боже! — изпъшка тя една сутрин. Още лежеше в леглото, лъчезарна в топлите лъчи след любовта, докато Брам се обличаше за работа.

— Какво има! — той притеснен се извърна. Когато я видя да притиска корема си, сърцето му подскочи. — Дани! Нещо не е наред ли? С бебето ли?

Не можеше вече да има контракции! Бе едва средата на юни, а бебето трябваше да се роди някъде към ноември.

— Не! — очите ѝ бяха широко разтворени. — Да!

— Кое от двете, по дяволите? — паниката преля в нетърпение. Опита се да си припомни какво беше чел за недоносените бебета, изплашен, че е твърде рано, за да може детето им да оцелее. — Да или не?

— И двете! — сега Брам седеше до нея на леглото, а красивото му лице бе помръкнало от загриженост за нея. — Няма нищо. Само бебето току-що ритна вътре! — взе ръката му и я притисна към издутия си корем.

Отначало Брам си каза, че си е въобразил мекото, потрепващо движение, което усещаше с дланта си. Секунда по-късно обаче първото ритване бе последвано от второ. По-силно и по-остро.

— Боже! — той ахна и я изгледа стреснато и объркано. — Наистина ще си имаме бебе!

— Да! — усмивката ѝ бе блажена. — Наистина!

Поиска да остане в къщи с нея, но Дани настоя да отиде в студиото. В края на краищата според курсовете за родители, които посещаваха, внезапните гимнастически изпълнения на бебето бяха нещо съвсем нормално.

Освен това, настоя тя, тази вечер той трябваше да прожектира последната серия на „Скандали“ за ръководителите на студиото и знаеше, че му се иска за последен път да изгледа филма сам, преди да го подложи на критика от група индивиди, които се интересуваха много повече от финансовите си резултати, отколкото от разказването на някаква хубава история.

— Ако си сигурна... — бебето започна да се върти. Очарован, на Брам не му се щеше да вдига ръката си.

— Съвсем сигурна съм — наведе се напред и го целуна. — Ще го отпразнуваме довечера. След успешната ти прожекция.

— Толкова ли си сигурна, че ще е успешна?

— Че как може да не е? — устата ѝ се долепи към неговата. — В края на краищата сценарият е на един от най-блестящите сценаристи на Холивуд — устните ѝ закачливо погъделичкаха неговите. — Да не говорим, че беше режисиран от онзи световноизвестен изключително съблазнителен носител на „Оскар“, режисьорът Браммуел Форчън!

— Не си обективна!

— И още как съм! — ухили му се, преизпълнена с женска гордост. — А сега по-добре да тръгваш. Преди да се разгорещя още повече и да те вържа към леглото, за да злоупотребя с теб.

— Довечера — обеща ѝ. — Ако говориш сериозно за връзването, мога да донеса няколко кърпички от отдела за реквизита в студиото.

Тя размисли над предложението му.

- Ще се наложи ли насилие от моя страна?  
— За да ме задържиш в леглото си ли? Никога!

В „Гранд Авеню Бар“ на прочутия в Лос Анджелиз хотел „Билтмор“ на малка маса седеше една двойка. Столовете им бяха толкова близко един до друг, че коленете им се докосваха под покривката с десен на италиански мрамор. Мъжът пиеше вносна немска бира от кристална халба; жената смучеше третия си коктейл с шампанско.

— Всичко това е тъй вълнуващо! — измърка Идън Вейл и се усмихна на събеседника си над ръба на високата си чаша. — И малко трудно за вярване.

— Вие сте талантлива актриса, госпожице Вейл...

— Наричайте ме Идън — прекъсна го тя закачливо. Взе цигара от златната си табакера и я пъкна между алените си устни.

— Идън — поправи се Питър Банистър с топла, любезна усмивка. Запаля цигарата ѝ, както тя очакваше. — Както ти казах, „Банистър Ойл енд Газ“ иска да разшири базата на инвестициите си. И въпреки че за филмите се смята, че са рискована инвестиция, смятаме, че с добре подбрани хора можем да осигурим добра възвръщаемост на парите на нашите вложители.

— И смятате, че аз съм подходяща?

— Идън, повярвай, ти си идеалното лице за ролята, която имам предвид! — това бе първата истина, изречена от него през последните два часа.

— Е, благодаря! — тя издуха кръгче син дим. Многократно упражняваната ѝ усмивка бе ослепителна. Беше прекарала години да я усъвършенства за вечерта, когато щеше да спечели „Оскар“. — Мисълта, че ще инвестирате всички тези милиони долари в мен направо ме кара да настръхвам! Ето, вижте сам! — протегна загорялата си ръка към него. Зад нея висеше картина в позлатена рамка, осветявана от лампа с мека светлина, на която дългите ѝ нокти блестяха като рубини.

В отговор на предложението Питър Банистър прокара пръстите си нагоре по копринената ѝ уханна плът. Тъй като не беше жена, която да пропусне да се възползва от сексуалните си предимства, актрисата

бе дошла на срещата тази вечер с черна трикотажна мини рокля, която очертаваше всичките ѝ сладни извивки и разкриваше много плът.

— Може би просто ти е студено!

— Тук са включили климатика на ужасно ниска температура! — устните ѝ се извиха около дългата тънка цигара, когато вдъхна дима. Изумрудените ѝ очи срещнаха неговите и ги задържаха, ясно давайки да се разбере, че бе повече от готова да продължи деловата им среща на по-интимно равнище.

Питър бе приятно изненадан от откритието си, че холивудският диван преди снимки все още съществува. Може би, след като уреди веднъж завинаги сметките си с мъжа, отнел жена му, би трябвало да уговори баща си наистина да инвестира във филмовата индустрия.

— Не искам да се чувстваш неудобно! — погали голото ѝ рамо. — Може би да продължим срещата някъде на по-топло. Горے например — беше запазил стаята отпреди.

— Мисля, че това е прекрасна идея! — тя смачка цигарата в пепелника. Усмивката ѝ, разгорещеният, настойчив поглед, задъханият ѝ глас — всичко обещаваще чувствени наслади.

Когато тръгваха заедно, Питър си помисли за Дани. Как щеше да открие колко глупава е била, смятайки, че изобщо някога може да се измъкне от него.

Можеше да бяга.

Но никога нямаше да може да му избяга достатъчно бързо.

Или достатъчно надалеч.

Споменът за жена му, коленичила, гола, със струящи по страните ѝ сълзи, която го умоляваше през насинените си, подути устни да не я убива, го възбуди.

Скоро, обеща си Питър Банистър. Много, много скоро!

Дани се обличаше за прожекцията, когато телефонът иззвъня.

— Скъпа, аз съм.

Как така само гласът на Брам по телефона ѝ стигаше, за да забие сърцето ѝ по-бързо!

— Почти съм готова.

— Точно затова ти се обаждам. Тук изникна нещо непредвидено. Долавяше напрежението в гласа му.

— Няма проблеми! Просто ще карам сама до студиото.

— Не искам да шофираш в това време! Пътят става много несигурен, когато вали.

— Израснала съм, шофирайки в мъгла — напомни му тя.

— Тогава не съм бил влюбен в теб — заяви той. — Изпращам кола с шофьор.

Тъй като не искаше да го притеснява допълнително в тази важна за него вечер, тя просто отвърна:

— Ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, съгласна съм!

Последва кратка пауза, преди Брам да продължи.

— Страхотно — Дани си помисли, че гласът му звучи разсеяно.

— Доскоро — гласът му стана по-дълбок. — Обичам те, госпожо Кантрел!

Дрезгавото му изявление извика у нея усмивка.

— И аз те обичам, господин Кантрел!

След като затвори телефона, Брам се обърна към жената, която току-що бе излязла от близката баня.

— Имаш две минути, за да се изметеш оттук — каза той със студен и опасен глас. — После викам охраната!

Идън Вейл изглеждаше незасегната от грубия му глас.

— Както кажеш, любовнико! — бе тръгнала към вратата, но се спря и лепна гореща, дълбока целувка на гневните му устни. После излезе.

Все още смръщен, Брам обърса устата си с ръка, сякаш можеше да изтрие оттам вкуса на бившата си любовница, и си обеща, че на следващата сутрин ще заведе Дани за дългоочакван меден месец на някой далечен тропически остров, където животът тече в забавен ритъм и няма какво друго да прави, освен да прекарва слънчевите дни и звездните нощи, като лудо и страстно люби жена си.

Въпреки че лимузината пристигна двайсет минути по-рано, Дани вече беше готова. Хвърли последен поглед във високото огледало и реши, че безобразно скъпата рокля в стил „ампир“ от алена коприна си струваше парите. Звънецът отново иззвъня. Като бързо си сложи рубинените обици, с които Брам я бе изненадал едва предишната

вечер, тя грабна вечерната си чантичка и малък чадър. После отвори вратата.

Кръвта ѝ се смръзна, когато видя пред себе си Питър Банистър, издокаран в синята униформа на шофьор на лимузина.

— Здравсти, любима!

Тя замахна да тръшне вратата, но той бе по-бърз. Хвана вратата и я дръпна, за да влезе.

Дани се извъртя и хукна към телефона. За пореден път обаче той бе предвидил движенията ѝ и я сграбчи за ръката. Чу се шум от съдран плат, когато отпра ръкава на роклята ѝ.

— Не и този път, Даниел! — гласът му бе невероятно спокоен, докато взимаше от нея мънистената ѝ чантичка и чадърът и ги захвърляше настрани. Очите му обаче гледаха диво. — Този път ще изиграем сцената така, както аз искам! — пръстите му спираха кръвта в ръката ѝ, но Дани реши да не му доставя удоволствието да се моли.

„Не изпадай в паника. Карай го да говори“ — каза си, докато с ужас го гледаше как изтръгва телефонните жици от стената. „Трябва да спечелиш време, докато измислиш изход от ситуацията.“

— За каква сцена говориш, Питър? — коленете ѝ се подгъваха, гърлото ѝ се стегна в спазъм.

— Една сцена, която вече сме играли — отвърна той небрежно. — Този път обаче ще завърши по-другояче.

Тялото ѝ се вледени. Като си спомни обаче какво удоволствие изпитва той от нейния ужас, Дани успя да потисне истерията, надигаща се в гърлото ѝ.

— По-добре да си вървиш, преди Брам да се е върнал — предупреди го тя с удивително нетрепващ глас. — Тази вечер ще ходим на прожекция и той всеки момент ще мине да ме вземе.

— Добър опит, скъпа, но няма да мине! — бръкна в джоба на сакото си и извади оттам хартиен плик. — Както ей сега ще видиш, съпругът ти в момента е малко зает.

Извади от плика няколко снимки и ѝ ги подаде.

С онемели пръсти Дани прехвърли снимките, направени с „Полароид“. На пръв поглед те изглеждаха страшно инкриминиращи: Брам, който отваря вратата на офиса си пред Идън Вейл, Идън в различни стадии на събличане, Идън гола в прегръдките на Брам, с

обвити около шията му ръце, с отворена уста, притисната към неговата.

Имаше време, когато тя наистина би повярвала на проклетите снимки на Питър. Вече не обаче. Защото по време на краткия им брак тя не само се бе влюбила в Брам Форчън, но и му бе дала доверието си. Безрезервно доверие, каквото някога имаше на брат му. Гневът ѝ се надигна, потискайки страха.

— Наистина, Питър! — изсъска тя. — Ако искаше да развалиш брака ми, бих си помислила, че ще прибегнеш до нещо по-умно от стария сценарий за режисирана фалшива сцена на съблазън!

— Тези снимки не са режисирани.

— Разбира се, че са! — издаде звук на отвращение и небрежно захвърли снимките на пода.

— Тук обаче грешиш, скъпа. Защото са също толкова истински, колкото ей тези — бръкна в джоба си и извади друг сноп снимки. — Защо не хвърлиш един поглед?

Тя извърна глава, отказвайки да ги погледне.

— Върви по дяволите!

— Ако ида, ще те взема с мен! — вбесен, че не е успял да я засегне със снимките на Идън и Форчън, които беше направил по-рано същата вечер, Питър блъсна Дани в близкия стол. — Сега ще видиш една уличница! — гневът бушуваше в очите му, когато хвърли в скута ѝ новите снимки. — Погледни ги, дявол те взел!

Като си спомни, че важното беше да се измъкне жива от този кошмар, тя погледна надолу почти без интерес към снимките, които бяха увеличени до размер осем на десет.

Когато се вгледа в най-горната, внезапно я позна. Стомахът ѝ се надигна, но тя потисна гаденето, отказвайки да направи удоволствие на този мъж, като му покаже колко е разстроена.

Снимките, очевидно направени през последните седмици, разкриваха нея и Брам в редица интимни положения. Неизвестно как Питър бе успял да ги снима как се любят — в леглото, във ваната, дори и онази невероятно гореща сцена под душа. Прилоша ѝ при мисълта, че частният им живот е бил тъй насилен, че любовта им може да бъде така ужасно опошлена от един мъж, който никога няма да узнае какво значи да обичаш.

Леден гняв заля страха ѝ.



— Копеле такава!

— Не думай! — ухили ѝ се той по-скоро заплашително, отколкото весело.

Изпълнена с презрение към него, но желаеща да скрие колко лесно бе наранил чувствата ѝ, Дани се насили да изглежда спокойна и презрителна.

— Е, сега, след като ми показва и разказа, каквото имаше, мисля, че е време да си вървиш, Питър.

Едно мускулче подскочи на бузата му.

— О, да, тръгвам си! Само че няма да си тръгна сам.

Наведе се и прокара ръка по бузата ѝ, после надолу по шията. Докосването му беше като от змия.

— Не ме докосвай!

— Ще те докосвам навсякъде, където искам! — копчетата на алената ѝ рокля представляваха фалшиви рубини в златен филигранен обков. Той откопча най-горното с два пръста. — И когато си искам! — последва още едно копче. — В случай, че си забравила, Даниел, един съпруг има неотменими права над тялото на жена си!

Когато гнусните му пръсти очертаха края на дантеления ѝ сутиен, Дани не успя да сдържи кратко, неволно потръпване.

— Ти вече не си ми съпруг!

— Така си мислиш ти — хвана чувствителната ѝ гърда в шепата си и я стисна силно и ядно. През цялото време наблюдаваше очите ѝ, търсейки знак за страха и болката, които винаги му бяха доставяли удоволствие.

— Сега ще те обладая, Дани. По всички възможни начини. Дори по някои, за които не си си представяла. А после ще те науча какво става с непокорни, избягали жени!

Измъкна синкав стоманен пистолет изпод синьото си сако и опря барабана му в бледата ѝ буза в гротескна пародия на ласка. Жестокият блясък в очите му ѝ подсказваше, че е на ръба на опасното изстъпление, което бе понасяла толкова пъти.

— Да вървим!

— Да вървим ли? — „Протакай“, напомни ѝ трескавият ѝ ум.

— Съпругът ти повика кола — гласът му отново бе станал спокоен. Дани обаче долавяше отровата в него. — Тя е навън —

пръстите му се склучиха около горната част на ръката ѝ и той я дръпна от стола. Снимките се посипаха по пода. — Да вървим!

Въпреки че се ужасяваше от мисълта да отиде, където и да било с този мъж, Дани знаеше, че ще има повече шансове да се измъкне извън къщата. С тази мисъл преглътна надигащата се паника и му позволи да я поведе навън, където чакаше дългата черна кола.

Дъждът струеше по непокритата ѝ глава и съсипваше кока, за чието нагласяване бе изгубила цял час.

— Откъде знаеше за колата?

— Не е ли очевидно? От седмици подслушвам телефона ви.

— Какво си направил с шофьора?

— Нищо. Истинският шофьор ще пристигне всеки момент. Ти обаче вече ще си тръгнала — изсмя се на това. — Първо мислех да оставя Форчън да дойде да те вземе — усмивката му се изкриви в гримаса. — Харесваше ми мисълта да се погрижа и за двама ви едновременно. Особено след онзи неуспех в студиото.

Тя внезапно разбра.

— Ти си го подпалил!

— О, не аз. Платих на един тип, който уж беше специалист. Занимава се доста със застраховки. За съжаление обаче идиотът настроил грешно часовниковите механизми. Трябваше да избухне в пламъци, докато Форчън работи вътре — изруга, докато я влачеше надолу по стълбите. — Затова този път реших сам да си довърша работата.

Дани се задави от металическия вкус на ужас в устата си.

— Да довършиш работата ли?

Той не отговори на ужасения ѝ въпрос. Вместо това спря и я изгледа дълго.

— Помниш ли онази вечер, когато се запознахме?

— Не особено ясно — излъга тя.

— Беше на едно празненство в Монпарнас. Ти носеше червена коприна, също както сега. Боже, колко съблазнителна изглеждаше! Всички мъже там те желяеха. Ти обаче си тръгна с мен.

Прокара пистолета надолу по гърлото ѝ и между гърдите. Усещането бе за нещо студено и смъртоносно. Дани не посмя да проговори. Ако се опиташе, щеше да изпищи.

— И тогава валеше. Взехме лимузина, за да се приберем от празненството, и аз те любих на задната седалка, докато дъждът почукваше по покрива на колата, а опушените ѝ стъкла се замъгляваха. Сега спомни ли си?

Тя преглътна и кимна.

— Чувствах се като принцеса тогава! — прошепна. За съжаление, Питър изобщо не приличаше на принца от приказката.

— Спомняш ли си и как ти казах, че си моя? — когато тя не успя да се насили да му отговори, той пусна ръката ѝ и я зашлеви. Силно. — Отговаряй, дявол те взел! — втора плесница с opakото на ръката завъртя главата ѝ.

Гласът му вече не бе спокоен и в него се чуваше нотка, която тя бе чувала толкова много пъти преди. Дани разбра, че той всеки момент ще изпусне нервите си.

— Да! — изкрещя му тя. Дъждът струеше по лицето ѝ, по раменете, и все още разкопчаната ѝ рокля прилепваше плътно до закръгленото ѝ тяло. Трепереше не от студ, а от дълго потискана ярост. — Спомням си! Всичко си спомням, по дяволите! — спомняше си също и как се бе зарекла, че никога вече няма да позволи на този мъж да я нарани. — Спомням си как ме биеше, как ме торможеше и лъжеше! Спомням си болката! И най-ясно си спомням, как ме остави, смятайки ме за мъртва! Ако онази нощ Райън не беше на работа в болницата...

— Той обаче беше. А каквото има да се случва, се случва!

Тя отметна мократа коса от очите си.

— Какво означава това, по дяволите?

— Това означава, скъпа моя невярна жено, че смъртта на любовника ти там горе в планината не беше случайна!

О, не! Тя се отпусна върху дървения парапет.

— Не ти вярвам!

— Истина е. Би трябвало да си разбрала, че никога няма да те оставя да се омъжиш за друг мъж, Дани. Последвах ви двамата с Форчън до Тахое Сити. Когато разбрах, че любовникът ти ще кара ски в планината, осъзнах, че съдбата ми предлага златна възможност.

— Райън загина от лавина.

— Едва след като стрелях по него и не улучих! — гласът на Питър изтъня от възбудата при спомена за стореното.

Дани си спомни разказа на Брам, който беше чул изстрел точно преди снегът в планината да се срине. Звук като от счупен клон. О, Боже, било е пушечен изстрел!

— Шумът е предизвикал лавината — изрече тя глупаво. И стомахът, и умът ѝ се въртяха. Чувстваше се така, сякаш щеше всеки момент да избухне. Или да припадне.

— Точно така — зъбите му проблеснаха в ослепителна усмивка на задоволство. После той се смръщи. — Много жалко, че майката природа няма да е толкова услужлива и тази вечер.

— Върви по дяволите! — забравяйки за пистолета, забравяйки страха си, болката, която вече ѝ бе причинил, забравяйки всичко, освен колко много го ненавижда, Дани заудря с юмруци по гърдите му.

Яростната ѝ атака го изненада неподготвен. Стреснато отстъпи назад. Парапетът се счупи и той падна по гръб назад по стълбите, а пистолетът в ръката му изгърмя. Куршумът улучи лампата над главата ѝ, разхвърчаха се стъкла и стълбата потъна в тъмнина. Дани се впусна надолу по стълбите покрай простряното му тяло и затича. Когато високите ѝ токчета започнаха да потъват в пясъка, събу обувките си и продължи да тича по чорапи край брега.

Чу зад себе си нов изстрел. После още един, който улучи зелено тенекиено кошче за боклук и отскочи от него. Тя обаче не погледна назад.

Тъй като близо до водата беше още по-тъмно, се доближи до ивицата, решавайки, че по този начин ще представлява по-лоша мишена. Грубият пясък търкаше чорапите ѝ, студените вълни я обливаха почти до колене и алената коприна подгизна. Дъждът продължаваше да вали и тя сякаш бягаше през падаща метална завеса.

Отчаяно се запита дали ще доживее да види отново Брам. Помисли за детето им, за прекрасния живот, който планираха заедно. За всички години любов, които ги очакваха.

Проехтя нов изстрел. Дани продължи да бяга. За живота си.

Въпреки че би трябвало умът му да е зает с приближаващата прожекция, всички мисли на Брам бяха насочени към Дани, когато караше през падащия дъжд към Малибу. В последния момент бе

отменил поръчката за лимузина и предпочел сам да закара Дани до студиото.

Когато пристигна и видя черна лимузина, спряна до къщата, а после видя, че лампата над вратата — която работеше със слънчева фотоклетка — не е включена, го заля чувство на притеснение.

Изскочи от колата и се изкатери по стълбите, като прескачаше по две стъпала наведнъж. Лампата над вратата бе разбита. Навсякъде наоколо бяха пръснати парчета от стъкло. Парапетът бе счупен и вратата зееше широко отворена. Брам изстина. Страх подскочи от стомаха към гърлото му.

— Дани!

На извикването му отвърна само злокобно мълчание.

Първото нещо, което Брам видя, бяха снимките, разпилени по пода. Когато се вгледа в една особено красноречива от тях, на която бяха с Дани под душа, в очите му заигра червена мъгла.

Въпреки че здравият разум му нашепваше, че всеки може да е отговорен за това — включително и онази религиозна групировка от побъркани, която го тормозеше — Брам дълбоко в себе си знаеше, че това е дело на един определен мъж.

Докато работеше над „Скандали“, той се запозна издълбоко с извратената душевност на свръхпритежателните мъже, които изпитваха необходимост да управляват със страх и насилие. От ужасяващата история на Дани бе узнал, че Питър Банистър е такъв мъж. С усилие Брам успя да стигне до телефона в кухнята и да повика полиция. После излезе навън и огледа пустия бряг и празния черен океан.

— Къде, по дяволите, бяха те?

Отчаяно желаещ да открие и спаси Дани, Брам бе принуден да приеме нелицеприятната истина, че не може да направи нищо друго, освен да изчака идването на полицията.

„А после какво?“ — запита се.

Ръцете му се свиха в юмруци. Устата му се стегна в груба гримаса. „Ще го убия.“

Надалеч тя чуваше кучешки лай. По-близо до нея се носеше тропотът от стъпките на Питър по втвърдения пясък.

Наближаваше купчина скали. Понеже познаваше брега от разходките си с Брам всяка вечер, Дани зави към вътрешността и се насочи към стълбите, които знаеше, че са там.

Отново затъваше в плътния сух пясък. Дъхът ѝ излизаше насечен, а сърцето ѝ биеше лудо. Страхът обаче бе предизвикал прилив на адреналин, изпразнил ума ѝ от всичко друго, освен необходимостта да бяга.

Дръзвайки да погледне през рамо, видя Питър да се препъва зад нея. Когато той започна да крещи, проклина и да рови из пясъка, заключи, че е изпуснал пистолета.

Сърцето и се блъскаше болезнено в ребрата, когато хвана металния парапет и буквално се изтегли нагоре по стръмните каменни стъпала, водещи към върха на скалата.

Веднъж се подхлъзна, падна на колене и одра кожата си на грапавата скала. Роклята ѝ лепнеше студена и лигава към нея. Притисна длани към корема си.

— Не се бой! — увери бебето. — Нищо няма да стане. Мама няма да позволи някой да те нарани!

Чу наблизко постоянното бръмчене от движението по крайбрежния път.

Почти пустото шосе бе добре осветено. И блажено примамливо. Като се насочи към него, тя се опита да извика за помощ. Но дробовете ѝ горяха ужасно и не можеше да тича и да вика едновременно.

Когато нов изстрел разтърси нощта, разбра, че Питър е намерил пистолета. Въпреки че вече се бе проявил като слаб стрелец, тя се боеше, че улучването ѝ е само въпрос на време.

Най-накрая Дани видя пътя. Като повдигна по-високо тежките, мокри поли на роклята си, тя събра нови сили и полетя към него.

Хората от отдела на шерифа на окръга Лос Анджелис пристигнаха в крайморската къща на Брам за по-малко от три минути след обаждането му. В този край, където имиджът означаваше всичко, те изглеждаха твърдо решени, историята, която утре щеше да излезе на първите страници на пресата по цял свят, да завърши благополучно.

Няколко полицаи тръгнаха по брега. Други по улицата. Из целия окръг бе предадено радиосъобщение за търсене колата на Банистър.

Брам се взеше в една от патрулните коли с полицай, който в неуспешен опит да го успокои, му разказваше истории за други местни престъпления.

Тъкмо бе привършил блудкавия си разказ за някакъв сериен изнасилвач, когато от тъмнината внезапно изскочи жена, също като видение в жълтата светлина на фаровете.

Полицаят натисна рязко спирачките. Гумите изпищяха, но за щастие колата не занесе по мокрото шосе.

Без да обръща внимание на струящия дъжд, Брам изскочи като куршум от колата.

След миг много мократа и ужасена Дани се хвърли в прегръдките му.

По петите ѝ идеше Банистър, също толкова мокър като Дани, и размахваше смъртоносен наглед пистолет.

Полицаят извади собственото си автоматично оръжие.

— Свалете пистолета, господин Банистър! — предупреди го. — Всичко свърши!

— Ами, свършило! — изкрещя Питър. — Тази уличница трябва да си плати! — обсебен от плана си да накаже Дани за въображаеми грехове, той изстреля още един куршум напосоки, който разби предното стъкло на патрулната кола.

Полицаят нямаше избор и стреля в отговор.

После настъпи тишина, нарушавана само от тихия, постоянен звук на падащия дъжд.

## ЕПИЛОГ

Беше напълно идилична сцена. Навън едри бели снежинки бавно падаха от небето и превръщаха гората в омагьосана. Вътре в хижата в камината пращеше оранжев огън, а на вратата висеше тъмнозелен боров венец, украсен с шишарки и алена зеленика и обвит с червена кадифена панделка. Три червено-бели чорапа бяха закачени на камината, а над тях висеше семеен портрет, нарисуван от Дани.

Дървена ясла, изработена от някой от прадедите и предавана на вече пет поколения Форчънови, се разполагаше под коледната елха.

Съблазнителният аромат на високите смърчове вън се примесваше вълшебно с уханието на горящо кедрово дърво и джинджифилов кейк. Свиреше диск с коледни песнички.

В ъгъла стоеше статив с последните рисунки на Дани. По време на брака ѝ с Брам картините ѝ бяха претърпели развитие. Все така продължаваха да се основават на изненади, но тези изненади вече не бяха мрачни и ужасяващи. Така например последната поредица изобразяваше безплътни крилати ангелчета, играещи различни роли на смъртни — пожарникари, полицаи, учители, книжари, майки и бащи.

Дани седеше на дивана пред камината с вдигната на ниската масичка крака и със спокойно задоволство съзерцаваше дървото, за което ѝ бяха нужни пет дни, за да го открие в гората близо до хижата, а после още два за украсяване. Обкичено със смесица от стари стъклени топки, ръчно изрисувани от нея украшения и примитивни ангелчета, направени от двегодишната Хана Форчън от хартия, прежда, лепило и пайети, дървото бе също като всичко останало в живота на Дани напоследък.

Просто свършено.

Брам застава на вратата с две дебели чаши яйчена напитка и си достави чистото удоволствие да се полюбува на жена си. Това бе третата им Коледа заедно и колкото и невероятно да изглеждаше, всяка година ставаше все по-добре.



Понякога — например, сега — направо не можеше да повярва, че е тъй благословен. Имаше най-красивата и талантлива жена на света. Що се отнася до Хана, тъмнокосата им дъщеричка с цигански очи, приятели и роднини бяха научили от горчив опит, че стига само да запитат как е детето на Брам Форчън, и неизбежно следва дълго обсъждане на последните ѝ художествени стремления, последвани от последния сноп снимки.

— Нищо не мога да ти обещаая — промърмори той, сядайки до нея, — но мисля, че най-накрая заспа.

Дани се усмихна на съпруга си, поемайки чашата, която той ѝ подаваше.

— Колко си добър само!

— Не мисли, че заслугата е моя — обгърна с ръка рамото ѝ. — Мисля, че прочетената за шести път приказка най-накрая я омаломощи.

— Коледната вечер е много вълнуваща за децата — напомни му Дани.

Все така неспособен да устои на неудържимото привличане на кожата ѝ, Брам лекичко захапа врата ѝ.

— И за възрастните също — бръкна под една възглавница и извади пакетче, увито в златиста хартия. — Понеже утре нещата ще се развиват бурно след минаването на Дядо Коледа и с мама и татко на закуска, си помислих, че можем да си разменим нашите подаръци тази вечер.

— Каква чудесна идея! — тя целуна усмихнатите му устни. — Съвсем случайно и на мен ми хрумна същото! — извади своя опакован подарък изпод възглавницата от своята страна на дивана.

— Колко сме изобретателни, а? — Брам отново целуна устните ѝ, като я хвана за врата, за да може да продължи по-дълго целувката. — Казвал ли съм ти напоследък, че съм луд по теб?

— Едва тази сутрин — въздъхна щастливо, когато устните му затоплиха нежното ѝ гърло. — Не се стеснявай обаче да ми го кажеш пак.

Той смъкна настрани яката на пуловера ѝ и зарови лице във врата и рамото ѝ.

— Луд съм по теб, госпожо Форчън!

— Много ми е приятно! — колко лесно я омайваше той, помисли си Дани, усетила как кръвта ѝ се затопля и умът ѝ отново се обвива в мъгла. Дори и след толкова време. — Защото и аз съм луда по теб, господин Форчън!

Очите ѝ светеха със съблазнителна смесица от смях и желание. Този поглед винаги го съблазняваше.

— Няма ли да си отвориш подаръка? — цял ден полудяваше само при мисълта да я види облечена в него.

Да обичаш и да бъдеш обичан, помисли си Дани, докато смъкваше сребърната панделка от кутията, това без съмнение бе най-прекрасният дар на света.

— О, Брам! — ахна при вида на изтънчената дреха от сатен с цвят на слонова кост. Прилепналият халат ѝ заприлича на някой тоалет на Джийн Харлоу. Хареса ѝ, че Брам още я намира за секси след повече от три години съвместен живот. — Страхотен е!

— Не толкова, колкото е дамата, за която съм го купил.

Тя го целуна.

— Ще си го сложа тази вечер!

Той ѝ върна целувката.

— Точно това се надявах да кажеш!

Като едва се съдържаше, защото бе пазила толкова дълго в тайна подаръка си, Дани му подаде плоското пакетче.

— Твой ред е.

Трябваше му само миг, преди Брам да се втренчи в отворения подарък.

— Това ли е, което си мисля?

— Ехографска снимка — удовлетворената ѝ, женствена усмивка напомняше на Мона Лиза. — На нашето дете.

— На Хана? — той я завъртя, опитвайки се да я разгледа под друг ъгъл.

— Не — усмивката стигна до очите ѝ. — Не е на Хана.

Стреснатият му поглед спря първо на черно-бялата снимка, после на Дани.

— Да не би...

— Идната Коледа ще трябва да четеш приказка на две деца.

— Кога?

— Миналият юни.

— Юни — той пак погледна ехографската снимка, после пак Дани. — Благодаря ти!

Тя се засмя на това — с ясен, звънък смях, който сигурно щеше да го омайва дори когато станеха на по деветдесет.

— Няма защо да ми благодариш, скъпи — обви ръце около врата му и двамата се целунаха дълбоко. — В края на краищата определено не съм го свършила сама!

— Като стана дума — той се изправи, като придърпа и нея, — това трябва да се отпразнува! — вдигна я в ръцете си, сграбчи халата и тръгна по стълбите нагоре.

— Ами кукленската къщичка на Хана? — триетажната викторианска къща още беше в кашона си и трябваше да бъде сглобена.

— Имаш късмета, че си женена за интелигентен и умен мъж — съобщи ѝ той, докато влизаха в спалнята.

— Това ми е ясно, но все пак...

Той укроти притеснението ѝ с целувка, слагайки я да стъпи на дъсчения под.

— Освен това — продължи той, след като спряха, за да си поемат въздух — имаме цялата нощ!

— По-голямата част от нощта — поправи го тя. Грабна халата от ръцете му и отиде в банята да го облече.

— Че това е само една кукленска къща! — извика той към нея, докато се събличаше от другата страна на вратата. — Колко трудно може да бъде сглобяването на една детска играчка?

Халатът се плъзна по кожата ѝ като сатенен водопад.

— Ами да! — съгласи се тя, влизайки при него.

Като протегна ръце встрани — също като Хана, когато показваше новата червена кадифена рокличка, подарена от дядо ѝ и баба ѝ за Коледа — Дани се завъртя. Дълбокото У-образно деколте отпред и стигация до под кръста изрез на гърба на дългия, лъскав и шумолящ сатенен халат обгръщаше извивките на тялото ѝ като ласка на любовник. Беше секси като самия грях.

Докато я гледаше, осветена от лунната светлина и също толкова бяла и съблазнителна като халата, Брам въздаде благодарност на безименните богове за това, че са му изпратили тази богиня.

Привлече я в прегръдките си. Кожата ѝ бе мека като сатена и ухаеше като пролетното небе.

— Хрумна ми нещо — промърмори той почти в устата ѝ.

Шумоленето на пръстите му по гърба ѝ я сгряваше. Дяволчетата, танцуващи в тъмните му очи, я възбуждаха.

Коя жена по света не мечтае нейният мъж да я гледа с такъв горещ, лаком глад? — запита се Дани. Обви ръце около врата му и се отдаде на дивите първични страсти, забушували в кръвта ѝ. На ритъма, който той толкова лесно пробуждаше в нея само с поглед. Или с докосване.

— Винаги съм възприемчива към нови идеи!

— Защо просто да не кажем на Хана, че джуджетата на Дядо Коледа са били в стачка? — смъкна със зъби едната сатенена презрамка от бялото ѝ рамо. — Така утре сутринта татко ще ми помогне да сглобим кукленската къща.

Ответният смях на Дани, когато Брам я положи на възглавниците, бе свободен и лек.

— О, толкова се радвам, че съм омъжена за интелигентен, умен мъж!

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.